

SYLVAIN JOHNSON

YASAKLANMIŞ
MASALLAR

KÜLKEDİSİ

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN: SELİN ALTUNKAYNAK VODİNA

**“Aynı anda ayaklarında bir gıdıklanma hissetti, sanki
böcekler bacaklarına doğru tırmanıyordu.
Fareler geri dönmüştü...”**

Acımasız bir üvey anne tarafından ölü yakma evinin bodrum
katına hapsedilmiş gencecik bir kız. Küçük Cendrine’ce işkence
eden iki kendini beğenmiş kız kardeş.

Kardeşlerinden intikamını aldığı gün ölen babası ve haberi
vermek için eve gelen polis yüzünden hapishaneye gönderilen
bir Külkedisi. Krematoryum fırınının gölgesinde doğmuş
korkutucu fareler. Suçlular ve gardiyanların birbiriyle
bütünleştiği bir cezaevinden ustalıkla kaçışın macerası.

Üvey annesine bedel ödetmeye yeminli Külkedisi’nin
ziyaretine gelen gizemli bir yabancı. İntikam ateşi zaman geçse
de yok olmaz. Küllerden gecenin karanlığını yaymak amacıyla
intikamla dolu bir ruh ve benzersiz bir güç doğacak.

**Külkedisi’nin bu korkunç ve modern versiyonunun
her sayfasında kendinizi sevgisiz bir annenin
karanlık kalbinin katıksız dehşeti ve ızdırabıyla
yüzleşirken bulacaksınız.**

YASAKLANMIŞ MASALLAR

18+

Yetişkinler için uygundur.

DOKUZ
YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Korku
Kitaplığı

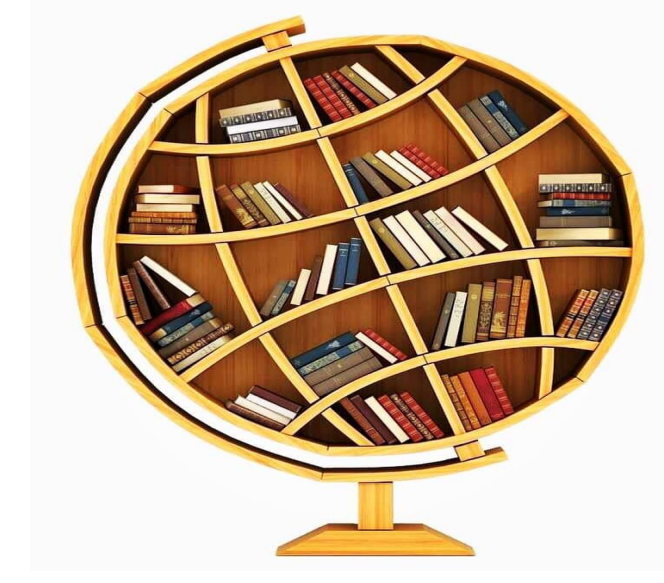

YASAKLANMIŞ
MASALLAR

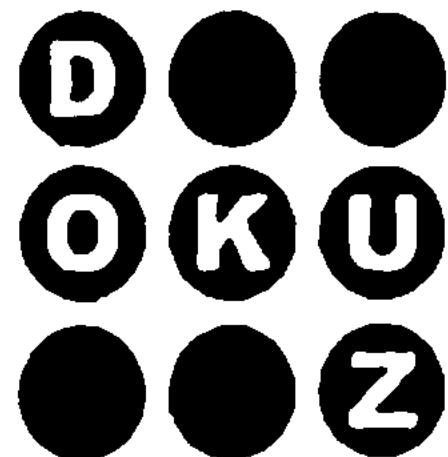
SYLVAIN JOHNSON

KÜLKEDİSİ

Düzenleme
Ny.ozlem

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SELİN ALTUNKAYNAK VODİNA

KORKU KİTAPLIĞI 3
Yasaklanmış Masallar Serisi
Külkedisi

Orijinal Adı: Cendrillon

Sylvain Johnson

Çeviren: Selin Altunkaynak Vodina

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© 2020, Sylvain Johnson

© 2020, Ada Éditions

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Cristina Prepelita Chiarasini aracılığıyla düzenlenmiştir.
Türkçe Yayın Hakları © Dokuz Yayınları

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu

Yayına Hazırlayan: Vildan Yılmaz

Yayın Koordinatörü: Meryem Çelikten

Editör: Pelin Şimşek

Son Okuma: Meryem Çelikten

Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

Kapak Tasarımı: Mathieu C. Dandurand

Kapak Uygulama: Başak İlçi

1. Baskı: Aralık 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270

ISBN: 978-625-6402-23-2

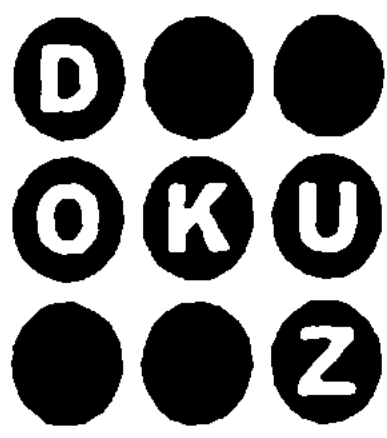
BASKI VE CİLT

Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Bağcılar, İstanbul

Tel: 0212 630 64 73

Matbaa Sertifika No: 45464

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.

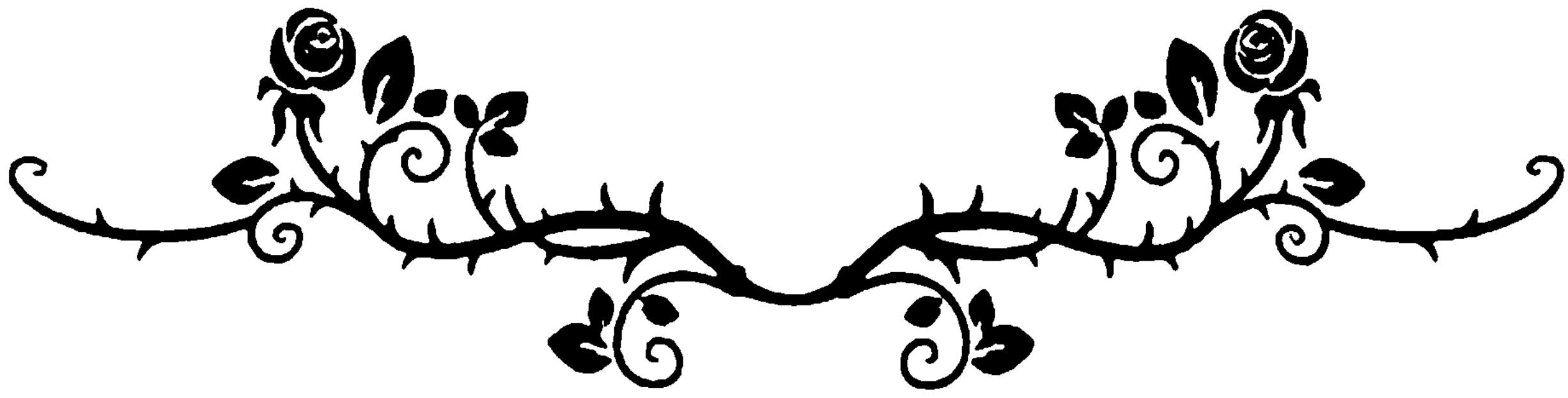
No:59/A Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35

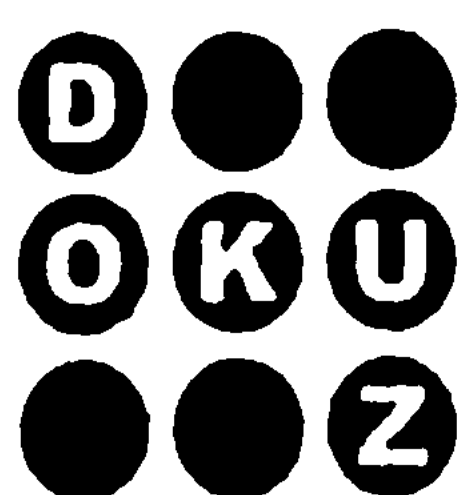
YASAKLANMIŞ
MASALLAR

SYLVAIN JOHNSON

KÜLKEDİSİ

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SELİN ALTUNKAYNAK VODİNA

SYLVAIN JOHNSON

1973 yılında Montreal'de doğdu. Liseyi bitirdikten sonra, Shawinigan Cégep'te Sanat ve Edebiyat üzerine eğitim aldı. Çocukluğunu Mauricie'deki Sainte-Thècle köyünde geçirdi. Günümüzde Amerika Birleşik Devletleri'nin Kuzey Carolina eyaletinde yaşamaktadır. ADA Yayınevi'nin Yasaklanmış Masallar (Contes Interdits) koleksiyonununda korku ve gerilim kitapları yayımlanmaktadır. Ayrıca Cauchemar Airlines Yayınevi'nde *"L'Esprit des glaces"* (Buzların Ruhu) adlı serisi yayınlanmaktadır.

İçerik Uyarısı

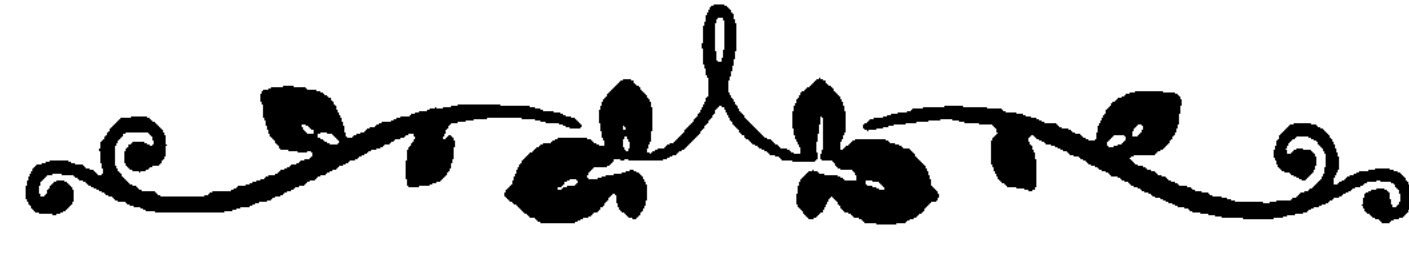
Bu eser, Külkedisi masalını günümüze konu ederek korku ve gerilim ekseninde yeniden ele almış karanlık bir versiyondur. Yetişkin okurlar için kaleme alınmış bu metinde; cinayet, şiddet, cinsel istismar, taciz, tecavüz, çocuk istismarı, ebevenyn zorbalığı, işkence gibi unsurlar örnek teşkil etmeyecek ve özendirici betimlemeler olmaksızın yer almaktadır. Tetikleyici olabilecek bölümler mevcuttur.

*Akşam günün tüm yorgunluğu
 zerine  okt ğ nde uyumak için
bir yatağı yoktu. Mutfaktaki ocağın taş
zemininde, küllerin arasında uzanmak
zorundaydı; üstü başı her zaman kirli
ve lekeli olduğu için kız kardeşleri onu
Külkedisi diye çağırırdı.*

Külkedisi - Grimm Kardeşler

BÖLÜM I

Sainte-Th  cle, Mauricie

2012

l  m, koridorun alacakaranlığında kinayeli bir şekilde gülümsedi. Ağırlaşan adımları, hedefine yaklaştığını gösteriyordu.

Zayıf bir siluet koridordaki altı kapıdan birinin önünde durdu. Viktoryen Dönem'den kalma bu devasa yapı beş kişilik bir aileye ev sahipliğı yapıyordu; aynı zamanda yirmi kişiyi de kolaylıkla ağırlayabilirdi. Cendrine'in üstünde yalnızca bir kazak ve kumaş bir pantolon vardı, kül rengi yüzü ve kolları gölgeler içinde kayboluyordu. Devasa yapının içindeki tek gürültü, eskimiş ısıtma sisteminden gelen gıcırtilar ve kendi nefesiydi.

Cendrine, korkusuzca gıcırdayan kapıyı açtı. Babası ve üvey annesi, o gece paralarını kumarhanede, iyi restoranlarda ve barlarda çarçur etmek için Montréal'i keşfe çıkmışlardı. Sabahın erken saatlerine kadar dönmezlerdi: genelde sarhoş babası arka koltukta sızıp kalır, öfkeli üvey annesi de onu odasına taşımak için Cendrine'i çağırırdı. Her zaman böyle olurdu.

Cendrine odanın içine girdi. Freddie Mercury* ve Mick Jagger'in** bakışları altında yatağa yaklaştı, odanın duvarları çeşitli şarkıcıların ve rock gruplarının posterleriyle doluydu. Anastasia yorganın altında inliyordu. Cendrine hızlı bir şekilde yorgam kaldırdı. Histerik bir kahkaha tüylerini ürpertti, etrafı gözleriyle kontrol etti, bir ses duyduğuna emindi ama kimse yoktu. Tüm dikkatini hareketsiz, çıplak ve kendi vücuduna tamamen zıt bir görüntü oluşturan bembeyaz tene verdi. İşte o güzel Anastasia... Kaslı, sportif bedeniyle, her koşuya çıktığında erkeklerin başını döndüren, bakışları üstünde toplayan o seksi sporcu... Aynı zamanda annesi tarafından sürekli kışkırtılarak, yorgunluktan bitap düşünceye kadar Cendrine'i çalıştıran, yaptığı işten asla memnun olmayan, yorulmaz işkeneci. Bir tanrıçanın vücudunu ele geçirmiş bir canavar.

* Freddie Mercury, şarkı yazarı, besteci, yorumcu, İngiliz bir müzisyendir. 1970 yılında Queen adlı rock grubunun solisti, piyanisti ve kurucularındandır. -ç.n.

** Sir Michael Philip Jagger, bilinen adıyla Mick Jagger, şarkı yazarı, besteci, İngiliz bir şarkıcıdır. 1962 yılında kurulan İngiliz rock grubu The Rolling Stones'un kurucularındandır. -ç.n.

KÜLKEDİSİ

Cendrine, Anastasia'nın dağılmış saçlarıyla kaplı yüzüne yaklaştı ve yüz hatlarını daha net görebilmek için saçlarını usulca topladı. Yorganın üstündeki kusmuk kalıntısı, Anastasia'nın ağzının bulunduğu yeri gösteriyordu, o da kendisi gibi lekeliydi artık. Cendrine kusmuk kokusunu duyunca ürperdi, o akşam hazırladığı yemekten kalan artıkların kokusuydu bu. Babası evden çıktıktan sonra ilaç kutusunu karıştırmış ve aradığını bulmuştu. Anksiyete bozukluğu için kullandığı Ativan* ve uykusuzluk için aldığı Ketamin** kutudaydı. İki üvey kız kardeş, gerinerek televizyon izleyip aptalca sohbetler ederken Cendrine tek başına yemek yaptığından, ilaçları ezerek elde ettiği tozla domates soslu eti cömertçe tatlandırabilmişti.

Anastasia hafifçe horulduyordu. Cendrine ona dokunduğunda, hatta suratına ufak bir tokat patlattığında bile tepki vermemişti. Harika! Cendrine gülümsedi. Odamın bitişiğindeki küçük banyoya girdi. Tüm evi silme, süpürme ve toplama işi ona ait olduğundan kendisinin düzenlediği derli toplu banyo dolabım araştırdı. O kusursuz vücuda sahip, kendini beğenmiş Anastasia... İki işken-
cecinin en genç olanı. Üç ayaklı kâbusunun bir parçası. Cendrine birden yüksek sesle konuştuğunun farkına vardı, üvey kız kardeşinin son zamanlardaki korkunç tavırlarından yakınıyordu, hemen kendine geldi. Şimdi hedefine

* Anksiyete, kaygı, epilepsi, sosyal fobi ve uyku bozukluğu tedavisinde kullanılan amnezik etkileri güçlü olan bir ilaç.

** Ketamin, genel anesteziye kullanılan bir tür psikoaktif maddedir. Kronik ağrıların tedavisinde, veteriner hekimlikte analjezik ve anestezi bir ağrı kesici olarak kullanılır.

odaklanmalıydı. Banyo dolabını iyice araştırdı ve aradığını buldu. Ortamın karanlığına rağmen Cendrine aynadaki hastalıklı görüntüsünü görebiliyordu; zavallı yüzünü, kurumuş dudaklarını, çok kısa kesilmiş siyah saçlarını en ince ayrıntısına kadar inceledi. Grileşmiş teni korkunç bir maske gibiydi: geçen yüzyılda farklı deri rengine sahip insanların kılığına girmek için yüzlerini boyayan gösteri sanatçılarına benziyordu. Aynadaki silüet, elinde pembe plastik bir tıraş bıçağı tutuyordu ve gergin gülüşü; teniyle zıt, bembeyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu. Titremeye başlamıştı ama öfkesinden değil, endişe ve heyecan dalgasından. Cendrine aynadaki görüntüsünden uzaklaştı, yansımasını banyoda yalnız bırakarak üvey kız kardeşinin yatağına doğru ilerledi.

Anastasia, tüysüz ve ışıltılı tenini erkeklerin ağzının suyunu akıtmak amacıyla vücut losyonu ile sıvıdığı anda daha çekici oluyordu. Ne yazık ki bu aynı zamanda tüm örtülerin, çarşafın, mobilyaların üstüne bulaşmış yağlı krem kalıntısı; yani Cendrine için daha fazla iş demektir. Cendrine, Anastasia'nın komodininde sakladığı ve her zaman üstüne boca ettiği kırmızı tüplü kremlerden bir tanesini yanına aldı.

Yatağın ayakucunda duran Cendrine, önce Anastasia'nın bacaklarını düz bir şekilde uzattı, sonra da kollarını vücuduna paralel olacak şekilde yanlarına yerleştirdi. Genç kadının ağzından bir kuspuk kalıntısı daha aktı, gözleri tavana sabitlenmişti. Uyuyan kız boğuk bir şekilde

de inledi, rüya görüyor olmalıydı. Yemeğine eşlik eden iki kadeh şarap, ilaçların etkisini arttırmış olmalıydı.

Odanın içindeki bir hareket Cendrine'i ürpertti. Ayak sesleri işittiğini sandı, sanki boynunda sıcak bir nefes hissetmişti. Döndü, karanlık odanın her tarafını kolaçan etti. Hiçbir şey yoktu.

Cendrine elindeki tıraş bıçağıyla üvey kız kardeşinin yüzüne doğru yaklaştı, dudaklarıyla kardeşinin ıslak alnına doğru eğildi. Anastasia uykusunda terden sırılsıklam olmuştu. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra endişeli bir şekilde doğruldu. Elindeki tıraş bıçağını Anastasia'nın sağ kaşının üstüne yerleştirdi. Üç eğri büğrü jilete sahip bu tıraş aletinin kaşları kesebilmesi için çok fazla baskı uygulanması gerekiyordu. Bıçağı kaldırıp kaşın üstüne yeniden yerleştirdi ve tekrar baskı uyguladı. Anastasia'nın derisi kesilmişti, kan fışkırıyordu ama teni hâlâ direniyor gibiydi. Bu direniş Cendrine'in cesaretini kırmadı. Çıldır-muşçasma Anastasia'nın derisini yüzüyordu; kesti, biçti ve o an yarı felçli bir şekilde yatağa çivilenmiş Anastasia kıpırdadı. Sanki bir parça peynir rendelenmiş gibi bir eser çıkmıştı ortaya. Anastasia hafifçe inledi, sanki hem uyuyordu hem uyanıktı. Hareket edemiyordu ama bilinci yerine gelmiş gibiydi.

Anastasia'nın kaşından bir parça kopmuştu. Cendrine, tatmin olmuş bir şekilde, diğer kaşa saldırdı. Sporcumuz her zaman pürüzsüz ve tüysüz bir ten isterdi, Cendrine bunu ona bahşedecekti. Elindeki bıçakla deriyi iyice kesti

ve parçaladı. Zevk alıyordu, elleri kanla kaplanmıştı, onu soluk soluğa bırakan bir neşe içindeydi. Kesilen derinin bir parçası yatağın üzerine düştü. Alaycı tiz bir kahkaha elinde bıçak tutan genç kadını birden afallattı, sonra bu sesin kendisinden geldiğini anladı. Silkinerek onu daha fazla zorlayacak olan kafa kısmına doğru yaklaştı. Önce saçları kesti ama deriyi kesmekte zorlandı. Sinirli bir şekilde bıçağı yere attı ve banyoya geri döndü. Bu sefer aynaya bakmadan, hızlı bir şekilde dolaptan bir makas alıp çıktı. Yatağın yanında, bitkin hastasının karşısında çıldırmış bir doktor gibi duruyordu. Üvey kız kardeşinin ağzını araladı, dilini eliyle kavradı ve damarlı uzvu dışarıya doğru çekti. Odanın, hatta tüm malikânenin sessizliğinde, dişlerini sökmek ve çenesini parçalamak için makası doğrudan diline sapladı. Anastasia'nın ilaçlarla uyuşturulan bedeni, şimdi daha güçlü bir şekilde kıpırdanıyor ama yine de tamamen karşı koyamıyordu. Anastasia acıyı hissediyor olmalıydı, bu Cendrine'i daha çok heyecanlandırıyordu. Makası geri çekti, ortalık kan revan içindeydi ama hayatında ilk defa ortalığın temizliğinden o sorumlu değildi. Umurunda değildi artık.

Çığlık çığlığa metal nesneyi ağzın içine yeniden soktu ve dilin altındaki hassas bölgeye sapladı. Anastasia ağzını kapatmaya çalışıyordu, boğazına dolan kanlardan öksürerek kurtulmaya çalışıyordu ama Cendrine gelişigüzel bir şekilde makası saplamaya devam ediyordu. Dudaklar, dişler, çeneye değen yüzeyler, burun ve yanaklar paramparça olmuştu.

KÜLKEDİSİ

Cendrine nefes nefese kalmıştı, vücudu sıırılsıklam, ter içindeydi. Yatağın üstünde yüzü paramparça olmuş suratı idrak edene kadar makası saplamaya devam etti. Mesanesini yeni boşaltmış cansız bir varlık gibi yatıyordu Anastasia. Kül renkli kız, silahını üvey kız kardeşinin ağzında bırakarak doğruldu ve alnındaki teri sildi. Bütün vücudu kanla kaplıydı artık. Üstünü temizlemek için yorganın bir ucunu kullandı. Her şey kıpkırmızıydı: Sarsıcı, gözleri kör eden kızıl bir okyanus gibi. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu, sarsılmıştı. Birdenbire izlendiğini hissetti tekrar, göz ucuyla etrafı kolaçan etti. Kapının eşiğinde bir karaltı gördüğünü düşündü. Hızla arkasını döndü ama kimse yoktu. Ayakta kalabilmek için en yakındaki duvara yaslandı ve bir kahkaha krizine girdi. Sonra ara verip biraz nefes aldı. Merhum üvey kız kardeşinin komodininin üzerindeki saate gözü çarptı. Saat dokuzu gösteriyordu.

Görevini tamamlamak için hâlâ koca bir akşamı vardı.

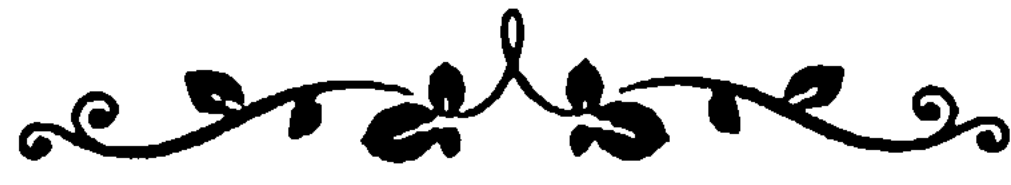
Çişini yapmak için tuvalete girdi, çıkardığı işten memnundu. On yıl boyunca yaptığı temizlikler, hizmetçilik, yıkanan bulaşıklar, alınan tozlar, yapılan ütüler, kölelik bugün bitmişti.

Tuvaletin üstünde bir süre hayalleriyle baş başa kaldı. Sonra ayağa kalktı, ellerini yıkamak ve kurulamak için zamanı yoktu. Elindeki kan, cinsel organına da bulaşmıştı.

Anastasia'nın odasını terk etti.

Şimdi Annabelle'i ziyaret etme zamanıydı.

BÖLÜM II

Forges Ceza İnfaz Kurumu,

Kadınlar Hapishanesi,

Trois-Rivières

2018

Bağrıışmalar bütün katta duyuluyordu. Metal ve betonun iç içe geçtiği alanda dehşet ıgılk-ları yankılanıyordu. Aynı zamanda, hapishane görevlilerinin botlarının çıkardığı gürültü, bir mahkûmu hizaya sokmak için verdikleri emirler ve ba-ğırışlar duyuluyordu. Görevlilerin geçişı sırasında hücre-lerindeki kadınlar parmaklıklara vuruyor, ıslık alıyor ve aşağılayıcı küfürler ediyorlardı. Böyle bir yerde, başkası-nın zararına da olsa, dikkatleri dağıtan herhangi bir şey

coşkuyla karşılanırdı. Ortamda kulakları sağır eden bir gürültü vardı, bir grup görevli sendeleyerek yere düşmüştü, gardiyanlardan biri, “Yeter!” diye bağırarak mahkûmları göz yaşartıcı gaz kullanmakla tehdit ediyordu. Bu tehdit, ortamı geçici de olsa sakinleştirmiş gibiydi.

Cendrine hücrelerinde, yalnız ve meraklı bir şekilde, parmaklıkların arasından gözünü koridora dikmişti. Yatağının içinde bir polisiye roman okuyordu. Cesedinin kafası siyah, büyük bir köpeğin kafasıyla değiştirilmiş bir kadının öldürülme hikâyesiydi. Ürkütücü ve sarsıcı bir romandı. Cendrine de diğer tüm mahkûmlar gibi grileşmiş tenini öne çıkaran, göğsünde numarası yazan, turuncu bir üniforma giyiyordu. Derin bir iç çekti, gözlerini ovuşturdu ve bekledi. Görevlilerin ona yeni bir hücre arkadaşı sunmaya geldiklerine emindi.

Birlik, sonunda Cendrine’in kapısının önüne geldi; altı gardiyan kırmızı, yuvarlak yüzlü, yanaklarından yaşlar süzülen tombulca bir kadın getirdi. Kadının dudaklarında acınası bir ifade vardı. Gardiyanlar ter içindeydi. Cendrine onların öfkelerine yenik düşmemek ve şiddete başvurmamak için harcadıkları olağanüstü çabalarını görebiliyordu, içinde bulundukları bu dünyada son sözü söyleyen oldukları için bu pek de şaşırtıcı bir durum değildi. Yeni mahkûm, hücrenin içinde kimin olduğunu yani Cendrine’i görür görmez bağırmaya, etrafı tekmelemeye ve yumruklamaya başladı. Gardiyanlar, mahkûmun hareket etmesini engellemek için boğazma copu dayayıp onu neredeyse boğmak zorunda kaldılar. Cezaevinin yeni

KÜLKEDİSİ

düşkünü, soluğu kesilmiş bir şekilde inledi, gözlerinden içinden geçenler okunabiliyordu.

“Ha... Hayır, *Külkedisi* ile olmaz... Lü... Lütfen, yalvarırım... Onunla olmaz!”

Bu durum Cendrine’in hoşuna gitmişti. Demek ki namı iyi yürümüştü, özellikle de tüm gücün uyuşturucu dağıtan çetelerin elinde olduğu bir merkezde. *Siyahlar* hapishanenin bir kısmının kontrolünü elinde tutuyordu, *Beyazlar* ise bulundukları diğer kısmı kontrol ediyordu. Cendrine ise ayrı bir kategorideydi: Herkes ondan uzak duruyordu, kimse tarafına çekmeye uğraşmamıştı, ona sorun çıkarmamıştı. Nafile bir çabaydı çünkü.

“Kapa çeneni!”

Stéphane Robichaud isimli bir gardiyan –aynı zamanda merkezde *Delik Deşik* olarak da bilinirdi– copuyla yeni mahkûmun kafasına vurdu. Bu, mahkûmu sakinleştirmek için yeterli gelmişti; bilincini kaybetmek üzereydi. Görevliler hücrenin kapısının açılmasını emrettiler, o anda kilitin açılma sesi duyuldu. Merkezin en eski görevlilerinden olan Alain, Cendrine’e bir bakış fırlattıktan sonra tehditkâr bir şekilde parmağını salladı.

“Sen! Sakın kıpırdama, anladın mı beni?”

Cendrine başıyla onayladı, zaten hareket etmeye niyeti yoktu. Görevliler mahkûmu hücrenin içine ittiler ve kadın dizlerinin üstünde yere çöktü. Durmadan ağlıyordu, gardiyanlardan biri kapının kilitlenmesini emretti. Görevliler

ancak o zaman rahat bir nefes aldılar. Coplarını indirdiler ve göz yaşartıcı gaz kapsüllerini yerlerine yerleştirdiler. Soluk soluğa kaldıkları görülebiliyordu. *Delik Deşik*, Cendrine ile en yüksek tonda konuştu.

“Bu senin yeni hücre arkadaşın. Diğerleri gibi kötü davranmamaya çalış.”

Son sözlerini de söyleyip geri çekilmişlerdi. Bu sözler kendini parmaklıklara doğru atan ve iki eliyle parmaklıklara yapışan yeni mahkûmun çığlıklarını ve ağlamalarını daha da arttırdı.

“Beni burada bırakmayın! Yalvarırım, ne olur, *Külkedisi* ile olmaz!”

Kadının çığlıklarını kimse dinlemedi, o sırada diğer mahkûmlar gülüyor ve gürültü yapıyorlardı. Cendrine romanını okumaya devam etti, yeni mahkûma duygularını kontrol altına alabilmesi için zaman tanıdı. Çok geçmeden, kadın parmaklıkları bırakıp demirlere yaslandı ve göz göze gelmekten kaçınarak Cendrine ile konuşmaya başladı.

“Bana kötü bir şey yapma, lütfen...”

Cendrine kitabını bıraktı ve kadını incelemeye başladı. Kırklı yaşlarının başında, kahverengi saçlı, yuvarlak hatlı, sıradan bir kadındı. Muhtemelen iç karartıcı bir aileye sahip bir anneydi. Cinsel açıdan hiç tatmin olmamış, bir sineği bile öldürmekten aciz bir anne. Bir cinnetin kurbanı olmalıydı, fazlası olamazdı, çok masum görünüyor-

KÜLKEDİSİ

du. Cendrine, gardiyanların kendisi hakkında ürkütücü yalanlar atmasına alışıktı, özellikle hücrede Cendrine ile birlikte kalacak mahkûmları korkutmak için doğru yanlış hikâyeler anlatıyorlardı.

Cendrine sessizliğini bozdu.

“Bana bir daha *Külkedisi* deme. Anlaşıldı mı?”

“Tabii, tabii, çok özür dilerim... Ihh...”

“Cendrine.”

“Cendrine!” diyerek saygı ve kararlılıkla bağırdı.

Komik bir andı. Cendrine yeni mahkûma göz ucuyla ranzasının üst katını gösterdi.

“Bu senin.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı tombul kadın.

Ranzanın üst katına çıkabilmek için iki deneme yapmak zorunda kalmıştı. Tutunduğu, boyası tamamen çıkmış, metal demirler çok kaygandı. Yatağın yayları kadının ağırlığıyla gıcırdamaya başlamıştı, yeni mahkûm sırtüstü uzandı. Elinin tersiyle burnunu sildi ve ağlaması kesildi. Hapishanenin rutin sesleri yeni bir mahkûmu hemen ele geçirebiliyordu; çarpan kapılar, çalan alarmlar, zil sesleri, metal zemindeki ayak sesleri... Diğer mahkûmların çığlıkları, hıçkırıkları, öksürükleri... Hapishanede olmanın en kötü tarafı yüzlerce kişiyle bu kadar yakın yaşamaktı.

Cendrine konuşmaya başlayınca kadının bir anda şaşkınlıkla sıçradığını işitti.

“Adın ne?”

“Murielle. Murielle Langlois.”

Cendrine bir taraftan içinden sessizce sayıyordu, bu kadının altı yıl içinde değiştirdiği onuncu hücre arkadaşı olduğunu fark etti. Muhtemelen bu bir rekordu. Kitabına dönmek istedi ama merakı kitaptan güçlü gelmişti. Murielle’in dikkatinin üzerinde olduğunu bilerek konuşmasına devam etti.

“Neden buradasın?”

“Ben... şey...” Murielle önce duraksadı, sonra sessizliğe gömüldü.

“Hadi, bana her şeyi anlatabilirsin!” diye ısrar etti Cendrine.

Kadın, Cendrine’in meraklandığını anlamıştı. Derin bir nefes aldı ve konuşmadan önce yatağında doğruldu.

“Şeyy... Bazı hastalarımaya uyuşturucu verdim.”

“Hastaların mı?” diye sordu Cendrine üstündeki yatağa gözlerini dikerek. Olay birden ilgisini çekmişti.

Murielle ne diyeceğini bilemediği için kısa bir sessizlik oldu ama sonra gerçeği söylemeye karar verdi. Doğru karardı çünkü hapishanede gardiyanların kendi aralarında yaptıkları sohbetleri dinlerken tüm gerçeklere ulaşılabilirdi. Sesindeki tereddüt Cendrine’in dikkatini çekmişti.

“Ben diş hekimiyim. İki yakışıklıya uyuşturucu verdim; onlara dokunmak ve daha başka şeyler yapmak için.”

Cendrine gülüyordu, hikâye hoşuna gitmişti. Kadının suçunun bu olduğunu asla tahmin edemezdi. Elindeki ilginç romanı okuyarak geçireceği bu sıkıcı güne birden renk gelmişti. Murielle anlatmaya devam etti.

“Kocam genç, güzel bir kadımla işi pişiriyordu.”

“Nasıl yakalandın?” diye merakla sordu Cendrine.

Murielle yutkundu, utandığı görülüyordu. Yatağının üzerinde kıpırdandı, hâlâ gözlerinde korku vardı. Bu onun bir hapishanede geçireceği ilk gün olacaktı ve uyuyamayacaktı. Cevap verdi. “Asistanım birden ofise girdiğinde yakışıklıların yüzü iki bacağım arasındaydı ve vajinamı yüzlerine sürüyordum.” Yan hücredeki komşularından biri gülmeye başladı. Hapishanedeki yakınlık, fısıldamadıkları sürece özel konuşmalarını engelliyordu. Murielle utanarak konuşmasma ara verdi. Cendrine kadının cesaretine hâlâ inanamıyordu.

O sırada dışarı çıkma yasağını başlatan alarmin sesi duyuldu. Bu rahatsız edici ses, ışıkların söndürülmesini ve mahkûmların sayılmasını emrediyordu. İki uçtan başlayarak iki görevli mahkûmları saydı ve ardından gözlem odasındaki görevlerinin başına geçtiler. Rutin gece kontrolleri dışında bir daha geri gelmezlerdi. Sessizlik emrinden önce yalnızca iki dakikaları vardı. Gerçi bu biraz hayali bir sessizlikti, mahkûmların hıçkırıkları ve gecenin diğer sesleri sabaha kadar hiç durmayacaktı. Murielle son sözünü söyledi ve ardından, muhafız Alain’in çenelerini kapatıp uyumaları gerektiğini söyleyen emri duyuldu.

Murielle yatağın kenarından başını eğip Cendrine'e bakarak şunları söyledi:

"Benim adım Murielle ama arkadaşlarım hep bana *Peri* der."

"*Peri* mi?"

"Dişler yüzünden! Diş hekimiyim ya... Diş perisi..."

"Hee!"

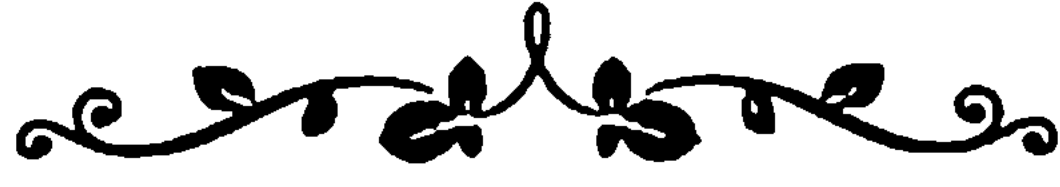
"İyi geceler, Cendrine."

Cendrine cevap vermedi. Düşünmeye başladı. Bu bir işaret olabilir miydi? Ona bir peri gönderilmişti. Kitabını bırakıp yatağa girerken yüzünde gizemli bir gülümseme vardı. Yatağında kıpırdanan yeni arkadaşının rahat bir pozisyon aradığını fark etti. İçinden ona iyi şanslar diledi.

Bir saat sonra, *Peri* ağlıyordu, Cendrine ise Alcatraz'a* yakışır bir kaçış planı kurguluyordu.

* Yazar, 12 Haziran 1962 tarihinde ABD'nin San Francisco eyaleti açıklarında ünlü Alcatraz Hapishanesi'nden üç mahkûmun kaçışına referans veriyor. Mahkûmlar birkaç ay boyunca yemekhaneden aşındıkları kaşıkla tüneller kazarak ayrıntılı ve cesur bir planla hapishaneden kaçıyorlar. (Kaynak: BBC Türkçe) –ç.n.

BÖLÜM III

Sainte-Th  cle

2012

Tıpkı kız kardeşi Anastasia gibi Annabelle de ilaçların etkisiyle derin bir uykudaydı. Yediği iki tabak yemek bayılmasına yardımcı olmuştu. Cendrine'in yapacaklarına çok daha uygun bir durumdaydı. Annabelle ancak annesininkiyle boy ölçüşebilecek safi bir k       temsil ediyordu. Ailenin en g    li, kız kardeşlerin en b       aynı zamanda bir s      . Sağda solda yatar, bacaklarını hiç kapalı tutamazdı.        kışın fahişesi olarak nam salması onu hiç rahatsız etmiyordu. Birinin altına yatmadığı, sertleşmiş bir uzvu ağzına almadığı tek bir gün bile yoktu. Bunun genetik bir

durum olduğunu, kendisinde nemfomani* olduğunu iddia ederdi.

Annabelle, Cendrine'e bir hiçmiş gibi davranırdı. Bitmek bilmez emirleri, verdiği gereksiz ve yıpratıcı işler, sırf küçük düşürmek için kasıtlı olarak iş çıkarması... Hepsinin annesinin kışkırtmasıyla olduğu çok belliydi. En kötü tarafı da Cendrine tüm bu işleri yaparken bu işkencecinin Cendrine'i izlemeye bayılmasıydı. Cendrine'in üzerinde hâkimiyet kurmaktan tatmin oluyordu. Belki de dominant erkeklerin altına girmenin karşılığı olarak bu güç gösterisini yapıyordu, psikolojik karşılığı bu olmalıydı. Sürtük sendromu ya da buna benzer bir şey.

Elinde hâlâ Anastasia'nın kam olan Cendrine, şimdi karşısındaki kusursuz yüzü ve kıskanılası vücudu gözlemliyordu. Bir porno filme layık cinsel bir nesne gibiydi. Aslında kendisinde en ufak bir kusur bile bulmak imkânsızdı, mükemmelliğe yakındı. Başından ayaklarına kadar sahip olduğu güzellik, içindeki kötülük ve karakteriyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Cendrine gülümsüyordu. Üvey kız kardeşinin güzelliğini ebedileştirerek önemli bir hizmette bulunacaktı. Evet, onu dağınık saçları ve çenesindeki salyalarıyla öylece bırakamazdı. Annabelle kusmuğunu geri yutmuş olmalıydı. Karanlık odada, okaliptüs kokusu hâkimdi. Cendrine, önce Annabelle'in doğru pozisyonda yattığından emin oldu. Baskın koku, bitkisel yağları odaya yayan bir buhar

* Kontrol edilemeyen aşırı cinsel istekle karakterize, kadınlarda görülen kompulsif cinsel davranış bozukluğudur. -yh.n.

KÜLKEDİSİ

cihazından geliyordu. Bu yöntem, Annabelle'e göre, sakin ve iyi bir uyku çekmesini sağlıyordu.

Büyük kız kardeş sırtüstü yatıyordu, bacakları hafifçe aralıktı, turist sezonunda sıkça ziyaret edilen Louvre Müzesi kadar uğrak nokta hâline gelmiş imrenilesi deliği görülebiliyordu. Cendrine daha önce acması bir sahneye tanık olmuştu. Tıraşsız, kirli elbiseli, çirkin görünüşlü, yaşlı bir adam evlerine sadaka dilenmek için uğramıştı. Leş gibi kokuyordu. İşlevsel bir ruh sağlığı sistemi kuramayan bir toplum tarafından terk edilmiş evsiz bir adam gibiydi. Bir öğleden sonraydı ve bu adam civardaki tek erkeği temsil ediyordu. Cendrine ona eldivenle bile dokunamazdı. Görünür bir şekilde azmış olan Annabelle, kapıyı açmış ve adamı misafir odasına götürmüştü. Adam yarım saat sonra, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle odadan ayrılmıştı.

Cendrine sağ elinde kızgın bir saç maşası tutuyordu. Üvey kız kardeşinin yüzündeki saçlardan bir tutamı yana kaydırdı, başım soldan sağa hafifçe çevirirken patlak gözleri ortaya çıktı. Salyaları çenesinden yanaklarına doğru süzülüyordu. Bir hayvan hırlaması gibi sesler çıkarıyordu.

Belki de ilaçların etkisi azalıyordu.

Cendrine elindeki kızgın nesneyi aralık olan bacakların arasından soktuğunda ortaya çıkan engellenemez tatmin duygusu grileşmiş yüzünü sapkınca aydınlatıyordu. Annabelle'e sert, sıcak, eril ve gönüllü bir aday bulmuştu. Onu parçalanamaz bir fallusla arındıracaktı. Annabelle

kıpırdandı, sanki ne olduğunu anlamış gibiydi. İşkencecisi bu kıpırdanmayı görmezden geldi ve ani bir hareketle elindeki sıcak nesneyi yarı kapalı dudakların arasına soktu. Kızgın metal nesne Annabelle'in teniyle karşı karşıyaydı. Bu karşılaşmanın verdiği şokla kadının bedeni sarsıldı ve bacakları kapanır gibi oldu. Cendrine tüm gücüyle yatağa tırmanıp iki eliyle bacakları açtı. Kızgın metalin etle karşılaştığı yerde çıkardığı *cos* sesi ve ardından duyulan domuz yanığı kokusu Cendrine'i heyecanlandırdı. Acımasız üvey kardeş aynı anda hem derin bir nefes alıyor hem de gülüyordu.

Kızgın nesne girdiği delikte sürtünüyordu, dudakların içindeki nazik bölgeyi paramparça etmişti. Belki de orada bulunan tüm zührevi hastalıklar bu sayede yok olmuştu. Kusursuz, ideal ve sembolik bir arındırma.

Cendrine elindeki objeyi, kırk haramilerin sürekli ziyaret ettiği Ali Baba'nın mağarasının girişine uzanana dek itti. Annabelle kendine geldi, gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı kıpırdıyordu. Panik ve acı yüzünü ele geçirmişti. Elleriyle kurtulmak için çabaladı. Cendrine saç maşasını soktuğu delikten çıkaramıyordu, kızgın maşa haşlanmış organıyla bütünleşmişti. Üvey kız kardeşinin dudakları arasından zavallı bir çığlık duyuldu, ortam hüzünlü bir haykırıyla buz kesti. Annabelle'in gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve bu sesler arasında Cendrine, Annabelle'in tek bir kelimesini anlayabilmişti.

"Neden?"

KÜLKEDİSİ

Sanki evin bir yerinden rahatsız edici ve alaycı gülüşmeler duyuluyordu. Ahşap yüzeylerden çıkan seslere eşlik ediyordu. Cendrine önemsemedi, kendisini davetsiz ve tehlikede hissettiği odayı kolaçan etmekle yetindi. Elbette ki birbirinden nefret eden iki kardeş olarak odada yalnızlardı. Damarlarından aynı kan akmıyordu. Annabelle ve Anastasia farklı anneler ve babalardan gelen, bir tek evlilik bağıyla Cendrine'in hayatına girmiş kişilerdi. Duyduğu acı ya da verilen ilaçların etkisini bünyesinden hızlıca atma konusundaki olağanüstü yeteneği, Annabelle'in oturur pozisyona geçmesini sağladı. Cendrine bodrum kattaki ölüleri sergilemeye ve hatta yakmak için hazırlamaya alışmıştı. Ailenin işlettiği krematoryumda Cendrine'in görevleri cesetlerle ilgilenmek, onları temizlemek, makyaj yapmak, ölü bedenleri babası tarafından gömülmeye hazır hâle getirmek ve gerektiğinde bizzat onları yakmaktı. Kül rengi derisini yıllardır fırının olduğu odada yemeye, uyumaya ve kısacası orada yaşamaya borçluydu. Onun yaşam alanı orasıydı.

Annabelle işkence görmüş yüzünün güzelliği ve anlamsız bakışlarıyla Cendrine'e bakıyordu. Vücudunun hareketlerini kontrol etmekten aciz bir şekilde, hissettiği acının ve yarı felç durumunun sebebini anlamaya çalışıyordu. Cendrine o an yatağın üzerinde dizlerinin üzerindeki konumunun avantajını da kullanarak Annabelle'in üstüne oturdu, hâlâ deliğin içerisinde gömülü olan nesneyi tekme atarak daha da içeriye itti. İçeride bir şeylerin parçalandığını hissetti, bir çatırdama sesi duyuldu ve

Annabelle yerinden sıçradı. Bakışları parçalanmış ve kan içerisindeki bacak arasına doğru kaydı. Bir kan gölünün içerisinde yatıyordu. Bir ölüm çığlığı gecenin sessizliğini bozdu, Annabelle delirmişesine haykırdı. Cendrine saç maşasını delikten çıkarabilmek için epey bir çaba sarf etti. Son hamlesi başarılı olmuştu, maşayı deriden söküp alabilmişti. ıkardığı nesneyi, köyün fahişesinin sol şakağına bir dipçik darbesiyle indirdi. Annabelle yaşadığı şokla sarsıldı, yatağının yan tarafına düştü, sağ kolu hareket etti ve Cendrine'in ağzına vurdu. Cendrine'in dudaklarında oluşan kanın tadı onu hiç rahatsız etmedi, böylesi bir anın tadını çıkarmak karşılığında ödemesi gereken önemsiz bir bedeldi bu.

Cendrine kurbanının bulunduğu pozisyonun avantajını kullanarak kadını karnının üstüne çevirdi ama hâlâ tüm vücudu kontrol altına alamamıştı. Annabelle herkesin duyabileceğı şekilde bağıırıyordu, çığlıkları kulakları sağır edebilecek kadar tizdi. Karnının üstüne çevirdiğinden beri Cendrine, Annabelle'i sakinleştirmek için ensesine darbeler indiriyordu. Sonunda kadının sesi kesilmişti. *Külkedisi* geri çekildi, çekilirken Annabelle'in kusursuz kalçalarının üstünde duran gamzelerini de izlemeyi ihmal etmedi. Erkekleri çılgına çevirecek kadar dar kıyafetler giymeyi seven bir vücuttu karşısındaki.

Annabelle'in bacaklarını sıkıştırırken aynı zamanda vücudunu izliyordu. Cendrine o an kuzenleri Gilles'i hatırladı. Annabelle ve kuzenini avludaki barakada bastığı anı. Üvey kız kardeşi dizlerinin üzerindeydi, diğeri de

yüzü terden sırlıklam olmuş ve kızarmış bir şekilde diğerinin üstüne biniyordu. O gün anlamıştı ki Annabelle bu azgınlığını hiçbir zaman bastıramayacak ve bu tehlikeli hastalıktan hiçbir zaman kurtulamayacaktı.

İşte bu yüzden Cendrine, ablasına, arzuladığı şeyi büyük bir neşe, cesaret ve delilikle bahşedecekti. Kömürleşmiş deriyle kaplı, soğumuş saç maşasını bu sefer Annabelle'in anüsüne sokmaya başladı. Sfinkterlerle' uğraşması gerekti, zorlanıyordu –normalde bedava bira dağıtan bir barın kapısından geçmek kadar kolay olmalıydı– ama kaslar iş birliğine yanaşmıyordu. Genç kadın deliği açana kadar aleti sağa sola oynattı, ittirdi. Artık baskı uygulamak çocuk oyuncağıydı. Annabelle korku dolu bir şekilde inliyordu, Cendrine'in elleri kahverengi bir maddeyle ve kanla kaplanmıştı.

Üvey kız kardeşi hareketsiz ve yenilmiş bir şekilde karşısındayken Cendrine elindeki maşayı bıraktı. Sinirli ve tükenmiş bir şekilde, artık bu maskaralığa ve arındırma işlemine son vermek istiyordu. Kız kardeşini sırtüstü çevirdi, kalçasının yatağa değmesini sağlamak için leğen kemiğinin üzerine tırmandı ve kırılan bir dalın çatırtısı eşliğinde aletini vücudunun içine doğru sokmaya zorladı. Annabelle boğuk bir çığlık attı, sonra sessizliğe gömüldü. Artık gözyaşları akmıyordu.

Cendrine, Annabelle'in ölüm anını yaşıyor gibiydi, sanki ruhunun bedeninden çıkışına tanık olmuştu. Bu dü-

* Sfinkter kas, vücuttaki herhangi bir deliğin açılış veya kapanışında görev alan ve bu deliğin çevresini çember biçiminde saran kastır. –ç.n.

şünce onu mutlu etti. Duyduğu sesler, fısıltılar onu rahatsız etmeye başlamıştı. Odanın içinde hissettiği hareketler tüylerini ürpertmişti. Yalnızdı, deliliğinin ve çılgınlığının bilincinde bir şekilde gülmeye başladı.

Az önce iki insanın katili olmuştu, iki üvey kız kardeşinin katili. Kimse bunu neden yaptığını anlamayacaktı. Küllerin içinde yaşayan bu genç kadını cesetlerle birlikte gördüklerinde ne düşüneceklerdi? Köyde kimse onu tanı mıyordu, hiç dışarı çıkmazdı. Yani neredeyse hiç kimse...

O anda bir arabanın avluya yanaşmakta olduğunu duydu. Üvey annesi ve babası Montréal'den dönmüş olmalıydılar. Beklenenden daha erken gelmişlerdi.

Kan revan içinde Cendrine ayağa kalktı. Daha fazla gü lümsüyordu artık.

Bir an önce bu işi bitirsek iyi olur, diye düşündü.

BÖLÜM IV

Forges Ceza İnfaz Kurumu,
Kadınlar Hapishanesi,
Trois-Rivières
2018

Forges Ceza İnfaz Kurumu, şu anki yapılanmasıyla 2013'ten beri faaliyet gösteriyordu. Öncesinde küçük bir kadın kanadı olan karma bir hapishaneydi. Yeniden seçilmeyi hedefleyen bir bakanın seçim vaatleri sonrasında ve mahkûmların koşullarıyla ilgilenen bazı grupların protestoları sonucunda, giderek sayıları artan kadın mahkûmlara daha fazla alan sağlayacak bir yer tesis edilmesiyle birlikte hapishanenin çalışma biçimi de değişmiş oldu. Erkek mahkûmlar başka bir yere

gönderilerek yeni kadın hapishanesi büyük bir tantanayla 2013 Eylül ayında açılmıştı.

130 mahkûm altı hapishane görevlisinin gözetimi altında yemekhanede oturuyorlardı. Murielle o gece hiç uyumamıştı ve Cendrine'e çok da uzak olmayan bir masada oturuyordu. Yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadan yemeğini yiyordu. Uyandığından beri, diğer mahkûmlar arkasından ıslık çalıyor ve aşağılayıcı yorumlarda bulunuyorlardı. Görevlilerden Ti-Guy, bu öğle arasında kadının, birinin seks kölesi olacağına dair açıklamalarda bulunmuştu. Manzara üzücüydü ama bir o kadar da olağandı. Cendrine dikkat kesilmişti, *Peri* artık kaçış planlarının bir parçasıydı.

Önlerindeki yanık tosta eşlik eden çırpılmış yumurtayı ve domuz pastırmasına benzeyen maddeyi yerlerken bir anons duyuldu. Komşu kanatta yaşanan bir olay için destek çağrılıyordu. Ti-Guy yüzünde bir gülümsemeyle yemekhanede bulunan dört görevlinin olay yerine gitmesi gerektiğini söyledi. Ti-Guy, herkesin kışkırdığı, inkâr edilemez bir güzelliğe ve yanık bir tene sahip gerçek bir İtalyan bebeği Olivia ile kalmayı seçti. Olivia'nın bazı zamanlar bir mahkûmu baştan çıkardığına ve onunla ilişkisi olduğuna dair bir söylenti dolaşıyordu. Ama kimse bunu doğrulayamamıştı. Hapsedilmiş yüzlerce kadının tek eğlencelerinden biri olan dedikodunun yayılmasının engellenmesi neredeyse imkânsızdı.

KÜLKEDİSİ

Cendrine, komşu kanatta yaşanan bu olayın bir kurmaca, özel bir emir olduğunu biliyordu. Bir mahkûm dikkatleri başka yöne çekmek için uyuşturucu ya da para teklif etmiş olmalıydı. Planı başlatmak için vakit geldi, diye düşündü Cendrine. *Peri*, olası kaçış planının en önemli ayağı hâline gelmişti.

Vikingli Gloria ayağa kalktığı anda etrafta bir ölüm sessizliği oluştu: 140 kiloluk yağ tulumu, pisliğin, dolandırıcılığın, sapkınlığın adresi Gloria boş tabakların ve bulaşıkların konulduğu bölmeye doğru ilerliyordu. Herkes Gloria'nın D kanadındaki uyuşturucu trafiğini kontrol ettiğini biliyordu. Herkes üzerinde kaçınılmaz bir güç kullanıyordu, tüm diğer mahkûmları terörize ediyor ve hiçbir çatışma fırsatını kaçırmıyordu. Altı yıllık mahkûmiyeti boyunca, Cendrine'in Gloria ile hiç işi olmamıştı. Hiçbir zaman. Kimse *Külkedisi*'ne bulaşamazdı, sadece kötü namı sebebiyle değil aynı zamanda hapishaneye girdiğinden beri yaptıkları dolayısıyla da.

Murielle'in etrafındaki masalar boşalmıştı, bir tek Cendrine hareket etmemişti, üzerinde tuz tepecikleri bulunan yulaf lapasını yemeye devam etmişti. Yemeğin üzerinde olması muhtemel tükürükleri düşündü; yemek pişiren mahkûmlar, görevliler gözünü her çevirdiğinde, yemeğe gizli malzemeler katmakta özgürlerdi. Cezaevinin müdürü, mahkûmları çalıştırmaya bayılıyordu. Onlar da maaş az da olsa parayı görünce tapıyorlardı.

Murielle vaktin geldiğini anlamıştı, yanaklarından süzülen yaşların önündeki yumurtanın üstüne damlamasına aldırış etmeden bağırmaya başladı. İki görevli kenara çekilmişti, Ti-Guy telefonuyla birlikte uzaklaştı, biraz sonra yaşanacak sahnelerin heyecanlandığı Olivia bir taraftan kemerini düzeltirken bir taraftan da bir köşeye çekilmiş olacakları izliyordu. *Peri*, Cendrine'e yalvaran bakışlarla bakıyordu, o sırada Gloria tepsisini bırakmış Murielle'e doğru yaklaşıyordu. Kütlesini hedefe doğru yaklaştırırken nefes nefese kaldığı duyuluyordu. Cendrine kendisine yalvaran Murielle'e karşı kayıtsızdı.

"Bana yardım et, lütfen..."

"Bunu niye yapayım?" diye mırıldandı Cendrine kısık bir sesle.

"Ne istersen yaparım!"

Cendrine gülümsemeye başladı. Önündeki yulaf lapasına benzer şeyden bir kaşık dolusu ağzına attı ve kaşığı masanın üzerine bıraktı. Hapiste bir yemeğin berbat olması durumunda endişelenmemesi gerektiğini öğrenmişti: Hepsi öyleydi. Yaşamak için ne servis edilirse yemesi gerekiyordu, şüpheli içeriğine aldırış etmeden. Cezaevi mutfağının Sağlık Bakanlığı tarafından onaylanmış listeden daha farklı besin sunduğu bilinen bir gerçektir.

Gloria, Murielle'in tam arkasına geçti. Ter kokusu masadaki iki kadına kadar ulaştı. Yağ tulumu, Cendrine'in niyetinden ya da herhangi bir niyetinin olmadığından emin olmak istercesine, ona alttan bir bakış fırlattı. *Kül-*

KÜLKEDİSİ

kedisi'nin hareketsiz ve kayıtsız hâli, Gloria'ya önünün açık olduğunu düşündürttü. Gülümsemesi kırık dökük dişlerini ortaya çıkarttı. Ön kesici dişleri yerinde yoktu. Üst dudağı ve Eros yayının hatları ince tüylerle kaplıydı. Herkes bu uyuşturucu tacirinin babasını öldürdüğü için müebbet hapis yattığını biliyordu. Yıllarca süren taciz ve şiddetin öznesi bir baba. Yetişkin olduğunda Gloria onu bulup intikam almaya, anılarını silmeye ve acılarını hafifletmeye karar vermişti. Uyuşturucu bağımlılığının, karmaşık bir cinsel hayatın ve sınırları zorlayan yaşamının sebebi oydu. Zavallı adamın mutfağında bir ekmek kızartma makinesi darbesiyle öldürüldüğü söyleniyordu.

Bugün hapishanedeki tüm katiller, işkencecilerini öldürmenin hiçbir şeyi değiştirmediğini, acılarını onarmadığını biliyorlardı. İntikam bazen çok gereksizdi.

Gloria bir elini Murielle'in omzuna koydu, Murielle kasıldı ve inlemeye başladı. Normalde görevliler "*Mahkûmlar arasında fiziksel temas yasak!*" diye hemen bağırırlardı ama bu sefer uyarı yapmayı gönüllü olarak unutmuş görünüyorlardı. Gloria'nın yeni mahkûmlar üzerindeki hâkimiyeti sağlamak ve onun isteklerini reddetmeleri durumunda başlarına neler gelebileceğini göstermek için mahkûmları ilk geldiklerinde dövmesi bir alışkanlığa dönüşmüştü. Hep böyle yapardı. Şiddetle ve sonrasında cinsel istismarla birinin üzerinde bir tür hâkimiyet kurma ritüeli. Gloria, Murielle'in boynuna yapıştı. Murielle titriyordu, burnundan akan sümükleri dudaklarına bulaş-

mıştı. Gloria, Murielle'in kulağına fısıldadı: "Senin amın bana ait. "

Gloria doğruldu ve Murielle'i saçından sürükleyerek sandalyesinden yere fırlattı. *Peri*'nin yere çarpma sesini, sonrasındaki acı dolu çığlığını ve sandalyesinin devrilme sesini herkes duymuştu. Plastik sandalye sağır edici bir gürültü çıkarmıştı. Herkes ayağa kalkmış ve büyük bir heyecanla bedava gösterinin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ti-Guy koridoru gözetliyordu, kimse gelmiyordu. O sırada zevkten gülümseyen Olivia'ya göz kırptı.

Murielle doğrulmak istedi ama Gloria yüzüne doğru onu tekrar yere düşüren bir tekme attı. Cendrine sandalyesinden kalktı, sahnedeki iki başrole doğru döndü. Dudağı kanayan Murielle, yalvaran gözlerle bakıyordu ona. *Külkedisi* kısık bir sesle, Murielle'in onu anlayacağını umarak konuştu.

"Benim için her şeyi yapar mısın? "

Murielle ne dediğini anlamıştı ve başıyla onayladı. Cendrine'in yüzü aydınlandı ve sonrasında tehlikeli bir şekilde gülümsedi. Gloria ikisinin arasındaki iletişimi fark etti ve hâlâ masada oturan *Külkedisi*'ne doğru döndü.

"Ne oluyor?"

Cendrine ayağa kalktı, etrafında fısıltılar ve şaşkınlık nidaları duyulmaya başladı. Baskın bir sesle konuştu.

"O benim. "

KÜLKEDİSİ

Gloria gözlerini kırptırdı, aniden hayal kırıklığına uğramış ve tuzığa düşmüş hissediyordu. İstedığı son şey, bu deliyle yüzleşmekti –hakkında çıkan dedikodular tüyler ürperticiydi– ama hiçbir şey yapmamak ve uzaklaşmak otoritesini ciddi şekilde zedelerdi. Geri adım atamazdı. Hele ki herkesin önünde. Murielle ağlamayı kesti, burnunu çekti ve yüzünü sildi. Cendrine, kendinden emin ve odaklanmış bir şekilde yavaşça Gloria'ya doğru ilerledi. Kül rengindeki yüzünü rakibine döndü ve parlayan gözleriyle saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi kadını süzdü. Yağ tulumu irkildi, geri çekilme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Yumruklarım sıkı ve yerinde kaldı. Şimdi yemekhanede ölüm sessizliği hüküm sürüyordu, sadece komşu kanattan gelen boğuk çığlıklar ve sesler duyuluyordu.

Hiç kimse *Külkedisi*'nin elinde tuttuğu plastik kaşığı fark etmemişti. Gloria rolünü oynamaya devam etti ve Cendrine'i tehdit etmeye başladı.

“Onu ben istiyorum, sen topukla, hadi.”

Davud ve Golyat'm karşılaşmasına benzer bir sahne yaşanıyordu. Küçük ve zayıf Cendrine, ağırlığının birkaç katı büyüklüğündeki ve iki baş daha uzun Gloria'ya karşı. Rakipler birbirlerine gitgide yaklaşıyorlardı. Öfkeden gözleri kör olmuş ve galibiyet aşkıyla yanıp tutuşan Gloria ilk hamleyi yaptı. Hızlı bir adımla Cendrine'e yaklaşp ona kocaman bir yumruk atmaya çalıştı. Cendrine ılık hızıyla bir daldan diğerine atlayan bir primatın çevikliğiyle

hareket ediyordu. Her şey bir, maksimum iki saniye içinde gerçekleşti. Yumruk hedefini ıskalayınca Cendrine, Gloria'nın kolunu çekerek onun dengesini bozdu ve arkasına geçti. Bu pozisyonda Gloria'nın sırtına çıkma fırsatı buldu. Kül rengindeki cildi ve kısa saçları olmasaydı Orman Çocuğu Mowgli'ye benzeyecekti.

Sessiz ve şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzere olan kalabalık sahneyi şaşkın gözlerle izliyordu. Olivia işlerin planladıkları gibi gitmediğini anladı. Hâkimiyeti ele geçirmekle başlayan ve adım adım cinsel köleliğe dönüşecek bir sahne izleyeceğini düşünürken hayal kırıklığına uğradı. Öne doğru adım attı ve copunu kemerinden çıkardı, Ti-Guy da onu takip etti.

Yağ tulumunun sırtında, Cendrine elinde sadece sapı kalmış sivri plastik kaşığı havaya kaldırdı. Bacaklarını terli ve kötü kokan rakibinin sırtına dolayıp elindeki nesneyi doğrudan boynuna kuvvetli bir şekilde sapladı. Sivri uçtenine batınca kadın acı içinde çığlık attı, etrafında dönerrek onu rahatsız eden bu istenmeyen sinekten kurtulmaya çalıştı. Cendrine, iki görevli onlara ulaşmadan önce bıçağını çekip tekrar saplama fırsatı buldu. Sırtına, başına, bacaklarına coplar inmeden hemen önce...

Cendrine üstüne bindiği hayvandan çekilip zemine fırlatıldı ve tekme tokat dövüldü. Karşı koymadı ama etrafında toplanan kalabalığın dikkatini çekmek için son bir çığlık attı. Sesi, maruz kaldığı muameleye rağmen belirgin bir tehdit ifade ediyordu. Etkili sözleri bir uyarı niteliğin-

KÜLKEDİSİ

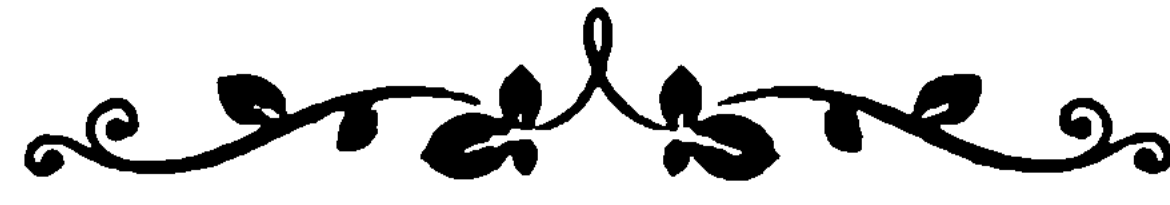
deydi. Gloria etkisiz hâle getirilmişti, artık kimse Cendrine'e meydan okumaya cesaret edemeyecekti.

“Kimse dokunmayacak, o benim!”

Sonra, Cendrine yarı baygın bir şekilde, zeminde kan izleri bırakarak bacaklarından sürüklendi. Bir haftalık tecrit cezası uygulanacaktı. Bu yalnızlık onu hiç rahatsız etmiyordu. Alışık ve itiraf etmeye cesaret edemese de asla kendisini yalnız hissetmiyordu. Tecrit odasının karanlığında fareleriyle yeniden buluşacaktı.

Planı işliyordu, bir hafta özgürlüğü için ödemesi gereken küçük bir bedeldi.

BÖLÜM V

Sainte-Th  cle

2012

Cendrine, Annabelle ve Anastasia'yı, iki üvey kız kardeşini henüz öldürmüştü.   zeri kanlarla kaplı bir şekilde zemin kata inen merdivenlere doğru yöneldi. Babasının ve üvey annesinin arabayla geldiklerini duymuştu, erken dönmüşlerdi. Aslında her zaman sabahın ilk ışıklarına kadar şehirde kalırlardı, saat daha akşam 10'du. Babası kumarhanenin barında takılıp sarhoş olmayı beklerken, Carmen kumar makinelerinde ve poker masalarında servet harcardı.

Böyle bir yüzleşme yaşayacak olmasından pek hoşlanmamıştı ama yapabileceği bir şey de yoktu. Etrafını saran

ölüm kokusu ve korkunç düşünceler eşliğinde merdivenlerden aşağı indi. Alt katta, geniş giriş kapısına doğru yaklaştı. Normalde kapıyı Carmen açardı ve bağırarak Cendrine'i çağırırdı. Sarhoş babayı yatağına taşımak için her zaman yardıma ihtiyaç duyardı. Cendrine antreye göz attı ama silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Üvey annesinin baskın karakteri ve babasını üzme korkusu, Cendrine'e kötü muamele edilmesinin ve köle gibi davranılmasının en büyük nedenlerindendi. Ama bu gece her şey uçup gitmişti. Artık korkmasına ve boyun eğmesine gerek yoktu.

Arabanın kapısının kapandığını ve kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini işitti. Gelen sesler, üvey annesinin yüksek topuklu ayakkabılarla narin yürüyüşünün sesine benzemiyordu. Şaşırdı. Gelen sesler daha çok ağır ve tempolu adımların çıkardığı sese benziyordu. Cendrine aniden paniğe kapıldı. Belli ki bu gelen üvey annesi değildi. Kimdi peki?

Kapıya üç kez hızlıca vuruldu, sonra da zil çaldı. Cendrine etrafına bakındı, sonra da girişteki arabayı görebileceği sağındaki en yakın pencereye doğru yöneldi. Dikkatleri çekmeyecek yavaşlıkta perdeyi hafifçe araladı, karşısında polis arabasını görünce afalladı. Quebec Eyalet Polisi.

Polislerin burada ne işi vardı?

Tekrar kapıya vuruldu ve zil çalındı. Cendrine kafası karışmış ve ne yapacağını bilemez hâlde pencereyle kapının ortasında durdu. Şu an yakalanamazdı, işi daha bit-

memiştı. Arındırma işlemlı Carmen'i ele geçırıp onu ölüm saçıan ellerıyla öldürmeden bitmeyecekti. Polislerden kurtulması gerekiyordu. Kapı deliğinden bakmak için kapıya yaklaştı. Bir memur etrafına bakınarak girişte duruyordu. Üstü başı kan revan içindeyken kapıyı açamazdı, onu o şekilde göremezlerdi. O an adamın sesi duyuldu.

“Merhaba! Görüyorum ki oradasınız! Korkmayın, sizinle konuşmam gerekiyor. Polis teşkilatındayım.”

Kahretsin. Muhtemelen adımlarının zeminde çıkardığı ses işitilmişti, adam orada olduğunu anlamıştı. Hızlıca bir şey yapması gerekiyordu. Yanıt vermese şüpheleri daha çok üstüne çekerci. En iyisi soğukkanlı olup her şey normalmiş gibi davranmaktı. Bu polisten en hızlı şekilde kurtulması, sonrasında babasının ve Carmen'in dönüşünü beklemesi ve Carmen'in işini bitirmesi gerekiyordu.

Cendrine, memurun duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırdı.

“Bana birkaç dakika verin, giyinmem gerekiyor.”

“Tabii ki, sorun değil hanımefendi.”

Cendrine üstünü başını temizlemek için üst kattaki banyoya doğru koştu. Kandan kurtulmalı ve bir an önce normal bir görüntüye kavuşmalıydı. En büyük sorunu kıyafetleriydi. Kısa bir tereddüitten sonra, polisi normalden daha uzun süre bekletmemek için, bodrum kata inmeme-ye karar verdi. Bodruma inmek yerine kıyafetlerini çıkarp üzerine bir havlu sardı ve saçlarını ıslattı. Duştan yeni

çıkmiş havası verecekti. Aynaya kısa bir bakış attı, normal göründüğünden emin olmalıydı, daha sonra kapıya gitti. Kapı deliğinden tekrar baktı, memurun sabırsızlandığı görülüyordu, pek de iyi haberler getirmediğini düşündü.

Krematoryum, cenaze işleriyle ilgilenen babasına sormak için ya da belge ihtiyacı olduğunda polisler, avukatlar ya da başka memurlar tarafından sık sık ziyaret edilirdi. Ama bu seferki ziyaret mesai saatleri dışındaydı. Cendrine kapıyı açtı ve ona şaşkınlıkla bakan polisin içeri girmesi için birkaç adım geri çekildi. Antreyi küçük bir lamba aydınlatıyordu.

“Kusura bakmayın, duştan yeni çıktım,” diye açıkladı Cendrine. Ona yönelik meraklı ve dehşet dolu bakışlara alışıktı.

Memur, Cendrine’i kısaca süzdükten sonra şüpheyile devasa yapının içini inceledi.

“Giyinmeye gittiğinizi düşünmüştüm,” dedi soru sormaz bir tonlamayla.

“İhh... hayır, sadece bir havlu almam gerekiyordu.”

Bu durumda, duştan çıkıp çıplak şekilde kapıya gelmiş ve memuru yanıtlamış olması gerekiyordu. Adımlarının ıslak olması ve su damlama sesi çıkarması gerekiyordu. Üstelik kurulanmak için hiçbir şey olmasa bile bir örtü alması gerekirdi üzerine. Cendrine’in açıklamaları mantık dışıydı, o yüzden tüm dikkati hoş olmayan fiziksel görünümüne, alışılmadık kül renkli tenine çekmeye çalıştı.

KÜLKEDİSİ

Hiçbir ırk böyle bir ten rengine sahip değildi ve Cendrine başka bir gezegenden gelmiyordu. Sadece küller ve tozlarla kaplı bir mahzenden geliyordu.

Polis yutkundu.

“Siz Cendrine olmalısınız. Kız kardeşleriniz evde mi? Onlarla da konuşmak istiyorum.”

Cendrine’in kalbi küt küt atıyordu. Neden polis üçüyle birden konuşmak istemişti ki? Bu iyiye işaret değildi. Demek ki memurun ziyareti krematoryumla veya ölülerle alakalı değildi. Hava durumu sunucuları tarafından bildirilen, Quebec’e musallat olan kutup soğuğu Cendrine’in üzerine çökmüş gibiydi. Üzerine yeniden istenmeyen bir zayıflık çökmüştü. Silkindi, kötü düşüncelerden ve şüphelerden kendini arındırarak cevap verdi.

“Dışardalar, şehre indiler.”

“Ah...” Gözlerini kırpıştıran polisin tek cevabı bu oldu. Eyalet polisinin memuru bir süre sessiz kaldı, şapkasını çıkardı ve elinde evirdi çevirdi. Cendrine sordu.

“Ziyaretinizin sebebi nedir?”

Polis yutkundu, otoritesini baskılayarak ve sesine biraz insani ton ekleyerek konuştu. Rahatsız görünüyordu. Etrafına bakındı, sanki bir desteğe ihtiyacı vardı. Sonra da Cendrine’in o ana kadar duyduğu en acı verici sözleri söyledi.

“Babanız bir trafik kazası geçirdi.”

“Ne?” Karnına saplanan korkuyla bağırdı genç kadın.

“Bir ağaca çarptı. Üzgünüm... O... hayatını kaybetti.”

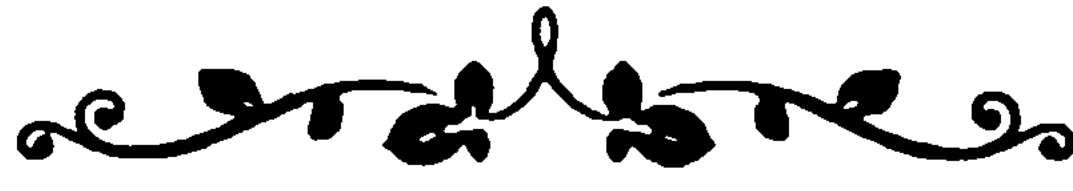
Cendrine bir an nefessiz kaldı, etrafındaki dünya dönmeye başladı. Memurun söylediklerine inanmadı, hiçbir şeyi kabullenmek istemiyordu. Babasına hayrandı, babasının onu terk etmesine rağmen, Carmen’in her gün ona işkence etmesine, köle gibi kullanmasına göz yummasına rağmen babasma tapıyordu. Onu çok seviyordu, sadece yalnız kaldıkları nadir zamanlarda onun sevgisini hissedebiliyordu. Alnına kondurduğu öpücükler, sarılması, tatlı cümleleri... Ölüm mü? İmkânsız! Şu anda kumarhanenin barında içiyor olmalıydı. Cendrine polisin üzgün bakışlarına aldırmadan şok içerisinde geri çekildi.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve söylenenlerin yanlış anlaşılma olduğuna ve her şeyin düzeleceğine dair umutla zihninde bir sürü soru dönüyordu. Normalde bu geceleri sabah saatlerine kadar uzatan babası neden bu kadar erken bir saatte araba kullanıyordu? Carmen neden direksiyon başında değildi? Ayrıca kaza sırasında Carmen neredeydi?

Cendrine tekrar geri çekildi, bu hareketi üzerine polisin bakışları istemsizce bacaklarına doğru kaydı. Uzun, zayıf, grileşmiş ama bir erkeği memnun edebilecek bacaklar. Polis bir an dondu, gözlerini kırptırdı ve bakışlarını Cendrine’in ayaklarına sabitledi.

Genç kadın memurun bakışlarını takip ettiğinde parmaklarındaki kanı gördü.

BÖLÜM VI

Forges Ceza İnfaz Kurumu,

Kadınlar Hapishanesi,

Trois-Rivières

2018

Cendrine küçük odada en az on dakikadır bekliyordu. Tecrit cezası yeni bitmişti, gözleri ışığa alışmakta zorluk çekiyordu ve korkunç bir görünüme sahipti. Yedi günlük tecrit cezasına çoğu insan dayanamazdı ama onun durumunda, böylesi bir ceza, onun sadece bakışlarını ve yüz hatlarını daha karanlık bir hâle getirmişti. Cendrine kesinlikle bu tek kişilik odayı kendi hücrelerine tercih ediyordu. Tecrit odalarının bulunduğu hapishanenin bu kanadını gözetleyen gardiyanlar, mahkûmun gece gündüz konuştuğunu, ba-

zen güldüğünü ve derin bir tartışmanın içinde olduğunu raporlamışlardı. Tecrit odasındaki devamlı hareketsizlik hâli ve karanlıktaki izolasyon bu garip davranışlarının sebebi olamazdı.

Çıplak gözle bakıldığında, derisinin kül renginin siyaha yaklaştığı ve keskin bakışlarında bir delilik hâlinin görülebildiği söylenebilirdi. Hareketleri yavaş ve hesaplıydı, yarı açık ağzı ve savaştan yeni çıkmış gibi duran saçlarıyla ilaçlarla uyuşturulmuş bir psikiyatri hastası andırıyordu. Aslında cezaevinde bulunan mahkûmların yarısının ayrıştırılması gerekiyordu. Çünkü çoğunun sorunu akıl sağlığıyla ilgiliydi. Onlarla ne yapılabileceği bilinmiyor ve kaynaklar yetersiz kalıyordu.

Küçük gözlem odasının kapısı açıldı, geçtiğimiz yıllarda yüzlerce kez olduğu gibi Claudia Plamondon içeri girdi. Zayıf, gerçek anlamda güzel olmayan bu kadın, kırk yaşında olmasına rağmen okuldan yeni mezun bir sosyal hizmet görevlisine benziyordu. Siyah bir tayyör giyiyordu ve elinde Cendrine'in kalınlaşmış dosyasını taşıyordu. Tek kelime etmeden yerine yerleşti ve yüzüne düşen bir tutam saç arkaya iterek yutkundu. Hafif parfüm kokusu etrafa yayılıyordu. Cendrine kapının arkasında her an müdahaleye hazır bir görevli olduğunu biliyordu. Orada bulunduğu süre boyunca bu önlem çok gereksiz görünmüştü ona. Varlığıyla monoton rutininden uzaklaşması için ona hoş bir fırsat yaratan bu ziyaretçisine yapabileceği hiçbir şey yoktu.

KÜLKEDİSİ

Claudia derin bir nefes aldı ve ela gözlerini mahkûma doğru yöneltti. Yüzünde üzgün bir ifade vardı ve pembe dudakları dikkat çekiciydi. Yarı aralık dudaklarında şehvetli bir şeyler vardı.

“Nasılsın, Cendrine?”

“İdare eder,” diye yanıtladı mahkûm gergin bir gülümsemeyle.

Cendrine iki dirseğini masaya yerleştirdi ve kafasını ellerinin arasına aldı. Bir anda kendi kokusu burnuna geldi, duş almaya ihtiyacı vardı. Cendrine bir sonraki soruyu bekledi, ki o da hemen geldi.

“Tecritte sürekli farelerle mi konuşuyordun?”

Daha kötü bir soruydu, bu konu Cendrine’in pek hoşuna gitmemişti. Aklına duruşma süreci, gazetelerin manşetlerinde nasıl boy gösterdiği geldi. Bütün özel hayatının izinsiz bir şekilde nasıl ayaklar altına alındığını hatırladı. O süreç, aşağılayıcı ve insanlık dışıydı. Bu tür yargılamalar açgözlü, skandal seven ve cahil halka değil, sadece ilgili kişilere açık olmalıydı. Mahkemede şişko Yargıç Soucis’nin krallığı altında geçirdiği süre boyunca aklına sadece iki ifade kazınmıştı: bipolar bozukluk ve çoklu kişilik bozukluğu.

Bunları hiçbir zaman unutmayacaktı.

Cendrine gözlerini kırptırdı ve yüzünü ovuşturdu. Gücsüz sesi vücudundaki susuzluğun bir sonucuydu, hapisane görevlileri dünden beri ona yiyecek, içecek bir şey vermemişlerdi. Bu kurallara aykırı bir durumdu ama bir

mahkûm asla resmî bir şikâyetle bulunmazdı çünkü bu onlara daha fazla kötü muamele ve daha öfkeli gardiyanlar olarak geri dönerdi.

“Benimle konuşan onlardı,” diye yamtladı Cendrine kayıtsızca.

Claudia düşünceli bir şekilde başını salladı. Cendrine şu an aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu. İçinden, bir psikoz sonrası oluşan halüsinasyonlardan olabilir, diye düşünüyor olmalıydı. Kendisine hızlıca hareketlerini ve düşüncelerini yavaşlatıcı güçlü ilaçlar reçete edilecekti ve bunları her gün kullanmak zorunda kalacaktı. Ama gerçek olan, beynindeki kimyasal bir problem değildi – nasıl açıkladıkları umurunda değildi– o sesler gerçekten farelerinden geliyordu. Gerçekten oradaydılar!

Claudia konuyu değiştirerek devam etti. Fareler hakkında konuşmak her zaman bir polemiğe dönüşüyordu.

“Son görüşmemiz sırasında bana bir şeyler anlatmaya hazır gibiydin. Bugün devam edebileceğini düşünüyor musun?”

Cendrine yaklaşık yirmi saniye boyunca düşündü. Bakışlarını sosyal hizmet görevlisine sabitledi ve cevap vermeden önce ondan bir şey istedi.

“Bir bardak su alabilir miyim?”

“Anlaşıldı.”

Claudia döndü ve aynalı camın arkasındaki görevliye işaret etti. İki dakika sonra kapı açıldı ve tecrit odasından buraya kadar ona eşlik eden görevli Pierre, elindeki buz

gibi suyla dolu karton bardağı Cendrine'e uzattı. İki kadın da dışarı çıkan adama teşekkür etti. Cendrine sudan büyük bir yudum aldı –ne kadar da güzeldi!– sonrasında ağzını sildi ve sorgu memurunu gözlemledi.

Ardından konuşmaya başladı; Claudia, monoloğun hiçbir kelimesini kaçırmamak için çok dikkatli bir şekilde dinliyordu. Hapishane görevlisi de aynı şekilde dikkat kesilmişti. Her şey görüntüleniyor ve kaydediliyordu.

* * *

Cendrine deli gibi terliyordu, kıyafetleri sırılsıklamdı ve tenine yapışmıştı. Çok sıcak ve nemli bir ormanın içinden geçiyordu. Bu tehlikeli sıcak hava dalgası son bir haftadır devam ediyordu ve köyün yaşlıları muhtemelen daha boğucu bir temmuz ayı hatırlamıyor olmalılardı. Rekor bir sıcaklık vardı. Barajlardaki su seviyesi ve içme suyu kaynakları üzerine tartışmalar çoktan başlamıştı. Çimlerin sulanması ve sokakların hortumla yıkanması yasaklanmıştı.

Cendrine üzeri ölü yapraklarla, çakıl taşlarıyla ve gizlenmiş ağaç kökleriyle kaplı toprak bir patikada ilerliyordu, rahat ilerlemesini engelleyen çukurlar vardı. Genç kadın dört tekerlekli el arabasını krematoryuma dönüşen evlerinden Croche Gölü'ne kadar uzanan yolda bir süre boyunca ittirmek zorunda kaldı. Genelde yürüyüşe çıkıldığında on dakika süren bu yol, yükü sebebiyle iki üç kat daha uzamıştı. Cendrine'in çok nadir dışarı çıkma fırsatı olurdu, bu seferki aylık görevi onun işkencecileri Car-

men'den, Annabelle'den ve Anastasia'dan kurtulması için tek şansıydı.

Onun dışında hiç kimse bu angarya işi yapmak istemiyordu ve bu görev mutlak bir gizlilikle gerçekleştirilmeliydi.

Cendrine nefes nefese kalmıştı, karşılaştığı her engelde söyleniyordu. Yüğü kendisinden daha ağırdı. Taşıdığı arabada ağzına kadar dolu altı kova dengede duruyordu. Kuşlar ve birkaç maceracı sincap, ona göl kenarına kadar eşlik ettiler; burası gölün kıyısına dik uzanan bir tepecikti. Tepeciğin sınırında yosunların kenarında durup aşağı baktığında Cendrine yaklaşık on metre mesafeyi seçebiliyordu, buradan Croche Gölü'nün sakinliğini izleyebilirdi. Uzaktan gelen bağırışlar ve kahkahalar dikkatini çekti, önündeki yapraklı dalların arasından Saint-Jean Parkı'nın plajı görülebiliyordu. Yaklaşık yirmi kadar çocuk ve aileleri suyun içinde can yelekleri, toplar, dalış maskeleri ve akla gelebilecek her türlü malzemeye eğleniyorlardı. Cendrine daha önce buraya adımını atmamıştı ama dışarı çıktığı zamanlarda durup normal çocukların hayatının nasıl olduğunu hayal etmeyi çok severdi. Annesi onu bu kadar erken terk etmemiş olsaydı şu an hayatının nasıl olacağım hayal ederdi.

Zihnini ve o anı ele geçiren nostaljiden bir an önce kurtulması gerekiyordu, hemen görevine odaklanmaya karar verdi. Carmen asla vaktini boşa harcadığı konusunda onu suçlama fırsatını kaçırmazdı, her seferinde onu cezalandırabilecek bir neden mutlaka bulurdu. Genç kadın el ara-

basına doğru yöneldi, ilk kovayı kaldırmak için yaklaştı, kova epey ağırdı, zorlanıyordu. Plastik kovayı yıllardır bu bölgede biriken diğer atıkların yanına boşaltabilmek için ayının avını pençeleriyle kavradığı gibi kavramak zorunda kaldı. Elinde kovayla biraz soluklandı, sonra içindekileri yokuş aşağı göle doğru dökülecek şekilde boşalttı. Sonuçtan memnun bir şekilde kovayı ayağıyla ittirdi. Önemli olan, elindeki plastiği içi yasadışı atıkla dolu bir şekilde yere düşürüp insanların dikkatini çekmemektir. Bu konuda Carmen onu sürekli uyarırdı.

Cendrine kovadan boşalan sıvı atığın yokuş boyunca akarak göle ulaşmasını sessizce izledi. Erozyon ve tekrar eden vidanjör çalışmaları sebebiyle toprağın üzerinde bir ark oluşmuştu. Boşalan kovayı el arabasına yerleştiren Cendrine, yeni bir kovayla eserini icra etmeye devam etti. Bunaltıcı sıcaktan rahatsızdı; yüzü, sırtı ve koltuk altları sıırılsıklam olmuştu. Serin suda yüzme düşüncesi bile onu gülümsetti. Arabadaki altı kovayı da boşalttıktan sonra Cendrine arkasına bile bakmadan hızla krematoryuma doğru yola koyuldu.

Cendrine gölde yüzen insanların her ay göle dökülen bu atıklardan habersiz olduğunu görmezden gelmeye çalışıyordu. Bunun ortaya çıkması krematoryuma pahalıya patlayabilirdi, hatta kapanmasına bile neden olabilirdi. Carmen cenazeevinde toplanan bu gereksiz maddelerin imhası için uzman bir firmaya para yatırmanın çok maliyetli olduğunu düşünüyordu.

Cendrine avluyu, asfalt girişı ve aile evini aydınlatan güneş ışığından faydalanmak için ormandan çıktı. Sıcak hava dalgasının en korkunç olduğu saatlerde kimse dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Avludaki barakaya yaklaştığında birden izlendiğı hissine kapıldı ama görünürde kimse yoktu. El arabasının kollarını tutarken durdu. Bir sürü camı ve kapısı olan malikâneyi gözlemledi ancak hiçbir şey göremedi. Avluda ya da Carmen'in arabasının işgal ettiğı otoparkta hiç kimse yoktu.

Grileşmiş bir yüze sahip sıska genç kadın, göl kenarına çıkan patikanın ucunda bir erkek silüeti fark etti. Kalbi küt küt atmaya başladı, nefes alışverişı hızlandı. Yabancı ona doğru ilerliyordu, taktığı şapka yüzünü örtüyordu. Kahretsin! Onu fark etmişlerdi. Zihninde bir sürü soru dolışmaya başladı. Acaba cenaze atıklarını göle döktüğünü görmüşler miydi? Kimdi bu adam? Şimdi ne olacaktı? Cenaze atıklarını göle boşaltırken yakalanmasının korkunç sonuçlar doğuracağını defalarca dinlemişti. Cendrine taşıdığı arabayı bırakarak ne yapacağını bilemez hâlde tam kaçmaya hazırlanıyordu ki sağ tarafında başka bir silüetin olduğunu gördü. Carmen evin yan kapısından çıkıyordu. Göz göze geldiler. Üvey annesinin soğuk yüzü kanını dondurdu. Carmen, mutfaktan çok uzak olmayan, garaj ve girişı görebilen küçük balkonda dikiliyordu.

Daha önce hiç görmediğı adam kafasını kaldırdı ve patroniçeyi fark etti, sonra Cendrine'e doğru döndü. Üzerinde bir üniforma vardı. Yaban Hayatı Koruma görevlilerinden biriydi. Cendrine o anda adamı tanıdı: André

KÜLKEDİSİ

Toussaint'tı. Bir süredir krematoryum etrafında dolanan bir köy sakiniydi. Annabelle ile takılmışlardı ve muhtemelen ona âşık olmuştu. Zavallı!

Carmen ıslık çaldı, Cendrine bir an donakaldı. Üvey annesinden nefret ediyordu... Babasını üzmemek için asla gerçek annesi yerine koyamayacağı bu kadına katlanmak zorundaydı. Touissaint hızlıca aile şirketinin sahibi kadına doğru yöneldi. Bir işaretle Carmen, Cendrine'i oradan hızla uzaklaşması için uyardı. Bu davetsiz misafirle Carmen bizzat ilgilenecekti.

Cendrine ikiletmedi. Toussaint, elini tayyörünün ceplerinden birine sokmuş olan Carmen'in yanına ulaştığı anda Cendrine arkasını dönüp uzaklaştı. Adam şapkasını indirerek Carmen'le konuşmaya başladı, o sırada Carmen cebinden çıkardığı bir kâğıdın üzerine bazı şeyler yazıyordu. Adama sessiz olmasını emrediyor gibiydi çünkü adam birden konuşmayı kesmiş ve ona şaşkınlıkla bakmaya başlamıştı. Cendrine, patroniçenin cebinde her zaman çek defterinin bulunduğunu biliyordu. Onun gizli silahı gibiydi. Yabancı, kâğıdı alıp baktığında yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Cendrine o aydınlanmayı bizzat görmüştü ama kavurucu sıcaktan kaçıp odasına dönmeyi tercih ediyordu. Bodrumdaki serin odasına.

Cendrine içerisinde cenaze yakma fırını olan odasında yalnız başına yaşıyordu. Fırın, onun iş makinesiydi. Başka bir çağa ait, paslı, tehlikeli ve pek muhtemel çevreye zararlı bir makineydi; kesinlikle devletin güvenlik ve duman protokollerinden geçemezdi. En büyük avantajı,

çalıştırmak için hiçbir maliyet ödemeye gerek kalmamasıydı. Sevdiği kişinin yakılması için krematoryumu ziyaret eden potansiyel bir müşteri geldiğinde, Carmen ona bodrum katın önünde duran, diğer fırına cephe görevi gören parlak, çalışır durumdaki, temiz ve üzeri kontrol kadranlarıyla dolu olan makineyi gösterirdi. Görünüşüyle son teknolojiye ait güven bir makine gibiydi ancak ucuz bir dekordan ibaretti.

Cendrine'in kullandığı dev fırın, bodrum katındaki geniş odanın duvarına yaslı bir şekilde Cendrine'in yatağının tam yanında duruyordu. Küller, uzun saatler sıcak kalırdı, özellikle uzun kış aylarında ona gerekli konforu sağlardı. Odada, kitaplarını ve kıyafetlerini –yani sahip olduğu her şeyi– koyduğu birkaç çekmecedен oluşan ahşap küçük bir mobilya vardı. Ayrıca bir zamanlar temizlik ve bakım malzemelerinin konulduğu ama şimdi ona ait olan bir dolabı da vardı.

Hepsi bununla kalmıyordu. Odada, aynı zamanda, bir sürü tabut ve içinde yakılmayı bekleyen bazı sakinler de vardı. Sıcak hava dalgası aşırı ısınan fırının kullanılmasını engellemişti. Daha serin havaların gelmesini beklerken cesetler, Cendrine'in uyuduğu bu odada bekletiliyordu. Bu süreçte ailelere daha önce yakılan cenazelerin küllerinden dağıtılmıştı. Şu an için altı merhum ona odada arkadaşlık ediyordu. Hepsini tanıyordu Cendrine.

Cendrine yatağına gidip oturdu ve Carmen'in tahmin edilebilen ziyaretini beklemeye başladı. Tamamen karanlık odada uzanıp bir yarım saat kadar üvey annesini bek-

ledi. Merdivenlerin başındaki kapı sonunda açılmıştı, ışııkla harelenmiş bir silüet bodruma doğru ilerliyordu. Kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Genç kadın ayaklandı ve kapıya doğru yanaştı, karanlıkta görünmez hâldeydi. Bodrum kattaki koku diğer aile üyelerini rahatsız ediyordu, kimse buraya inmeye tenezzül etmiyordu. Burası sadece Cendrine'e aitti.

"Beni iyi dinle, dedi Carmen. Toussaint seni görmeye gelecek. Sana ne söylerse yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Al işte, dedi Cendrine, bu da yeni çıktı, şimdi. Bir yetişkin olarak, bir adamın onun inine yapacağı ziyaretin ne anlama geldiğini anlayabiliyordu. Ona yapılan tüm kötü muamelelere rağmen, böyle bir şey ondan ilk kez isteniyordu. Uzun zamandır bunun başına gelebileceğini bildiğinden omuzlarını silktili. Mantığı, Carmen'in en sevdiği kurbanının daha fazla aşağılanması için işi bu noktalara getireceğini tahmin ediyordu. Tecavüz ya da cinsel ilişkiye zorlamak birine zarar vermenin en kötü yollarından biriydi, hatta ustalık eseri idi.

Carmen'in göremediği şey, Cendrine'in şeytani planını hazırlamak ve onu kolayca uygulamak için yeterince zamana sahip olduğuydu. Hâlâ karanlıkta olan Cendrine, elleri kalçalarında olan katı silüeti gözlemledi ve cevap verdi:

"Evet, anne!"

"Ben senin annen değilim, pislik."

Cendrine'in alaycı gülüşü karanlıkta görünmüyordu. Carmen kapıyı çarparak gitmeden önce son bir uyarıda bulundu.

"Hazırlan ve dediğini yap."

Patroniçe, bir adamın böyle bir zavallı varlığa dokunma arzusu taşıyabildiği fikri karşısında ürperdi. Aile şirketini kurtarmak amacıyla genelde kızlarını aslanlara yem yapardı. Ama aslanlar çoktan Annabelle'le işi pişirmiş olurlardı.

Cendrine vakit kaybetmedi. Yatağını taşıyıp gerekli hazırlıkları tamamladıktan sonra Yaban Hayatı Koruma memurunun gelişini bekledi. On dakika geçmeden merdivenlerin başındaki kapı açıldı. Cendrine kıkırdıyordu, ses çıkmasın diye eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Toussaint kapı eşiğinde durup ışığı açmak için düğmeyi aradı. Gerçi nerede olduklarını görmemesi onun için daha iyiydi. Cendrine seslendi.

"Karanlıkta yapmayı tercih ederim. Biraz utangacım da."

Sesi baştan çıkarmak isteyen ama aynı zamanda utanç, küçük, saf bir kızın sesine dönüşmüştü. Adam bir an sessiz kaldı, belki de kötü kokuyu almıştı. Ama insanoğlu sonuca ulaşmak için her şeyi unutma, rafa kaldırma ve kabul edilemezi kabul etme kapasitesine sahipti. Penis; mantığın yerine, tüm şüpheyeye, korkuya ve kötü önsezilere rağmen karar verirken erkekler tarafından en çok kullanılan bir organdı.

KÜLKEDİSİ

Toussaint yutkundu, çok ikna olmamış bir şekilde cevap verdi.

“Tamam... İniyorum.”

Adam karanlıkta Cendrine’i görmüyordu, yine de solundaki duvarın tuğlalarına tutunarak aşağı inmeye devam ediyordu. Cendrine elini tutarak ona eşlik etti. Çıplaktı, adam kalçasına dokunduğunda Cendrine’in çıplak olduğunu fark etti. Cendrine onu yatağa yönlendirdi. Adam gerginlik içinde konuşurken aklı, şüphe ve arzu okyanusu arasında gidip geliyordu.

“Neyse, sorun yok, zaten güzel bir suratın yok.”

Cendrine onu yatağın yanına götürdü, dizlerini yatağın üstüne koyarak onu hareketsiz bıraktı. Adam soyunmak istedi ama Cendrine ellerini tutarak onu durdurdu.

“Bekle, bana bırak.”

Adam karşı koymak istedi, Cendrine ellerini serbest bıraktı ve kemerini çıkarttı. Adam, kadın bedenini ilk kez keşfeden bakir bir okul çocuğu gibi zıpladı ve güldü.

“İyi, değil mi böyle... İyi fikir.”

Cendrine adamın fermuarını açıp pantolonunun yere düşmesini izlerken yaşadığı gülme krizlerini bastırmak zorunda kaldı. Tabanca dahil olmak üzere bir sürü ekipmanın takılı olduğu kemer ağır bir şekilde beton zemine düştü. Toussaint artık dinlemiyordu. Genç kadının zaten sertleşmiş olan uzvunu kavrayışını hissetti. Nefes nefese kalmıştı, genç kadının ilk ağza alışını bekliyordu. Cendrine grileşmiş teni ve ona çıldırmış, vahşi bir hayvan havası katan kısa

saçlarıyla insanları korkutmak konusunda başarılıydı ama yine de kadındı. Sıskalık çekici bulunduğu sürece.

Toussaint, Cendrine'in dudaklarının penisinin üstünde kayışım hissediyordu, Cendrine ağzını her açtığında zevk içinde inliyordu. Cendrine'in ağzı penisinin etrafını sarıyor ve ileri geri hareket ediyordu. Adam, Cendrine'in kafasını bir piston gibi hareket ettirmek istiyordu ama Cendrine ellerine vurarak bu hareketini engelliyordu. Adam, genç kadının cesaretine şaşırarak kıkırdadı. Hiç şüphesiz, o da kız kardeşi gibi bir sürtüktü. Bu ritimle giderse ve özellikle Annabelle'i hayalinde canlandırırsa uzun süre dayanamayacaktı. Kısa bir an, karanlıkta yapmayı kabul ettiğine pişman oldu, dizleri üzerine çökmüş çıplak vücudu ve kadının yüzünü izlemek güzel olurdu. Cendrine'in ergen vücudunu iğrenç bulmuyordu ve sıskalığı onu pek de rahatsız etmiyordu. Babasının hep söylediği bir laf vardı: "Delik, deliktir."

O her şeyden önemli patlama anına yaklaştığında alışık olmadığı bir şey hissetti. *Külkedisi*'nin ağzından bir şey fırlayıp yere düştü. Tanıdık gelmeyen bir tıkırtı sesi duydu. Toussaint tempoyu düşürmek istedi ama beceremedi: Cendrine'in kafası son hız gidip geliyordu. Elini kurtarıp kızın ipeksi saçlarına dokundu ve hızını yavaşlatmaya çalıştı. O sırada kızın ağzından başka şeylerin de düştüğünü hissetti, büyük bir şaşkınlıkla düşenlerin dış olduğunu fark etti.

Cinsel organını kadının ağzından çekmeye çalışırken açıkta kalan diş etlerini hissetti, birkaç saniye önce kadı-

nın tüm dişlerinin döküldüğüne emindi. Aniden panikledi, olanlara anlam veremedi ve Cendrine'i durdurmak için güç kullanmak zorunda kaldı.

Ortalık zifiri karanlıktı, odadaki kötü koku şiddetini arttırmıştı. Cendrine şu an duyduğu kokuyu, çalışırken çok sık karşılaştığı o çürüme kokusuna benzetmişti. Tous-saint'ın elinde bir tutam saç kalmıştı. O anda ulumaya benzer bir ses çıkardı ve şaşkınlıkla geri çekildi. Ayakları bileklerine kadar inmiş pantolonuna takıldı, sendeledi. Popo üstü yere çakıldı. İlginç olan, Cendrine'in ağzının hâlâ uzvunu kavırıyor olmasıydı.

"Bu da ne amma koyayım?!"

Hafif bir ışık onları aydınlattığında kendisini yutmaya çalışan kadını itti. Sarı saç tutamını taşıyan elini gördü. Cendrine'nin saçları siyahtı. Yüzünü küçük bir el feneri aydınlattı, o anda bacakları arasındaki kafanın genç kadına ait değil, bir kadavraya ait olduğunu fark etti. Tous-saint çıldırmışçasına bağırdı, yerde düşen dişsiz kafayı itip tekmeledi. Boş göz çukurları ona dik dik bakıyordu, o anda etrafındaki tabutları gördü.

Bir sürü tabut. Korku ve panik, pantolonunu çekip ayağa kalmaya çalışırken onu epey zorladı. Yapışkan bir şeyin kuyruk sokumuna bulaştığını hissetti ama bununla ilgilenecek vakti yoktu. Bunun yerine merdivenlere doğru koştu ve hızla yukarı çıkarken iki kez düştü.

Cendrine el fenerini söndürdü, geçen ay oraya gelen ve yakılmayı bekleyen zavallı Julie Ducharme'in kafasına

doğru yaklaştı. Orman memuruyla ilişkisi sırasında altı dişini birden kaybetmişti. Adam o sırada merdivenleri tırmanmış ve kata ulaşmıştı, hayalet görmüş gibi kaçmıştı. Cendrine odada yalmızdı şimdi, Julie'nin kafasını vücuduyla birleştirirken gülmeye başlamıştı.

Toussaint bir daha asla buraya gelmeyecekti.

* * *

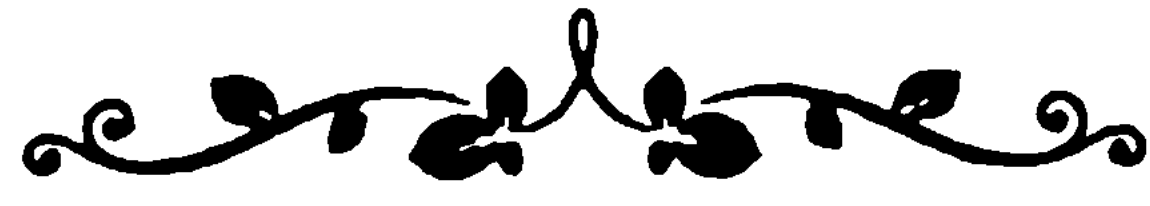
Sosyal Hizmet Görevlisi Claudia'nın ağzı açık kalmıştı. Bakışları Cendrine'e sabitlenmişti ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Küçük odanın kapısının açılması ortamdaki sessizliği bozdu. Hapishane görevlisi bembeyaz bir yüzle ve kaçamak bakışlarla içeri girdi, görüşmenin sona erdiğini titreyen bir sesle bildirdi. Claudia hiçbir şey söylemeden önündeki dosyayı toparladı, ayağa kalktı ve odayı terk etti. Kendisiyle aynı dozda şok yaşayan Pierre ile bakıştılar.

Tek kelime etmeden Cendrine hücreğine doğru götürüldü. Koridorda birkaç mahkûm onları izliyordu, Gloria'yı yemekhanede bıçaklayan deli kadını inceliyorlardı. Daha önce de kimse ona bulaşmaya cesaret edemiyordu, hele şimdi bu neredeyse imkânsızdı.

Hücreye vardıklarında Murielle uyuyordu, Cendrine gürültü yapmadan, rahatsız yatağına uzandı.

Konuşmak iyi hissettirmişti. Claudia rolünü iyi oynamıştı.

BÖLÜM VII

Forges Ceza İnfaz Kurumu,
Kadınlar Hapishanesi
Trois-Rivières
2018

Cendrine, koridordan yaklaşmakta olan gardiyanların kendisi için geldiklerinden şüphelendi. Güzel Olivia ve *Delik Deşik* tam da metal parmaklıklardan oluşan hücresinin önünde durmuştu. Ayak sesleri tüm katta yankılanıyordu. Tecrit cezasından çıkalı sadece iki gün olmuştu. Cezaevi müdürünün emri üzerine bu sabah Murielle'i çok erken almaya gelmişlerdi. Müdür, mahkûmları çalıştırmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı; kurumdaki her mahkûmun verimli bir işi olduğundan emin olmak zorundaydı. Bu durum bazen

hapishanenin monotonluğundan sıkılan kızların hoşuna gidiyordu. Kazandıklarıyla hapishanedeki butikten aldıkları eşyaların ücretini karşılıyorlardı.

Müdür, *Peri*'nin parmaklıklar ardına düşmeden önce diş hekimliği yaptığını çok iyi biliyordu. O zaten her mahkûmun dosyasını ezbere bilirdi. Rehabilitasyon bahanesiyle hapishanede hâkimiyeti altında bulunan kadınları masrafları kısmak için çok iyi değerlendirirdi. Minimum diş ekipmanları satın alarak diş problemlerini yerinde çözmek, zor bulunan bir uzmanı buraya getirmekten daha kârlı bir iş olacaktı. Çok az kişi bu duvarlar arasında mesleğini icra etmek isterdi. Buradaki en büyük avantaj, dışardaki bir klinikten alınan yalnızca bir randevu için mahkûmların transferini sağlamaktan kurtulmaktı, bunun için en az bir iki memuru görevlendirmesi gerekiyordu. Murielle haftada birkaç saat mesleğini burada icra edebilir ve biraz para kazanabilirdi.

Cendrine'e gelince, onun süreci biraz daha karışıktı. Ona tam anlamıyla güvenilemiyordu, en ufak bir görev vermeyi bile reddediyorlardı. Cendrine, hapishanenin bodrum katında duran eskimiş fırının onlara yılda binlerce dolar tasarruf ettirebileceğini göstermeye çalışmıştı. Ancak müdür bunu da reddetmişti. Cendrine, kocasının yeni metresinin kafasını keserek öldürdüğü için hapis yatan muhasebeci Gisele'in yardımıyla önerisini desteklemek için istatistiklerle dolu iyi bir planla müdürün karşısına çıktı. Atıkların büyük bir kısmını yakarak çöplerin taşınması ve geri dönüştürülmesi masraflarım kısabilir,

KÜLKEDİSİ

plastik torba alımından tasarruf edebilirlerdi. Her şeyden önemlisi tüm bu operasyon içerden yürütülebilirdi. Dışarıya kamyonlar gelmez ve kaçma girişimleri azaltılabilirdi. Müdürün buna onay vermesi tam iki yılını almıştı. Sosyal hizmet görevlisi Claudia bile, müdürle görüşme ayarlayıp böyle bir işin *Külkedisi*'ne ne kadar iyi gelebileceğini anlatmaya çalışmıştı.

Birkaç aydır, her çarşamba ve cuma günü, Cendrine bodrum kata çöplerin yakılması için ziyarette bulunuyordu. Yanan çöplerin bıraktığı küller birçok şekilde kullanılıyordu. Bir kısmı hapishane bahçesini güzelleştirmek için gübre olarak kullanılıyordu, kalan kısmı da mahkûmların kaldığı binanın arkasındaki küçük taş ocağına taşınıp gömülüyordu. Diğer mahkûmlar atıkların ayrıştırılması ve yakılacak atıkların uygun yerlere transferinden sorumluydu.

Delik Deşik copuyla hücrenin parmaklıklarına vurduğunda Cendrine yerinden sıçradı.

"Hazır mısın? Bana kalsa işini elinden alırdım. Sakin dursan iyi olur."

Cendrine onu dinledi ve güzel bir şekilde gülümsedi. Adam beklemediği bu tepki karşısında afalladı.

Olivia ona hücrelerinden çıkmasını emretti ve hızlı bir şekilde üstünü aradı. Sonra, gruptakilerle birlikte D kanadı boyunca yürümeye başladılar, bu yürüyüş sırasında üç kontrol noktası geçip üç kapının kilidini açtıktan sonra asansöre ulaştılar. İki kat aşağıya bir koridora indiler. Sesizce yürümeye devam ettiler. Olivia ve *Delik Deşik* Cend-

rine'in arkasında yürüyorlardı. Gergin ve tetikteydiler. Gloria'ya saldırdığından beri, gri yüzlü genç kadın hapis-hane hiyerarşisinde en üst konuma terfi etmişti. Eskiden ondan sadece ürküyorlardı, o yüzden pek bulaşmazlardı. Ama şimdi herkesin yanlışlıkla onu provoke etmekten ve karşı karşıya gelmekten ödü kopuyordu. Cendrine ile iletişim kurmak ve bir arada bulunmak zorunda kalanlar, korkuyla kaplı bir saygıyla ona yaklaşıyor, ona iyilik yapmaya çalışıyor, ona hizmet ediyor, onun gözüne girmeye çalışıyorlardı. Gloria'nın yokluğunda, çetesi herhangi bir otoriteye itaat etmeyi tercih ediyordu.

Grubun izlediği koridor, mahkûmların işlerini yaptığı bir sürü odaya açılıyordu. Etraf sıcak ve nemliydi, havasız ve izoleydi. Aslında mahkûmların gözetlenmesi için harika bir yerdi. Girişte sadece tek bir kapı vardı, iki görevli önünde bekliyordu. Tel örgüden yapılmış bariyerler, bulundukları yeri farklı ekipmanların ve atölyelerin yer aldığı bir düzine bölüme ayırmıştı. Çöp yakma makinesi en arkada, diğer mahkûmların getirip oraya yığıldığı atıkların hemen yanındaydı. Bulundukları yerde mekanik, marangozluk, sanatsal resim atölyeleri de vardı. Hatta yerel gazeteler için reklam broşürleri yerleştirilen bir bölüm bile vardı.

Cendrine çalışacağı makineye yanaşmak için *Delik Deşik*'ten uzaklaştı. Görevlilerin konuşmaları duyuluyordu; hepsi bodrum katta yankılanıyordu. Sesler, ortamdaki nemi ve kokuyu bastırıyordu. Sonbahar yağmurları sırasında katların sular altında kaldığı, bu nedenle de tüm

KÜLKEDİSİ

çalışma ekipmanlarının ahşap paletler üzerine yerleştirildiği görölüyordu.

Cendrine fırının kapağını açtı, kapak büyük bir gürültüyle gıcırdadı. İçine birkaç parça atık koyduktan sonra paslı, ağır metal kapağı kapattı. Fırını çalıştırdı ve istenilen sıcaklığa ulaşana kadar birkaç dakika bekledi. Sıcaklığın yükselip dengelenmesi birkaç dakika alıyordu. Beklerken eline bir fırça aldı ve etraftaki külleri, tozu ve kalıntıları temizlemeye başladı. Gardiyanlar ne yaptığını hiç önemsemiyorlardı, sırtları Cendrine'e dönüktü. Bu yerden kaçabilmek için hiçbir imkân yoktu. Cendrine, yere saçılmış ve bir köşeye istiflenmiş plastik konteynerlere yaklaşmak için fırsattan istifade etti. Bunların çoğu, hapishanenin dört bir tarafından yakılacak atıkları buraya taşıyan kutulardı. Konteynerler muhafızlar tarafından dikkatle aranmıştı ama şimdi, kimse ne yapıldığına dikkat etmiyordu...

Son birkaç yıldır, neredeyse haftada birkaç kez, bazı mahkûmlar bu konteynerlere gizlice yaklaşıp içine Cendrine'in istediği bazı çok özel eşyaları koyuyorlardı. Kızlardan pil, her türlü lamba, floresanlar, termometreler ve hatta takı toplamalarını istemişti. Mahkûmlar mal teslimatı, temizlik, tamir –ne olduğu çok önemli değil– gibi nedenlerle bu alana geldiklerinde çaktırmadan toplanılan şeyleri konteynerlere yerleştirirdi. Cendrine sonra onları ayıklar ve dolu altı kutudan bir tanesine istiflerdi. Hiçbir görevli orada ne olduğuyla ilgilenmezdi, iğrenç koku ve pislik onları ortamdan uzak tutuyordu.

Bugünkü hasılat enteresandı. Bir düzine pil, iki tane 60 watt ampul. Cendrine onları ayrıştırdı ve ardından hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti.

İki saat sonra *Delik Deşik*, yalnız bir şekilde gelip çalışmaya son vermesini, hücreye dönme zamanının geldiğini bildirdi. Cendrine itirazsız bir şekilde dediklerini yaptı; önümüzdeki günler için düşük profile kalmayı tercih ediyordu, yaşadığı o küçük talihsizliğin unutulması ve gözetimin azaltılması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Delik Deşik ona duşlara kadar eşlik etti. Fırında çalışmak kirli bir işti. Yıkandıktan sonra temiz üniformasını giyip akşam yemeği için yemekhaneye doğru yürümeye başladı.

* * *

Claudia ya da Yargıç Soucis, belki de o adi psikiyatristlerden biri, Cendrine'in tecrit cezasından sonraki durumunu, gerileme, bozulma, kötüleşme terimlerini kullanarak tarif edebilirdi. Murielle dışında hiç kimse onun içine kapanıldığını göremiyordu. Murielle tabii ki bu bilgiyi kendisine saklayacaktı. Zaten hücre arkadaşım kim yargılayacaktı ki?

Dışarı çıkma yasağı ve mahkûm sayımının bittiği anons edildiğinde Cendrine, gardiyanların dikkatini çekmemek için hücre arkadaşına fısıldayarak seslendi. Murielle yataktan kafasını dışarı doğru uzatıp altındaki yatağa baktı. Yemekhanedeki olaydan beri, hiç kimse ona yaklaşmaya ve bulaşmaya cesaret edememişti. Herkes *Peri*'nin Cendrine'e ait olduğunu biliyordu, bu da duşlarda ve ortak

salonda takılmayı Murielle için daha keyifli hâle getiriyordu. Şiddete maruz kalmayacağını bilmesi daha kolay hareket etmesini sağlıyordu.

“Peri?”

“Evet?”

Cendrine oturuyordu, battaniyesiyle dizlerini örtmüştü. Hücre arkadaşına bakmıyordu, bakışları hücrenin alaca karanlığında bir noktaya sabitlenmiş gibiydi. Tepe ışıklarından bazıları kapatılsa da hapishane hiçbir zaman zifiri karanlık olmazdı. Murielle ve bazı gardiyanlar, gece olduğunda, Cendrine’in kaldığı hücrenin tüm cezaevi sınırları içindeki herhangi bir yerden daha karanlık olduğuna yemin edebilirlerdi. Soğuk bir hava dalgası çöker, gölgeler daha belirginleşir ve bir ölüm sessizliği hâkim olurdu. Cezaevinin ekranlarında, parmaklıklar ekrandan kaybolup belirsiz bir duvar oluşturduğunda katillerin nerede kaldığı görülebiliyordu.

Murielle bekledi, hâlâ gecelerini *Külkedisi* ile paylaşmaktan biraz çekiniyordu. Bekleyişi çok uzun sürmedi, Cendrine sordu. “Senden istediğim şeyi getirdin mi?”

Diş hekimi yutkundu, Cendrine’in sesi çocuk masallarında şarkı söyleyen bir tilkinin sesi gibi geliyordu, dikkatli olunması gereken ama kostümüyle ve konuşmasıyla baştan çıkaran bir tilkinin sesi gibi.

“Henüz değil ama müdür onayladı. Birkaç kutu sipariş edecekler.”

“Harika. Sen de onları bana vereceksin. Anlaşıldı mı?”

“Hepsini mi? Ama benim de biraz ihtiyacım olacak...”

“Hepsini!”

Murielle ikiletmedi. Dişlerini yaptırmak için kendisine gelenlere ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde, sipariş ettiği tüm dolgu malzemelerini Cendrine’e verecekti. Ayrıca bazı hapishane görevlileri de Murielle’in verdiği hizmeti tercih ediyorlardı, sadece bedava olduğu için değil, aynı zamanda sigorta şirketlerinden geri ödeme alabilmek için yapacakları kâğıt işinden de böylelikle kaçabiliyorlardı. Bu dolgu malzemeleri internette buldukları, metalik gri rengini veren gümüş, kalay, bakır, cıva ve çinko alaşımı amalgamdan yapılmış en dandik, en ucuz malzemelerdi. Şimdilerde pek kullanılmayan malzemeler. Mahkûmlar için bu dandik malzemeler kullanılacak, çalışanlar içinse seramik veya kompozit reçine kullanılacaktı.

Cendrine, *Peri*’nin sessizliği karşısında konuşmaya devam etti. Komşu hücrelerden birinden bir kahkaha sesi duyuldu, bir ses kapının kapatılmasını emretti ve bir kızın boğuk bir iniltisi duyuldu. Kaloriferler açıldı ve Cendrine, Murielle’in üzerindeki tavana doğru baktı.

“Senden bir şey isteyeceğim.”

“Ne istersen!” diye yanıtladı hemen mesleğinden men edilmiş dişçi.

Peri büyük bir çabayla ağzından akan salyalarını topladı, başka bir görev için ona ihtiyaç olduğundan emin olamadı. Toparlandı, rahatsız yatağı gıcırdıyordu. Ayak seslerini duyunca ikisi de sessiz ve hareketsiz bir şekilde

KÜLKEDİSİ

yataklarına uzandı. Hücrelerinin önünden hızlı adımlarla bir silüet geçti ve gözden kayboldu.

Adımların zeminde çıkardığı ses hâlâ duyuluyordu. Hücre arkadaşı Cendrine'in neden bahsettiğini hâlâ anlamamıştı. İki kadın, tekrar ilk pozisyonlarına döndüler. Cendrine yarı gülümser bir hâldeydi.

“Bana bir söz vereceksin. Gece, ne duyarsan duy, gözlerini açmayacaksın.”

“Hı?... Peki!”

“Ciddiyim. Gözlerin kapalı olacak ve hareket etmeyeceksin.”

Murielle başıyla onayladı. Cendrine'in gece boyunca tek başına konuşacağını biliyordu, yatağında anlaşılmaz, mantıksız şeyler mırıldanıp duracaktı. Oraya geldiğinden beri her gece aynı şey yaşanıyordu. Ama tecrit cezasından geldiğinden beri, ek olarak sürekli hareket ediyor, hücrenin içerisinde volta atıyor ve bazı eşyaların yerini değiştiriyordu. Bazen saatler boyunca bunlarla uğraşırdı. Şimdiye kadar Murielle hiç müdahale etmemişti, oda arkadaşından ve onun çılgın namından çok korkuyordu. Murielle, Cendrine'in bazı geceler ziyaretçi kabul ettiğine, onlarla sohbet ettiğine ve yatağından kalkmadan zindanda dolaştığına yemin edebilirdi. Tüm bunlar zihninin bir oyunu olabilirdi ama gittikçe daha da korkmaya başlamıştı.

Cendrine ne isterse yapacaktı. Mahkûmiyet günlerini dayak yemeden geçirmek daha cazip bir plan gibi görünüyordu.

“İyi geceler, Murielle.”

“İyi geceler.”

Dişçi gözlerini kapadı. On dakikadan az bir süre geçtikten sonra uyuyakaldı ve rüyasında bazı hastalarının klinikteki sandalyelerde ters oturduklarını gördü. Yakışıklı Christian ve yakışıklı Yvan... Onların pek umurunda olmasa da Murielle onlara paralarının karşılığını vermişti. Yvan uyandığında, dilinin üzerinde kalmış kasık tüylerini eliyle almaya çalışırken ağzından gelen alışık olmadığı kötü bir kokudan şikâyet ediyordu.

Murielle aniden gözlerini araladı, duyduğu tok bir sesle rüyasından uyanmıştı. Bir tıkırtı. Hücrenin geçilmez demir parmaklıklı kapısından biri içeri giriyormuş gibi anlık bir hareket gördü. Anlamaya çalıştı ama sonra Cendrine’in söyledikleri aklına geldi. Bakma, gözlerini kapalı tut. İtaatsizlik etme arzusuna ve gittikçe çoğalan korkusuna rağmen Cendrine’i dinledi ve hareket etmedi. Ancak çevredeki seslere dikkat kesilmişti.

Cendrine’in sesini duydu, duyulması neredeyse imkânsız, güçsüz bir mırıldanma, bir fısıltı gibiydi. Birkaç saniye sonra, çok yakınındaki duvarda, yatağının altından gelen bir sürtünme sesiyle irkildi. Kollarını önünde çapraz bir şekilde bağlayarak gözlerini sımsıkı kapadı. O kadar sıkılmıştı ki neredeyse başı ağrıyacaktı. O anda başka bir ses duyuldu, daha tok, metalik bir ses. Kalbi küt küt atmaya başladı. Hücrede başka biri mi vardı? İmkânsız!

Hücrelerinin dışındaki mutlak sessizlik hâli anormaldi. En azından kaloriferin sesini ya da gardiyanlarm ayak seslerini duyarlardı. Tavandaki borulardan sürekli gelen su sesi bile işitilmiyordu. Hiçbir şey duymuyordu.

Öte yandan, fare ya da başka küçük kemirgen bir hayvanın koşturmasına benzer bir ses duydu. Sesler bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Ne oluyordu? İğrenç bir farenin gözlerini yeme tehlikesiyle karşı karşıya mıydı? Acaba Cendrine bu yaratıkları besleyip gece ziyaretlerinden mi faydalanıyordu? Eğer böyleyse bir şey yapması gerekirdi: Çünkü bu hayvanlar kesin bulaşıcı hastalık taşıyordu. İspanyol gribi, kara veba ve cüzzam bunların yüzünden bulaşmamış mıydı? Murielle tüm bunları bir mağazanın bekleme salonundaki bir dergide okumuştı...

Cendrine gülmeye başlamıştı, muhtemelen çıkardığı sesleri bastırmak için eliyle ağzını kapatıyordu ama pek başarılı olamıyordu. Bu gülüş Murielle'in kanını dondurdurdu. Hiçbir şey yokken niye gülüyordu? Gerçekten şu an normal ve kabul edilebilir şeyler yaşanmıyordu. Ciddi bir akıl hastalığından kaynaklanan bir gülüş gibiydi, öldürücü ve şeytani bir tonda...

Yüzüstü dönmek, yastığına gömülmek istedi. Yüzünde sıcak, çürümüş bir nefes hissediyordu. Hareketsiz kaldı, Cendrine'in herhangi bir ses çıkarmadan ya da yatağı gıcırdatmadan ranzanın üst katına ulaşması imkânsızdı.

Gözlerini açma! Gözlerini açma!

Murielle arafları, Galya'yı tümüyle fethetmiş bir Romalı askerin metalik kalkanını tuttuğu gibi sıkıca tutuyordu. Titriyordu, iinden gelen çığlık atma isteğini ve yataktan fırlayıp gardiyanları uyandırma dürtüsünü bastırıyordu. Nefes, sanki üstüne süzölüyormuş gibi yüzünden boynuna, oradan da battaniyenin üzerine kayarak ilerledi. *Peri*, bu geçişi tüm vücudu boyunca hissetti. Göğsü, karnı, kasıkları, ayakları... Nihayet bu şey ortadan kayboldu ve Murielle hücreyi dolduran, serin ve canlı bir esinti hissetti.

Murielle artık dayanamıyordu. Yorganını yüzünü kapatacak şekilde hızla üzerine çekti. Yaşadığı panik tuzlu göz yaşlarına dönüşmüştü. Cendrine aşağıda sürekli gülüyordu ve Murielle'in dikkatini çekecek şekilde eşya taşıyordu. Sanki yatağın metal ayakları hafifçe hareket ediyordu.

Koridordaki ayak sesleri, aşağıdaki şeytan çıkarma ayinine benzer hareketliliğe bir son vermişti. Bir görevli hücrelerinin hemen dibinde durdu, gözleri kapalı olsa da karanlıkta bir el fenerinin hücreyi taradığım fark etti.

Işık yatağını aydınlattı. Birkaç uzun saniyenin ardından, gardiyan gece turuna devam etti.

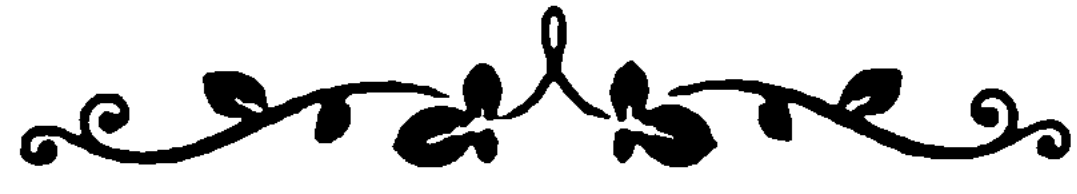
Murielle gürültülerin tekrar başlamasından korkuyordu. Bunun yerine birden Cendrine'in sesini duydu.

"Onu öldürmemeliyim."

Endişe verici bir kahkahanın ardından hücre gece boyunca sessizliğe gömüldü.

Peri'nin gözleri kapalıydı ama gece boyunca uyuyamadı.

BÖLÜM VIII

Sainte-Th  cle

2012

Cendrine krematoryum olarak da işletilen bu aile evinde biraz önce iki üvey kız kardeşini   ld  rm     . S  rt  k Annabelle ve kibirli Anastasia.   zerinde yalnızca pembe bir havluyla girişte duruyordu, saçları ıslaktı ve ayak parmaklarında kan vardı. Quebec Eyalet polisinden bir memur tesadüfen ayaklarındaki kanı g  rm     . İki karşıt taraf arasında bir anlık hareketsizlik, birkaç saniyelik belirsizlik, kafa karışıklığı ve şaşkınlık yaşanmıştı. Alacakaranlıkta açılan kapı içerisini cırcır böceklerinin şarkıları, taze kesilmiş otların kokusu ve hafif bir esintiyle doldurmuştu. Genç kadın devriye arabasının parlayan tamponunu görebiliyordu.

Sonra işler daha da kötüye gitti. Şaşkınlıkla dolu bir andan sonra, memur ve Cendrine nasıl bir durumun içinde olduklarını kavramışlardı. En korkunç zulümlere, tesadüfi ve beklenmedik karşılaşmalara ve suçlularla yüz yüze gelmeye alışık olan polis memuru hemen kuşku maskesini takmıştı. Bir adım geri çekildi ve eli içgüdüsel olarak belindeki silah kılıfına gitti. Gözlerini kırptırdı, bir an gördüklerinin oje olabileceği ihtimaline inanmak istedi ama hayatı boyunca çok kan görmüştü ve bunun oje olduğuna inanması zordu. Daha ilk bakışta, genç kadının ayakta olduğunun kan olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Cendrine sonunda ahmaklığının ve şaşkınlığının sonucu olan felç hâinden kurtuldu. Temizlenmişti ama ayak parmaklarına dikkat etmemişti. Artık çok geçti, polis memuru geri çekilerek tepeden tırnağa Cendrine'i dikkatle ve ciddiyetle süzdü. Grileşmiş sıska bir surata sahip kız yine de elinden geleni yaptı. Ne yapacağına karar vermek için zaman kazanmak istiyordu. Polisin kadınsal durumlar karşısında herhangi bir erkek gibi tepki vereceğini umarak berbat bir bahane zırvaladı.

“Regl oldum da!”

Quebec Eyalet Polisi memuru şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, inanmadığı çok belli oluyordu. Ne olduğunu bilemediği bir şeyden şüphelenmişti. Nihayetinde oraya babasının ölüm haberini vermek, ailenin kalbinde bir yara açmak ve kızların yetim kaldığını anlatmak için gelmişti. Bu basit denklemde Cendrine'in yüzü kasvetli bir hâl aldı ve gözleri yaşlarla doldu. Haykırmak, itiraz etmek, hatta

polis memurunun üzerine atılıp onun göğsünü yumruklamak, inanmayı kabul etmemek ve bu korkunç haberi duymamış olmak istiyordu.

Memur etrafına kısa bir göz gezdirdikten sonra şüpheyle konuştu.

“Hanımefendi, ne oluyor burada? Kız kardeşleriniz nerede?”

Cendrine havlusunu sıkıca tutarak memura gözlerini dikti.

“Ben... Dışardalar. Size demiştim,” diye ifade etti.

“Bu kan nereden geliyor, hanımefendi?”

Polis memuru bakışlarını yine Cendrine’in ayaklarına çevirmişti. Nasıl cevap vermeliydi? Polisin belindeki telsiz hışırdıyordu, memurun önemsemediği bazı bilgiler ve şifreler duyuluyordu. Cendrine’in yeni bir yalan uydurmak için vakti yoktu, uygun bir bahanesi de. Kaçmak zorundaydı, öyle de yaptı. Hızlı bir hareketle havlusunu adama doğru fırlattı, bu hızlı hareket ve çıplaklık karşısında memur afalladı. Refleksle havluyu yakaladı, o sırada Cendrine evin içine doğru giden koridora fırlamıştı.

“Kaçma, geri dön!”

Cendrine arkasına bile bakmadan dümdüz koşuyordu, ayakları parkelere ve halılara dolanarak bodrum katta bir sürü kapıyı aştı. Panik, korku ve delilik hâli akşamını ele geçirmişti. Her şeye rağmen, içinde bulunduğu duruma rağmen, babasını düşünmekten kendini alamıyordu. Hayatının erkeği. Vakti zamanında koruyucusu olan, Car-

men'in ele geçirip manipüle ettiği, beyni erimiş bir aptala dönen babası.

Koşarak bodruma açılan kapıya ulaştı ve açmak için kapının kolunu tuttu. Bulunduğu konumdan koridora bir göz attı, polis memurunun elinde yere doğru tuttuğu silahla yavaşça ona yaklaştığını gördü. Polis memuru da onu görmüştü.

"Sakın kıpırdama!" diye bağırdı.

"*Kahretsin, tamam!*" diye cevap verdi Cendrine cesur bir hızla indiği merdivenlerin karanlığına gömülmeden önce; o kadar hızlıydı ki düşüp boynunu kırması an meselesiydi. Bodrum katın tavanı üç buçuk metreydi. Odasındaki tanıdık nem ve koku onu güvende hissettirdi, çıplak oluşunu görmezden gelerek yere eğildi, sağındaki dolaba doğru yöneldi. Dolabın kapısına ulaştı ve açtı. O sırada polis, aralığından ışık süzülen kapıya ulaşmıştı. Cendrine hızla hareket etti, ne yapacağını çok iyi biliyordu. Eşyalarını ve kıyafetlerini sakladığı küçük odada metal elektrik dolabını buldu. Hiç tereddüt etmeden evin elektriğini kesen kolu indirdi.

Polis karanlıkta ilerledi, Cendrine onun küfürler savurduğunu duydu. Elektrik dolabından gelen çıtırtı sesleri son bulmuştu. Mezarı andıran bir sessizlik oluştu. Tedbiri elden bırakmadan dolaptan çıkmaya hazırlanırken Cendrine önünde bir ışık huzmesi gördü. "*Lanet olsun, el feneri var!*" Kıpırdamadan kulak kabarttı ve memurun telsizden bir anons geçtiğini, takviye istediğini duydu. Her saniye, her dakika onun için önemliydi artık. Cendrine dolapta

silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı, sonunda bir kazak ve bir şort bulup üstünü sessizce giydi. Elinde ucunu bükerek demirden bir kılıç hâline getirdiği metal bir askı tutuyordu.

Merdivenlerin başındaki adam okkalı bir küfür savurmuştu, muhtemelen fırının yanındaki tabutları fark etmişti. Geri dönüp takviye bekleyebilirdi ama diğerlerinin yalnız bir kadın karşısında tırtıldığını gördükten sonra ne diyeceklerini hayal etti. Gururuna yenik düştü, sıska küçük bir kızla yalnız baş edebilirdi. Kariyeri boyunca daha kötü durumlarla karşılaşmıştı.

Cendrine basamaklardaki ayak seslerini duydu, açık kapıdan içeri doğru el fenerinin ışığının etrafta dolaştığını gördü. Aklına bir fikir geldi, bir ayna bulmak için dikkatlice dolabı araştırdı. Neye dönüştüğünü gösterdiği için kullanmaktan tiksindiği bir eşyaydı ayna. Çirkinliği, anormal ten rengi, zavallı hastalıklı yüzü ve endişeli bakışları... Prenses olma hayalleri kurarken aşağılanmanın ve alay konusu olmanın objesi hâline gelmiş narin, tatlı bir kız. Bir panayır hayvanı gibi yerel bir merak konusu.

Cendrine, koku ve sıcaktan rahatsız olan memurun nefes alışverişini duyabiliyordu. Kapının önünde dikiliyordu. Memurun telsizinden konuşmalar gelmeye devam ediyordu ama sesini kısmıştı, sessizce ilerlemeye devam ediyordu. Cendrine telsizin bir an çıkardığı sestten faydalanarak memurun nerede olduğunu tahmin etti, ayrıca elindeki fenerin ışığı da onun tabutların önünde durduğunu gösteriyordu.

Burası korkunç bir yerdi. Polis bir küfür daha salladı.

“Yok artık, kahretsin!” diye bağırdı memur.

Cendrine, polisin sesinden afalladığını ve gerildiğini anlayabiliyordu. Memur, Cendrine’in yatağına ulaşmıştı. Kendi yastıkları, çarşafları, kendi yatağı. Küçük pelüş ayısı. Polisin şaşkınlığı Cendrine’in gerginliğini azalttı, gardını biraz düşürdü. İşte tam o an Cendrine, polisin nerede olduğunu gördü, kapısı açık dolabın önünden dikkatsizce geçiyordu. Lambasını birden tam Cendrine’in önüne tuttu, silahı da aynı yönü gösteriyordu. Etrafını yoğun bir karanlık perdesiyle kaplamış gibiydi.

Adam korkudan titreyen bir sesle konuştu, sıcak basmıştı ve şapkasının altında alnı terliyordu.

“Çık oradan! Gördüm seni!”

Cendrine güldü, küçük fareleri uyanmaya başlamıştı. Varoluşunun çılgınlığında fareleri ona eşlik ediyor, odasını şenlendiriyorlardı. Gülüşü birden gözyaşlarına dönüştü, hızlıca yanaklarından süzölmeye başladı. Elinde bükülmüş askıyı tutarak dolabın kapısına doğru bir adım attı. Polis durdu, başını ve fenerini sağdan sola çevirdi. Bir ses duyuldu ve memur sesin geldiği yöne doğru hızlıca döndü. Öfkeli bir şekilde yeniden bağırdı.

“Sana çık oradan dedim! Hemen!”

Cendrine’e sırtını dönmüştü. Cendrine bir an üniforması içindeki adamın geniş omuzlarına, kısa saçlı ense sine, vücuduna ve bacaklarına baktı. Bir adım daha attı.

KÜLKEDİSİ

Artık dolaptan çıkmak üzereydi, aralarında üç dört adım kalmıştı.

Başka bir ses, metalin metale sürtünmesi gibi donuk bir ses, polisi ürküttü. Bu sefer de yüzünü fırına doğru dönmüştü. Ses sanki devasa fırının içinden gelmiş gibiydi. Cendrine bile bir an öyle sandı. Ölmüş insan bedenlerini yakıp küle ve kemik yığınınna dönüştüren makinenin ağır kapağı bin yıllık bir ejderhanın ağzı gibi sanki onlara meydan okuyordu.

Polis silah tuttuğu elin tersiyle alnundaki teri sildi. Yüzü fırına dönüktü, gözlerini kısmış bir şekilde söyleniyordu. Sesi özgüven ve otorite yaymaya çalışıyordu.

“Biliyorum, içerdesin, çık dışarı!”

Fırının kapağı gıcırdadı ama açılmadı. Quebec Eyalet Polisi memuru kenardan, çok yaklaşımadan fırına bakıyordu. Cendrine bir an emin olamadı ama polisin feneri fırının içindeki karanlığı aydınlatmış olmalıydı, en azından bir kısmını.

“Bu son ihtarım! Hemen çık oradan!”

Cendrine elindeki askıyı bir hançer gibi tutuyordu. O andan yararlanıp harekete geçmesi ve bu davetsiz misafirden kurtulması gerekiyordu. Başka bir seçeneği var mıydı ki? Başka bir yol? Yoktu. Kaçmak dışında hiçbir yol işe yaramazdı, polis onu kovalayacak, belki de vuracaktı. Cendrine tüm bunlardan kurtulmalı ve Carmen’in icabına bakmalıydı. Öldürdüğü vücutları yok etmeli ve her tara-

fı kana bulanana odaları temizlemeliydi. Amacı mümkün olduğunca az ipucu bırakıp onları doğaya karıştırmaktı.

Bu düşünce onu hafifçe umutlandırdı, birdenbire gelen bir tıkırtıyla yerinden sıçradı. Cendrine'e çok yakın tabutlardan birinin kapağı şiddetle açılmış ve yere düşmüştü. Polis ani bir hareketle ebedi dinlenme kutusuna döndü ve öfkeyle ateş etti, mermi yan duvardaki ahşap yüzeye çarptı. Odadaki çürüme kokusu yerini kısa bir süre de olsa barut kokusuna bıraktı.

Cendrine'in konsantrasyonu silah sesiyle bozuldu, etrafta dolaşan memur sonunda onu gördü. Memurun solunda, doksan derecelik bir açıda, köşede duruyordu. Her şey bir refleks meselesiydi. Memur silahını ve fenerini Cendrine'e doğrulturken o sırada genç kadın da aynasını adamın gözüne doğru tutarak ona doğru ilerledi. Memuru kör etmeye çalışıyordu. Bodrumdaki sessizliğe bir patlama sesi son verdi.

Polis hedefini tutturamamıştı. Mermi, tuğla duvara çarptı.

Kendi fenerinin ışığından gözleri kamaşmış bir hâlde adam bir an gözlerini yumdu. Cendrine o an, adamın üstüne atlayarak elindeki metal kılıcı adamın boynuna doğrulttu. Maalesef kılıcının ucu adamın üniformasının yakasına takılarak kullanılamaz hâle gelmişti, Cendrine haykırdı. Sıçrayarak polisin üzerine doğru fırladı, polis onu kollarıyla tutmaya çalışırken dengesini kaybetti. Geriye doğru sendeledi, göz göze geldiler ve polis sırtım bir tabuta çarparak düştü.

Polis memurunun silahı elinden kaydı ve sol tarafına düştü. İki düşman aynı anda silaha bakıyorlardı. Adam ayağa kalkmak için hareket etmeye çalıştı ama Cendrine ondan daha hızlıydı. Delirmiş gibi korkunç bir öfkeyle adama saldırdı. Tırnakları bıçak, ayakları ve yumrukları bir sopa gibi görev yapıyordu; kafasıyla düşmanının ağzına burnuna girişiyordu. Memur inliyordu, kollarını kaldırarak Cendrine'i durdurmaya, ona karşı koymaya çalışıyordu. Yere düşen plastik feneri paramparça olmuştu.

Karanlık bulundukları yeri yine hâkimiyeti altına almıştı. Cendrine hızını arttırarak saldırmaya devam ediyordu. Polis memurunun yüzünü tırmaladı, karnına ve kollarına tekmeler attı, şapkasını fırlatıp kafasını ısırıldı. Polis memuru bağırdı, dengesini kaybetti ve ayağa kalkamadı. Onu öylece bırakamazdı, böyle bir lüksü yoktu, adam ondan daha güçlüydü, erkek fiziğiyle hemen avantajlı konuma gelebilirdi.

Cendrine sırtında yürüyen farelerin hareketlerini hissedebiliyordu. Sürtünmeleri, kıkırdamaları, gülüşmeleri ve tabutların açılan kapaklarının seslerini duyabiliyordu. Polis de durumun farkındaydı ve kafasını o yöne çevirmişti. Bu lanet olası yerde bir şeyler hep ters gidiyordu. Cendrine'in kollarından birini hâkimiyet altına almayı başarmıştı. Adamın eli Cendrine'in en hassas bölgesinde gerçek bir pençe etkisi yaratmıştı. Bu hareketi Cendrine'i zayıflattı. Rakibi ayağa kalkıp Cendrine'i itmeye çalıştı, diğer eliyle boğazına yapıştı. Tüm gücüyle sıktı, nefesini kesti ve onu durdurdu.

Cendrine'i yakalamıştı.

Adam nefes nefese bir hâlde, kadının üzerine çıkmadan önce onu yere itti. Her türlü mücadeleye rağmen Cendrine kıpırdayamadı, kolları ve bacakları işlevini yitirmiş gibiydi. Polis memurunun öfkeden delirmiş bir şekilde bütün profesyonelliğini kaybettiğini anladı. Alev saçan bakışları onu öldürme arzusuyla doluydu. Sıyrıklar ve kanla kaplı suratı, yarılmış dudağı, patlamış kaşı maruz kaldığı şiddeti gözler önüne seriyordu...Ve sabrının sınırındaydı.

"Lanet olası sürtük!" diye haykırdı polis memuru bütün nefretini kusarak.

Saldırgan memurun ağırlığı altında ezilen Cendrine önce boğulacak gibi hissetti. Adam dizleriyle kadının kaburgalarını tekmeliyordu, elleriyle kollarını kırmaya çalışıyordu. Ancak Cendrine bakışlarını meydan okurcasına polise doğrultmuştu.

Yakınlarındaki bir noktada, bir gürültü daha koptu. Bir tabutun daha kapağı açılmıştı. Polis memuru öfkeyle dolmuş, çıldırmış bir durumda ona meydan okuyan gri şeytana o kadar odaklıydı ki sanki kör ve sağır olmuştu, gürültüyü duymadı.

Cendrine'in suratına bir tokat patlattı, parmak kemikleri kadının üst dudağını patlatmıştı; kan, salya, sümük hepsi birbirine karışmıştı. Mesleğinin gerektirdiği orantılilik artık yerini uzun zamandır bastırdığı şiddet arzusuna devretmişti.

Tüm gücüyle saldıran adam, eğer Cendrine bir şey yapmazsa, onu birkaç saniye içinde öldürebilirdi. Erkeklerin baskın olduğu bir dünyada yaşıyordu Cendrine, eril tanrının insan piramidinin en tepesinde oturduğu bir evrende. Bu yüzden anlamıştı ki kurtuluşu şaşkınlık uyandıran sertleşme kapasitesine sahip yumuşak uzvun elindeydi. Polis kollarını tırmalamayı bıraktı, onun yerine kazağını çıkarmaya yeltendi, göğüslerini ortaya çıkarmak istiyordu. Düz karnını, göbeğini, pürüzsüz tenini gözler önüne sererken polis ona baktı. Neredeyse algılanamayacak kadar hafif bir şekilde Cendrine'in boğazını bir milim serbest bıraktı. Bu bile Cendrine'e umut vermeye yetti. Şiddet ve şehvet genellikle beraber hareket ederdi. Cendrine sivri uçlu memelerini ortaya çıkardı. Polis şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne yapıyorsun, kaltak?"

Cendrine dudaklarındaki kanı yalayarak hâinden memnun bir şekilde gülümsedi. Adamın pantolonunu indirmeye çalışıyordu ama bunu yapabilmesi için adamın hareket etmesi gerekiyordu. Polis, Cendrine'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Karanlık merdivenlere doğru bir bakış attı, tamamen karanlığa gömülmüş odaya göz gezdirdi. Cendrine uzanıp adamın bacak arasına dokundu. Polis irkildi ama Cendrine'i durdurmadı. Cendrine diğer eliyle onun kollarını okşamaya başladı.

Quebec eyalet polisinin bilinci yerine gelmeye başlamıştı. Cendrine'in boğazını biraz daha serbest bıraktı, ka-

dın artık nefes alabiliyordu. Kan yeniden beynine doğru hareket etmeye başlamıştı.

“Sen... Sen ciddi değilsin, değil mi?” diye şaşkınlık içinde sorguladı polis memuru.

Yalnızca erkekler en saçma ve uygunsuz zamanlarda sikişmeyi hayal edebilirdi. Polisler bazen, kör ya da aptal insanlara karşı şiddeti dizginlemek zorunda kalırdı, bu kadınlar için de geçerliydi. Özellikle gözaltına alınan ve karakola götürülen fahişelerin hizmetlerinden yararlanmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlardı.

Karanlığın ortasında, çürüme kokusunu anında unutan polis memuru elini Cendrine’in morarmış boynundan çekti. Cendrine’in vücudunu hissedebiliyordu, tam karşısındaydı. Gri suratından kendisini bir süre soyutlayabilirdi. Genç kadının şortunu ve kazağını çıkarmasına izin verdi. Zaten zevkten ve arzudan nefes nefese kalmıştı. Cendrine’i yere yatırıp vücudunu okşamaya başladı. Onun zevkine göre biraz sıska kalıyordu ama kadın onu sertleştirecek tüm gerekli şeylere sahipti.

“Siktir...” diye mırıldandı.

Bir an takviye kuvvetlerinin yolda olduğunu unutmuştu, her an gelebilirlerdi. Etraflarında yoğunlaşan, anlamsız gürültüleri, fısıltıları ve sürtünme seslerini duymuyor gibiydi. Her şeyden öte, oraya neden geldiğini –yerde yatan kızın babasının bir kaza sonucu öldüğü haberini vermek için– unutmuş gibiydi. Ve dahası, kızın onu öldür-

mek istediğini. Beyni kısa devre yapmıştı, mutlak önceliği penisine vermişti.

Kadının bacaklarını, karnını, memelerini ve kollarını okşamaya başladı, bacak arasına doğru yöneldi ve parmaklarıyla şehvetli deliği aradı ve buldu. Kadın hafifçe inlerken bekledi, bu bekleme sırasında arzusu katlandı. Cendrine sıra ona geldiğinde mırıldandı.

“Soyun...”

Cendrine’in sesini duyduğunda titremeye başladı, onun altında hareket ettiğini ve zevkle kıpırdadığını hissedebiliyordu. Cendrine’in söylediklerine itaat etti, önce gömleğini çıkarıp yere fırlattı, sonra da çoraplarını. Polis memuru devammda çıplak olmayı tercih etmişti. Kadının içine girip çıkıyor ve zevk alıyordu... Keyifli görünüyordu, tüm koşullara rağmen coşkulu bir heyecan içindeydi.

Polis sonunda cırılçıplaktı ve kızın üstünde yatıyordu, onun vücudunu eziyor ve karşılaştığı tenin sıcaklığı ve yumuşaklığından keyif alıyordu. Kadını kışkırtmaya çalışırken bir taraftan da sertleşmiş penisini ve pelvisini ona sürtüyordu. Kadının ellerini başının üstüne doğru uzatıp daha güçlü sürtünmeyi denedi ama beceremedi, genç kadın kontrolü kaybetmemek için direniyordu. Adam boşalmasına ramak kaldığını hissedebiliyordu. Doruğa ulaşmıştı. Çok uzun sürmeyecekti.

Memur şehvetten kör olmuş gibiydi, Cendrine’in mental askıyı yeniden eline aldığını görmedi. Askının ucu tehlikeli olacak şekilde yeniden açılmıştı. Nesne hızlı ve

dairesel bir hareketle doğrudan polisin gözüne saplandı. Bu karşılaşmanın tiksindirici sesini, adamın ölüm çığlığı izledi.

Adam acı içinde ayağa kalkıp silahını buldu. Bağırarak geri çekildi, Cendrine o sırada çılgınlar gibi kahkaha atıyordu. O da ayağa kalktı. Bu bodrumda küllerin ve cesetlerin arasında kaldığı yıllar boyunca, geceleri daha net görmeye gözleri alışmıştı. Polis gözündeki metal askıyı çıkarmaya çalışırken Cendrine ona doğru yaklaştı ve adamı güçlü bir şekilde itti. Adam sendeledi ve ayakları yerdeki tabutun kapağına çarptı. Dengesini kaybetti ve fırının olduğu yere düştü, kafası fırının paslı kapağına çarptı. Cendrine bir solucan gibi çıplak olan polisin yere yıkılırken çıkardığı sesi ve inlemesini duydu.

Cendrine adama doğru yaklaşıırken etrafında fısıldaşmalar, gülüşmeler, sırtına, kalçalarına ve bacaklarına dokunan ve saçlarını okşayan eller varmış gibi hissediyordu. Gergin ve delirmiş gibi bir kahkaha patlattı, hareketsiz adamı inceliyordu. Nabzına bakmak için eğildi ve ölmüş olduğunu fark etti. Doğruldu, adamı serbest bıraktı ve bacaklarından çekerek uzattı. Çok ağırdı ama halletti. Sonrasında gözleri parlayarak adamın üzerine yattı, iki çıplak beden mükemmel bir şekilde birbirine karıştı. Yüzünü polisin boynuna gömmüş bir şekilde, kokusunu içine çekerek, tuzlu derisini yalayarak ondan faydalanmaya başladı. Ölü erkekler yaşayanlara göre ona daha cazip geliyordu çünkü kontrolü elinde tutabiliyor, tempoyu ayarlayabiliyor, en nihayetinde koreografisini sahnelemek için ses-

sizlikten faydalanabiliyordu. Yanağına yapışkan bir şeyin bulaştığını hissetti. Adamın yaralı gözünden akan bir sıvı olmalıydı. Rahatsız olmadı, yumurta dokusuna benziyordu. Hâlâ sıcak olan bir tenin üzerinde gidip gelmek ne muhteşem bir zevkti. Bir eliyle adamı okşarken diğeriyle de adamın kafasının altından sızan birikintiye dokunuyordu. Parmaklarıyla önce sıcak kanı hissetti, sonra parmaklarını adamın kalçalarına doğru kaydırды. Kadının dümdüz karmıyla adamın yumuşamış penisi buluşmuştu, genç kadın azmış bir solucan gibi kıvrılırken âşığının midesinden gelen sesleri umursamıyordu.

Cendrine cansız bedeninin boynunu ve kollarını yalayarak zevk almaya kısa bir süre daha devam etti. Küçük memeleri adamın kıllı ve sert göğsüne dayalıydı, hemen ardından ellerin kalçalarını okşadığını, ağızların anüsünü yemek istediğini hissetti. Şehvetli dudaklarla buluşmak ve içine girmek isteyen parmaklar ve diller. Gittikçe daha çok zevk alıyordu. Kısa saçlarını tutup onu kafasından hafifçe kaldıran bir kavrayış hissetti. Soğuk ve yumuşak uzuv yüzüne doğru yaklaştı, yanaklarına ve burnuna çarptı, arzu ve şehvet içinde onu bekleyen ağza doğru kaydırды uzvu. Odada fısıltılar duyuldu, karanlıkta hareket eden şeyler vücudunun her bir santimini okşuyordu. Ağız etkileyici uzuvla dolup taşıtığında –her hareketinde salyaları çenesinden akıyordu– uzuvdan sızan sıvı ağızında acı bir tat bırakıyordu. Cendrine poposunu kaldırmaya karar verdiği anda arkasına yanaşan şeyin sertliğini hissetti. Aldığı darbelerle inlemeye başladı ve nefes nefese kaldı. Ağızın-

daki organ kusma refleksini tetikliyordu ancak gözleri kapalıyken birazdan özgürlüğüne kavuşacak o ihtişamlı kremanın tadına bakmak istiyordu. 69 pozisyonunda, iki partnerin arasında çivilenmiş ve sıkışmış hâlde, Cendrine zevkin ayak seslerini duymaya başlamıştı.

İsteyen herkes ona sahip olamazdı. Cendrine bedenini kime sunacağına yalnızca kendisi karar verirdi.

Sonunda doruğa ulaştığında burnundan güçlü bir şekilde fışkıran safra ağzını doldurdu, az daha boğuluyordu, bunun üzerine midesinde kalan son yiyeceği de kus-tu. Biraz önce adamın üzerinde gidip gelen pelvis, sıvısını adamın kalçalarına ve kasıklarına sıçratıp onu lekeleyerek geri çekildi.

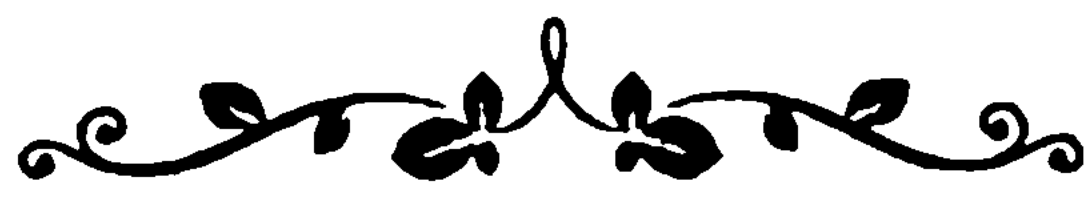
Kendi kusmuğunun ve gece onun tadına bakmaya gelen farelerin dışkıları arasında kayarak polisin vücudunun üzerine düştü. Yere yuvarlandı ve nefesini tutarak gülmeye başladı.

Odanın içerisinde sessizlik yine hâkimiyeti ele geçirmişti. Gölgeler geri çekilmişti. Cendrine cesetle yalnızdı.

Terli bir şekilde ayağa kalktı, gözyaşları yanaklardaydı. Takviye ekiplerin yolda olduklarını hatırladı.

Bitirmesi gereken bir işi vardı.

BÖLÜM IX

Forges Ceza İnfaz Kurumu,

Kadınlar Hapishanesi,

Trois-Rivières

2018

Cendrine ve Murielle yemekhanede sessizce yemeklerini yiyorlardı. Sadece onların masasında, içi sözde Çin eriştesiyle dolu tabaklar bitmeye yakın görünüyordu. Etraflarında mahkûmlar sohbet ediyorlardı, her zamanki dedikodu alışverişi yapılıyordu. Gülüşmeler, bağrışmalar birbirini takip ediyordu. Mahkûmlar masalar, çöp kutuları ve kirli bulaşıkların konulduğu kutular arasında gidip geliyordu. Yemek saati önemli bir sosyal aktivite zamanıydı, aynı zamanda şiddetin her an patlak verebileceği

mükemmel bir fırsattı. Gardiyanlar hiçbir zaman tedbiri elden bırakmazdı.

Aniden kutsal bir kütüphanedekine benzer bir sessizlik salonu doldurdu. İki suç ortağı bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Tartışmalar kesildi, yalnızca birkaç zayıf mırıltı duyuldu. İki kadın önlerindeki plastik tepsilerden meraklı bir şekilde burunlarını kaldırdı.

Neler olup bittiğini anlamışlardı, canı sıkılmış bir şekilde Cendrine bu işin nereye varabileceğini ilk anlayanlardan olmuştu. Cezaevinde işler yeniden değişiyordu. Güç dengesi karşıt tarafın lehine doğru kayıyordu. Üç gardiyan Gloria'ya masasına kadar eşlik etmişti. Yağ tulumunun boynunun bir kısmı bandajla kaplıydı, sırtıyordu, elinde tepsiyle onlara servis edilen berbat lapa tabağını taşıyordu. Cendrine'e meydan okurcasına ve onu karşı konulmaz bir provokasyona davet etme amacıyla baktı. Yanındaki korumaları da *Külkedisi'*ni gözlemliyorlardı. Ti-Guy, Olivia ve Muhafız Alain hastaneden yeni dönmüş yağ tulumuyla işi şakalaşmaya kadar vardırıdılar. Sıkı bir arkadaş grubu gibiydiler. Burada sanki dışardan bir elin dokunuşu vardı.

Murielle, Amerikan Şükran Günü yemeklerinde kurban edilen bir hindinin gıdaklaması gibi bir ses çıkararak, çatalını elinden düşürdü. Tüm bakışlar *Vikingli* Gloria'dan krematoryumun gülü Cendrine'e doğru yöneldi. Yağ tulumu yerine oturur oturmaz, gardiyanlar Cendrine ve dişçiye yaklaştı. Ti-Guy alaycı bir ifadeyle sırtıyordu, güzel

Olivia biraz uzakta durdu, Alain ise o sırada elindeki cupun ucuyla Murielle'in tepsisini ittirdi ve tepsi yere düştü. İçindekiler gürültüyle etrafa saçıldı. *Peri*'nin ağzı açık kaldı, sonunda gözlerini konuşan en eski gardiyana dikti.

"Korksan iyi edersin."

"Senin yerinde olsam, dikkat ederdim şişko," dedi ve küçümseyerek güldü Ti-Guy.

Etraflarında bulunan birkaç mahkûm gülüyordu, izledikleri sahne onları eğlendirmişti. Cendrine'in suratı mermer gibi tepkisiz kalmıştı, bu provokasyona cevap vermek iyi sonuçlar doğurmayacaktı. Sonra gardiyanlar oradan ayrıldılar ama gitmeden birkaç kötü şaka yapmayı da ihmal etmediler. Murielle tepsisini topladı ve etrafa saçılanları kâğıt mendiliyle temizledi, Cendrine'in işareti ve diğer mahkûmların da teşvikiyle yemekhaneden ayrıldılar. Birkaç saniye içinde, hapishanenin tüm dinamiği tepetaklak olmuştu. *Vikinglinin* dönüşünün tek bir anlamı olabilirdi: Gardiyanların onu koruduğu gerçeği. Hapishane içerisinde neyin ticaretini yaptığının bir önemi yoktu, gardiyanları yanına alabilmek için onlara ödeme yapmak yeterliydi. Onlarla dışarda iletişime geçmek, tehdit etmek ya da sadece rüşvet yedirmek çok kolaydı. Yine her zaman para ve göt kazanmıştı... Hem içeride hem dışarıda.

İki oda arkadaşı, her ne kadar imkânsız olsa da rahatlamak için doğrudan hücrelerine gittiler. Murielle ağlıyordu, dehşete düşmüş ve çökmüştü. Cendrine önce tereddüt etti ama onu rahatlatmak için sarıldı. Murielle bu hareket

karşısında önce dondu kaldı, sonra kendini bıraktı. Gözyaşları *Külkedisi*'nin üniformasının kollarını ıslatıyordu.

Ancak akşam olduğunda, ışıklar kapanıp herkes hücrelerine çekildiğinde konuşmaya fırsat bulabildiler. Hapishane insanları yakınlaştırıyordu, hele ki onlar gibi kritik durumda olanların çenesi hemen açılıyordu. Cendrine, Murielle'e yatağına gelmesini söyledi, fısıldaşmalarının gardiyanların dikkatini çekmesini istemiyordu. Her ikisi de yorganın altına kıvrılmışken Murielle konuşmaya başladı.

"Biliyor musun en çok burada kimi özlüyorum?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Cendrine, hiçbir fikri yoktu.

"Annemi."

Cendrine başını salladı, düşünceliydi. Karanlığa ve yüzünün görülmemesine rağmen zavallı kadının güldüğü anlaşılıyordu. Bu hoş hediye onu mutlu etmişti. *Peri* kıpırdandı, ona sırtını dönerek konuşmaya başladı.

"Adı Nicole. Gerçek bir azize. Babamla 40 yıldır evliydi. Düşünebiliyor musun?"

Cendrine hiç cevap vermedi, yüzünü önündeki beyaz tuğlalı duvara dönmüş bir şekilde gözleri açık Murielle'i dinliyordu. Bir mahkûmun çığlık attığı duyuldu, ardından ayak sesleri ve bir kapının açılma sesi. Gece hayvanat bahçesi yine gündüz ritmindeydi.

“Annem,” diye konuşmaya devam etti Murielle. “tüm hayatını ilkokulda gençleri eğiterek geçirdi. Şehirdeki herkes ona bayılırdı.”

Murielle kıpırdandı ve oturur pozisyona geçti.

“Ayrıca çok iyi bir aşçıydı, makarna sosu harikaydı.”

Hücre arkadaşının sessiz kalışından mı yoksa konuşmaktan çekinmesinden mi bilinmez Murielle elini *Külkedisi*’nin çıplak omuzlarına koymaya cesaret etmişti. Bu kadına karşı artık korkusunu yenmeyi öğrenmeye başlamıştı, gerçi başka bir seçeneği de yoktu. Cendrine irkildi, bir nefes aldı ve dokunmasına izin verdi. En kanlı katilin bile dokunulmaya ihtiyacı olurdu. Şefkat en çok aranan evrensel ihtiyaçtı.

“Ya sen, senin annen?” diye sordu *Peri*.

Cendrine birkaç saniye boyunca düşüncelerini toparladı. Sesi tatlılık ve melankoli doluydu. Murielle ilgiyle ve saygıyla onu dinliyordu. *Külkedisi* onunla çok nadir konuşurdu.

“Benim annem, ben çok küçükken öldürüldü. Birkaç ay sonra, babam başka bir kadınla geldi eve.”

“Üzüldüm...”

“Sorun değil, iyiyim,” dedi gri yüzlü genç kadın.

Murielle, Cendrine’in kolunu şefkatle okşadı, bu dokunuş ona hapishanenin yalnız ve ıssız ortamında bir rahatlama ve bir yumuşaklık getirdi.

“Polislere göre, annem evde yalnızdı. Babam o dönemde bir cenaze hizmetleri şirketi için çalışıyordu, kendi krematoryumunu açmasından hemen öncesiydi.”

Cendrine saçlarını okşamaya başlayan arkadaşına doğru yaslandı. Murielle sessiz kalmıştı ve üzgündü. Küçük bir kızın ebeveynlerinden birini kaybettiğinde ne yaşayabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu. Üstelik bir anneyi kaybettiğinde.

“Bodrum kattaki açık pencereden bir hırsız girmişti. Annem o sırada çamaşırları yıkıyormuş. Annemi yakalamış, onu boğup oracıkta bırakmış. Belki panik sebepli, hiçbir şey çalmadan gitmiş...”

Cendrine’in şiddet ve suçlarla kaplı namı, onun özel hayatına dair herhangi bir ipucu vermiyordu. İnsanlık, skandalların ve kanlı olayların ışığında kendini yitiriyordu.

“Ben,” diye devam etti Cendrine. “Teyzem Louise ile birlikte okuldan dönmüştüm. Annemi evde ararken onu ilk ben gördüm. Cansız bedeni koridorda, çamaşırlık ve mutfağın ortasında duruyordu.”

Cendrine burnunu çekti. İkisi de annesini boğularak öldürülmüş cansız bir şekilde bulan bu mutlu, oyuncu küçük kızı gözünün önünde canlandırabiliyordu.

Anlatmaya devam etti.

“Üzerine atladım. Haykırdım. Teyzem beni ondan ayırmakta zorlandı.”

KÜLKEDİSİ

Külkedisi uzaklaşmak istedi ama Murielle onu güçlü bir şekilde kollarıyla sarmalamıştı. Cendrine uzaklaşamadı, gözyaşlarını tuttu, dudaklarını yaladı ve konuşmaya devam etti. Sesi tüm duygularını ele veriyordu, küçük bir kız olarak yaşadığı üzüntüyü ve hayal kırıklığını...

“Beni... Beni annemden ayıran polisler oldu. Delirmiştim, çılglık atıyordum, uyanması için anneme vuruyordum.”

Krematoryumun gülünün hiçbir zaman açık etmediği ve Murielle’in de hiç düşünmediği şey, Cendrine’in de bir zamanlar çocuk olduğuydu. Aslında o dönemde her çocuk gibi normal bir hayatı vardı: oynuyordu, keşfediyordu, seviliyordu ve seviyordu. Küllerden, fırından, bodrum kattan ve farelerden önce... Teni grileşmeden, ciğerleri dolmadan ve dudakları kurumadan hemen önce... Pembe dekorlu güzel bir odası bile vardı; oyuncak bebeklerle, oyuncaklarla doluydu. Konforlu ve temizdi.

“Beni hastaneye götürdüler. Babam geldi yanımıza. O zaman bilmiyordum, annemi çoktan aldatıyormuş. Carmen ile.”

“Ahh... ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum...”

“Sorun değil, adamı yakaladılar,” diye gururla bildirdi Cendrine ve yüksek sesle burnunu çekti.

“Ben de annemi özlüyorum.”

Bazı zamanlar cesur ve duygusal olabilen Murielle, Cendrine’in şefkat ve temas ihtiyacını gözetererek imkânsızı başardı ve ateş gibi sıska vücudunu kendine daha fazla

bastırdı. Rahatlık hissinden öte, önemli ve ilkel bir ihtiyacı karşılayacak bir yakınlıktı. Bu temas ikisine de iyi hissettirdi.

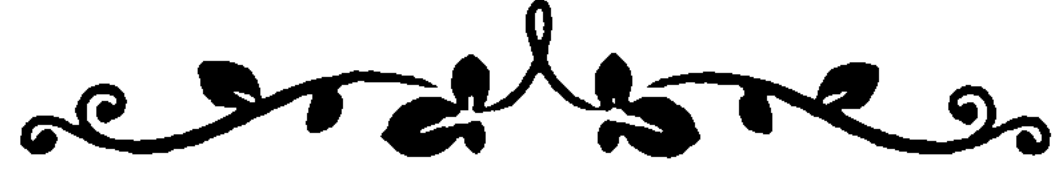
Cendrine döndü ve oda arkadaşıyla yüz yüze geldi. Başta biraz utanarak bacakları birbirine geçti ve elleri bedenlerini keşfe çıktı.

Dudakları buluştuğunda ikisi de ne olacağını anladı. Hapishanede kalan iki mahkûmun gece böyle ilişkiler içerisinde olması eşcinsellik olarak tanımlanamazdı. İnsan olduğunu unutmayan iki kişiden başkası değillerdi. Hapishanenin çılgınlığında birbirini keşfeden ve birleşen iki ruh. Bazen en ilkel ihtiyaçları karşılamak dayanabilmenin tek çaresiydi. Ve insan kalabilmenin.

En azından bu gece hücrelerinin sessizliğini, öpüşme, gülüşme ve inleme sesleri bozuyordu. Keyifli ve uzun bir geceydi. Melankoliyi ve korkuyu azaltmanın bir yolu da zevk almaktı.

BÖLÜM X

Sainte-Th  cle

2012

Cendrine,  vey kız kardeşleri Anastasia ve Annabelle'i öldürdüğü gibi Quebec Eyalet Polisi'nden bir memuru da az önce öldürmüştü. Aile işletmesi krematoryumun bodrum katında, memurun çıplak ve cansız vücudu hemen yanı başındaydı. Takviye ekiplerinin çağırıldığını biliyordu ve gelmek üzere olduklarına emindi. Bu yüzden fırının kapağını açtı ama bir an tereddüt etti. Cesetleri yakmalı mıydı?  l  yakma fırınının ısınması ve cesetlere gerçekten zarar verebilecek yeterli ısı dengesine ulaşması yaklaşık yarım saat alırdı. Yani polisin içeri girip ne olduğunu anlaması,

onları bulması ve sonra fırından çıkartması için zamanı olurdu. Bu sebeple genç kadının işlediği tüm suçların izlerini yok etmesi girişimi sonuçsuz kalırdı. Üstelik kız kardeşlerinin cesetlerini de önce yukarı çıkıp sonra buraya kadar taşıması gerekiyordu. Bu kadar kısa zamanda gerçekleştirilmesi imkânsız bir iş yükü.

Diğer bir fikir de bulundukları yeri toptan yok etmek olabilirdi. Onu avlayacak her türlü şüpheli ipucunu yok etmek. Firma bir propan tüpü yerleştirmesi, vanayı açması ve oradan sıvışması yeterliydi. Babasının ebediyete göçüşünün hemen ardından burası varoluş amacını yitirmişti zaten, artık bir ailesi yoktu.

Gözyaşları akmaya başladı, duyduğu derin üzüntü onu ele geçirmişti. Geri dönüşü olmayan kötü bir duruma düşmemek için toparlandı. Şu anda onu kırılgan hâle getirebilecek duygularım bir tarafa bırakması gerekiyordu.

Cendrine merdivenlere yaklaştı, önce kata çıkmayı düşündü ama sonra durdu. Hayır, malikâneyi yakamazdı. Farelerine ne olacaktı? Onun karanlıktaki arkadaşlarına... Panik olmuş bir şekilde merdivenleri çıktı ve salona girdi, sonra polisin girdiği antreye doğru ilerledi. Kapıya ulaştığında sirenlerin yaklaştığını duyarak donup kaldı. Pencereye doğru koştu ve perdeyi araladı. Takviye olarak çağırılan Quebec Eyalet Polisi arabalarını görmemek mümkün değildi.

Artık çok geçti! Çıplaktı, kanla ve spermle kaplıydı. O hâlde bodrum kata geri döndü. Orada polisin silahını

aradı. Yarı otomatik bir tabancaydı. Eline aldığı nesneyi inceledi ve emniyet mandalını kaldırdı. Basit bir parmak dokunuşu ölümcül mermilerin çıkışı için yeterliydi. Karanlık odada fırına doğru yaklaştı, yaslandı ve merdivenin başındaki dikdörtgen kapıya doğru bakışlarını sabitledi. Elindeki silahı kaldırdı ve bakışlarıyla aynı noktaya doğrulttu. Titriyordu. Ölümden başka hiçbir çıkış yolu yoktu.

Giriş kapısı yüksek sesle vurulduğunda Cendrine yerinden sıçradı. Neredeyse elindeki tabancayı düşürüyordu. Ağlamaya başladı, bulanık düşünceleri merhum babası ve bu gecenin tekrarlayan olayları arasında gitti geldi. Cendrine, adamların bağırıldığını ve kapıyı açtıklarını duydu. Yere düşen tahta parçalarının, telaşlı adımların ve malikânedeki koşuşturmaların sesi... İkinci kattaki cesetleri bulmaları uzun sürmemişti, içlerinden bir tanesi yüksek sesle küfürler savuruyordu.

Kaç kişi olduklarını tahmin etmek imkânsızdı.

Bir erkek silüeti merdivenlerin başındaki dikdörtgen kapıya yaklaştığında Cendrine her şeyin birazdan biteceğini biliyordu. Bodrum katı bulmuşlardı. Parlak bir ışık etrafı taradı ve bir süre bazıları devrilmiş olan tabutların üzerinde durdu. İkinci bir polis, meslektaşının yanma geldiğinde başka bir küfür duyuldu. Şimdi iki parlak ışık etrafı kolaçan ediyordu. Adamlardan biri, cansız Quebec Eyalet Polisi memurunun ayaklarını feneriyle aydınlattığında çığlık attı.

Ellerinde silahlarıyla iki davetsiz misafir merdivenlerden inmeye başladı, onları bir üçüncü takip etti.

Cendrine'in tetiği çekmeye cesareti yoktu. Zaten yeteneği de yoktu. Hedefini ıskalaması çok olasıydı ve sonrasında kesin gözlerini bile kırpmadan delik deşik ederlerdi onu. Bu nedenle fırına sığınmaya karar verdi. Uzun yıllar boyunca kullandığı iş makinesi. Silahını bırakmadan aralık kapıdan içeriye girmek için döndü. Ayakları tabutları içeri doğru kaydırmak için kullanılan bir konveyör bantının metalik yüzeyine değdi. Daracık alanın içinde rahatsız olmuyordu, koku da onu rahatsız etmiyordu. Banttan geçişiyle bir kül bulutu oluştu ve Cendrine'in üzerindeki kan ve spermle birleşerek çamurlaşmış bir hâlde Cendrine'in yüzüne ve tüm vücuduna bulaştı. Cendrine fırının içinde ilerledi ve aralık kapıdan mümkün olan en uzak noktaya yerleşti. Fırının içindeki toz ve kemik parçaları, bacaklarını ve kalçalarını gizlemesi için küçük bir bariyer oluşturdu. O an küllerin içinde kaybolup sonsuza kadar yok olmak istiyordu.

Adamlar kokudan ve karanlıktan şikâyet ederek yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyorlardı. İçlerinden biri çıplak, gözlerinden biri çıkarılmış, kan gölünde yatan cansız arkadaşım görünce kusmaya başladı. Memurlar odaya doluştu, her yeri aradılar. Tepetaklak olan tabutlardan düşen bedenlere dokunmaktan kaçıyorlardı. Bazı kadavralar çürümenin en ileri noktasındaydılar.

KÜLKEDİSİ

Sonra polislerden biri fenerini fırına doğru yöneltti. İçeriye dolan ışıkla birlikte adamın güçlü sesi yankılandı.

“Orada birisi var!”

Kapının yanından koşmaya başladılar. Cendrine onların silüetlerini görebiliyordu, elbette yüzüne tutulan fener gözlerini kör etmeden önce. Başka biri bağırdı.

“Bu bir kız, kahretsin!”

Cendrine kül yığınlarının içinde gizlenmeye çalışmıştı ama başarılı olamamıştı. Elleri havada dışarı çıkması emredilirken İncil’den bir ayet geldi aklına. Carmen yemeklerden önce dua etmek konusunda çok ısrarcıydı, onun sürekli ve zorla bu kutsal kitaptan bölümler okumasını dinlerdi. Hafifçe hatırladığı ayeti mırıldanmaya başladı. Söyledikleri adamları şaşırttı ve biraz geri çekilmelerine neden oldu. Sesinde trajik ve tehdit edici bir ton vardı.

“Tanrı, Musa ve Harun’a şöyle dedi: ‘Ocağın küllerini avuçlarınıza doldurun, Firavun’un bakışları altında Musa onu gökyüzüne savursun. Küller, Mısır ülkesinin her yerini bir toz bulutu gibi kaplayacak ve tüm ülkede, insanlar ve hayvanlarda içi irinle dolu yaralar patlayacak...’”

Cendrine fırının içinde dizlerinin üstünde kayarak aralık kapıya doğru ilerledi. Kör olmuş gibiydi, elleri ona yön gösteriyordu. Kirlenmek umurunda değildi, küller onun için en saf maddelerdi.

* İncil, Eski Ahit 9:8-9.

Kapıya iyice yaklaştı, üç polis üzeri küllerle kaplanmış çıplak, sıska ve çirkin kıza bakıyorlardı. Cendrine'in delirmiş bir vahşi hayvanınkine benzer bakışları, onlara yıllarca anlatılan, ormanda kurtlarla büyüyen çocukların masallarını hatırlattı.

Cendrine metalik aralıktan atladı, üç tabanca da ona doğrultulmuştu, ellerini kaldırdı. Tam olarak ondan ne istendiyse yaptı. Ama adamlar kapalı avuçlarının farkında değillerdi, olan bitenler karşısında şoka girmiş gibiydiler.

Cendrine'in sesi bodrum katta yeniden yankılandı.

"Onlar ocaktan külleri aldılar ve Firavun'un önünde durdular; Musa külleri gökyüzüne savurdu, insanların ve hayvanların üzerinde artık irin dolu yaralar vardı."*

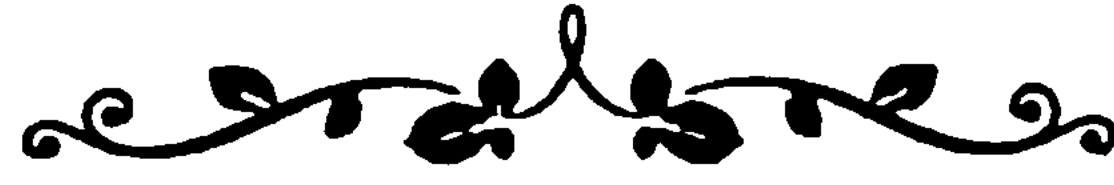
Cendrine polis memurlarının önünde duruyordu ve içinden farelerinden yardım istiyordu. *Uyanın, kalkın ve yardımınıza koşun, gecelerin kız kardeşleri, yalnızlığımın arkadaşları. Elimi tutun ve hep birlikte kendimizi koruyalım!*

Ama hiçbir şey olmadı. Fareler sessiz kaldılar, görünmez oldular ve Cendrine ona bakan üç izbandutla tek başına yüzleşmek zorunda kaldı. Ellerine açtı ve avuçlarındaki külleri yere doğru bıraktı.

Fareleri onu terk etmişti.

* İncil, Eski Ahit 9:10.

BÖLÜM XI

Forges Ceza İnfaz Kurumu,
Kadınlar Hapishanesi,
Trois-Rivières
2018

Cendrine on dakikadır küçük kare salonda bekliyordu. Bu sabah uyandığında *Delik Deşik* onu hücresinin önünde bekliyordu. Bir ziyaretçisi vardı. Ona görmek isteyip istemediğini sormak bir yana en ufak bir detay bile vermemişlerdi. Gardiyan sadece kalkmasını ve onu takip etmesini emretmişti. Murielle de uyanmıştı, sessizce partnerinin özel ziyaretçi odasına götürülmesini izliyordu. Bu oda bir masa, iki ya da dört sandalye ve konuşmaları gözlemledikleri tek ta-

raflı geniş bir aynadan oluşuyordu yalnızca. Genelde burası avukatlarla yapılan özel görüşmeler için ayrılıyordu ya da sosyal hizmet görevlileri ve psikolog görüşmeleri için. Cendrine tüm konuşmaların kaydedilip kaydedilmediğini merak etti. Keşke sonradan onun da dinleme hakkı olsaydı.

Delik Deşik siyahlara bürünmüş genç bir kadına eşlik ederek onu odaya getirdi. Gelen kadın hiç konuşmadan mahkûma doğru gülümseyerek Cendrine'in oturduğu sandalyenin karşısındaki sandalyeye yerleşti. Elinde bir dosya, bir şişe su ve küçük bir kayıt cihazı taşıyordu. Cendrine onun bir gazeteci olduğunu anlamıştı. Yüzüne hoşnutsuzluğunu gösteren bir ifade yerleşti ve ellerini masanın altında dizlerinin üstüne koydu. Gardiyan ona uyarıcı bir bakış attı ve sonra iki kadını yalnız bırakarak odayı terk etti.

“Adım Nadia Doucet,” diye kendini tanıttı gazeteci muhteşem bir sesle.

En fazla otuzlu yaşlarda, alımlı bir kadındı. Cendrine, onun Ortadoğu kökenli biri olduğunu tahmin etti, teni hoş bir tona sahipti ve siyah saçları kıyafetleriyle uyumluydu. Yüksek topuklu ayakkabıları ve bacaklarını saran bir külotlu çorabı vardı. Gayet ciddi ve profesyonel görünüyordu.

Cendrine bekledi, görüşmenin hangi konuda olacağı konusundaki merakı şüpheye dönüşmüştü. Önünde duran kadın, normalde onunla ilk karşılaşan kişilerin büyük

bir bölümünün aksine, onun fiziksel görünümüne çok dikkat etmiyor gibiydi.

“Biliyorum, beni tammiyorsunuz. Ben suç haberleri üzerine uzman bir gazeteciyim. Seri katiller ve ünlü katiller üzerine yazdığım çok fazla sayıda kitabım var.”

Cendrine omuzlarını silkti ve anlamaz gözlerle kadına baktı. Sandalyesinde kıpırdandı ve odadaki geniş aynaya dönüp kendi yansımasını izledi. Yüzündeki zayıflık, ten rengi ve savaştan çıkmış gibi duran saçlarıyla etrafa korku salıyordu. Görünümünden nefret ediyordu, o yüzden başını çevirdi. Gergin bir gülümsemeyle kadına baktı.

“Yanılıyorsunuz, ben ünlü değilim ve dosyamda yeni bir şey yok. Haber değeri taşıyan bir şey yok. Boşuna zaman kaybediyorsunuz.”

Nadia önündeki şişeden bir yudum aldı, sonra yavaş ve hesaplanmış bir hareketle elinde tuttuğu dosyadan bir belge çıkardı. Sakin duruşu rahatsız ediciydi.

“Mathieu Carignan,” dedi gazeteci.

Cendrine, kadının elinde tuttuğu fotoğrafa baktı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Neden bu kaltak onu rahatsız ediyordu, üstelik bu canavarın fotoğrafını göstererek? Şimdi odaya gerçekten sıcak basmıştı. Nefes alması zorlaştı. Klimayı mı kapatmışlardı?

“Dosyasına göre, birinci derece cinayetten 17 yıl hapis cezası almıştı. Elise Monceau’nun 2001 yılındaki cinayetinden.”

Annesinin katili. Kabarık bir suç geçmişine sahip azılı bir hırsız. Cendrine o dönem, neler olup bittiğini anlayamayacak ve davaya katılamayacak kadar küçüktü ama babası süreci yakından takip etmişti. Hırsız her ne kadar suçsuz olduğunu haykırsa da jürinin ona ceza vermesi iki saatten az bir zaman almıştı.

Cendrine başından ayaklarına kadar titriyordu ama içinde bulunduğu durumu mümkün olduğu ölçüde saklamaya çalışıyordu. Nadia sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. Sanki basit bir konferansta ya da bir üniversite dersinde konuşma yapıyordu.

“Mathieu Carignan beklenen tarihten daha erken, şartlı tahliye komitesinin önerisiyle 2012 yılında iyi hâlden serbest kaldı. O günden beri ondan hiç haber alamadık. Hiçbir ipucu, hiçbir tutuklama, hiçbir şey. Örnek bir vatandaş gibi.”

Genç kızlık yıllarında Cendrine her gece bu adamı öldürmenin hayalini kurardı. Annesinin ölümüyle ilgili bir televizyon röportajı sırasında adamı görmüş ve suratım beynine kazımişti. Bu şeytani yüz o günden sonra Cendrine’i hiç terk etmedi. Birdenbire bu görüntünün tekrar hortlaması, anılarını canlandırması onu hiç mutlu etmemişti. Cevap vermek yerine çığlık attığını sonradan fark etti.

“Siz neden buradasınız?”

Nadia sandalyesinde geri çekilir gibi bir hareket yaptı. *O nasıl bakışlar!* Mahkûmun delici bakışları içine işliyor,

delip geçiyor ve en ufak bir sırra ulaşmak için ruhunu arayıp beynini kazıyordu... Gazeteci nemli dudaklarıyla cevap vermeden önce *Külkedisi*'nin bakışlarına odaklandı.

“André Leduc adında bir mahkûm, Montréal'de bir cezaevinde kanserden dolayı vefat edeli iki ay oldu. Öldüğünde yatağının üzerinde, eski mahkûmun arkadaşları ile ilgili yazdığı bazı bilgilere rastlandı. Mathieu Carignan ile aynı hücreyi paylaşmıştı.”

Cendrine'in içini kötü bir his kapladı. Bu kadın buraya tesadüfen gelmiş olamazdı, kadın sözlerine devam ettiğinde Cendrine'in içindeki kötü hissin doğruluğu kanıtlandı. Karşısındaki güzellik timsali kadın Cendrine ile bazı rahatsız edici bilgiler paylaştı.

“Leduc'un yazdıklarına göre, Carignan 2012 yılında bir krematoryum sahibini trafik kazası süsü vererek öldürmüştü,” diye belirtti Nadia.

Gazeteci bir ara verdi, mahkûmu büyük bir ilgiyle gözlemliyordu ve verdiği haberin mahkûm üzerinde nasıl bir etki yarattığını anlamaya çalışıyordu. Cendrine'in yüzü kireç gibiydi, zaten gri olan teni şimdi hayal edilemeyecek kadar solmuştu. Şok içerisindeydi. Zihni bir sürü fikir ve senaryo ile doldu, her gelen yeni düşünce bir öncekinden daha kötüydü. Carignan ayn zamanda babasını da mı öldürmüştü? Eğer öyleyse neden? Bu çok saçmaydı.

Nadia devam etti. Yeni dokümanlar çıkardı dosyadan, genç kadına göstermek için değil de niyetini basitçe desteklemek için. İyi bir gazeteciydi, iyi hazırlanmıştı.

“Polis konuyla ilgili bir soruşturma başlatmayacak, babanızın ölümü *kaza* olarak anılacak. Savcı ile konuştum, hiçbir şey yapmayacaklar. Dosya kapanmış.”

Cendrine biraz düşündü, gözleri delirmiş gibi sağdan sola hareket ediyordu, alevler içinde yanan ruhu, kendi deliliğinin kalbine doğru tehlikeli bir parkuru takip ediyordu. Eğer Carignan iki ebeveynini de öldürdüyse neden diye sorabilirdik değil mi? Karısını öldüren katilin mahkeme sürecinde babasının söylediği bir şeyi hatırladı. Polisler, annesi öldükten sonra, kocası dahil şüphelileri tek tek elemeye başlamışlardı. Kocasını suçsuzluğunu ispat etmek için öldürme anında nerede, ne yaptığını açıklamak zorundaydı. O zamanlar Carmen ile bir ilişkisi olduğu bilinmiyordu. Babası nerede olduğunu kanıtlamak için bu ilişkiyi açık etmek zorunda kalmıştı, bir restoran fişi ve cinayet esnasında kocasının ve Carmen’in Trois-Rivières’de bir restoranda yemek yediğini onaylayan görgü tanıkları. Krematoryumun gelecekteki sahibinin bu evlilik dışı ilişki skandalı küçük dalgalanmalar dışında pek bir yankı bulmamış, o dalgalar da hemen yok olmuştu.

Cendrine’in biraz önce öğrendiği şey her şeyi değiştirebilirdi. Bugün geriye dönüp baktığında ve Carmen’in şeytani ve Makyavelist doğasını da hesaba kattığında Cendrine şüpheyeye düştü. Acaba hem annesini hem de babasını öldüren patroniçe miydi? Annesi ortadan kaybolduktan sonra Carmen sevdiği adamla özgürce evlenebilirdi. Sevdiği adamın ölüşüyle de çok kazançlı aile şirketinin başına geçebilirdi. Patroniçe elbette ki üvey kızının babasından

kurtulduğu gün Cendrine'in iki kızını öldüreceğini tahmin etmemişti...

Nadia, mahkûmun düşünmesi için biraz zaman verdi. Başka bir yudum su aldı ve sonra elindeki dokümanları dosyasına yerleştirdi. Cendrine sonunda ağzını açtı ve ağlamaya başladı. Görünüşü korkunçtu. Sessizliğine kederli bir ses tonuyla son verdi.

“Çıkın buradan.”

Gazeteci kadın dudaklarını büktü. Gözleri kısıldı, sanki mahkûmun hareketlerini tartıyor gibiydi. Bu tepkinin onu vazgeçirmesine izin vermedi, dosyanın içinden küçük bir kâğıt parçasını Cendrine'e doğru kaydırды. Cendrine kâğıda baktı ve bir adres gördü. Nadia bir şeyler mırıldanıyordu.

“Bu adamın yaşadığı yer. Eğer bir gün gerçeği bilmek istersen.”

Bir kere adresi ezberledikten sonra Cendrine, tayyörlü kadına baktı. Adam, Sainte-Thècle kasabasında, krematoryuma iki sokak ötede yaşama cesaretini nereden bulmuştu? Tesadüf olabilir miydi? Buna inanmak için aptal ya da aşırı geri zekâlı olmak gerekirdi.

“Bunları bana neden anlattın?”

Nadia iç çekti. Bakışlarında bir şey vardı, şüphe değil ama katı bir kararlılık. Sessiz ve tehlikeli güç. Masanın üzerinden Cendrine'e yaklaşmak için ayağa kalktı. Cendrine ne söylediğini anlamak için kadının dudaklarını okumak

zorunda kaldı. Kadın son sözlerini söylerken mahkûmlar ve ziyaretçiler arasındaki konuşmaları ölümsüz kılan kayıt cihazı kapanmıştı.

“Çünkü birinin bunu ödemesi gerekiyor.”

Bu sözler Cendrine’in vücudunda, jet motorlu uçağın güçlü motorunu beslemek için kullanılan gaz yağı gibi aktı. Cendrine eşi benzeri görülmemiş bir öfke ve kararlılık hissetti. Nadia kalktı, eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi. Cendrine, onun odayı terk edişine bakarken; *Delik Deşik*, gazeteciye kendisini takip etmesini söyledi.

Hepsi bu kadardı. Nadia hayatında sadece bir rüzgâr-dan ibaretti ama eşsiz bir kasırgayı uyandıran yıkıcı bir rüzgârdı.

Fırtına yaklaşıyordu.

BÖLÜM XII

Sainte-Th  cle

2002

K     Cendrine o gün eve    yabancının geldiğini gördü. Bir cumartesi sabahıydı. Onların geleceğinden yalnızca yarım saat önce haberi olmuştı. Neden burada olduklarını ve neden onlara taşındıklarını anlamamıştı. Annesi yalnızca    ay önce ölmüş, hâlâ yas s  recindelerdi. Küçük kız ve babası devasa krematoryumu sigorta paralarını kullanarak daha yeni kurmuşlardı. Babası kendisini, “*Annen hep bunu isterdi,*” şeklinde savunurdu.

Cendrine garaj giri  şinin orada kahverengi kamyonetten inen ki  şileri gördüğünde babasını sorguya çekti. Ba-

bası belli belirsiz yanıtladı sorularını. Bir gün Cendrine'e bırakmak istediği yeni aile şirketinin çalışmaya başlaması için gerekli hazırlıkları yapan işçilerle konuşuyordu bir yandan. Küçük kız akıllı karışmış bir şekilde odasına sığındı. Annesini özliyordu, diğer küçük kızların çatıları altına yerleşmesini istemiyordu. Babasının yalnızca onu sevmesini istiyordu.

Birkaç dakika sonra odasından çağırdılar. İtaatkâr bir şekilde giriş kata indi, Cendrine'in yeni gelenlerle tanışmama gibi bir seçeneği yoktu. Babası sırtıyordu, düşünme yetisini ve ciddiyetini kaybetmiş, sırılsıklam âşık bir okul çocuğu gibi davramyordu. Küçük kız, babasının iplerinin bu kadının elinde olduğunu hemen anlamıştı.

Kadın kafasının üstündeki sarı topuzuyla dimdik duruyordu. Üstünde çok şık bir elbise vardı, güzeldi ve her şeye rağmen iyi biri gibi görünüyordu. Onu tatlı sözlerle karşıladı, kollarından tutarak annesi için üzüldüğünü söyledi. Saçlarını ve yanaklarını okşadı.

"Gerçekten çok güzelsin, biliyor musun?"

Carmen, yapayalnız bu küçük kızcağızın kalbini hemen kazanmıştı. Cendrine sonra iki genç kız, Anastasia ve Annabelle ile tanıştı. İkisi de Cendrine'den biraz daha büyüktü. Babası, onların geçici olarak buraya taşındığını, Carmen'in onlara şirketin yönetiminde yardımcı olacağını söyledi. Üç küçük kıza gelince, birlikte oynayabilir ve eğlenebilirlerdi. Çok güzel olan Anastasia, Cendrine'e uzun saçlarına örgüler yapacağına, onunla kıyafetlerini payla-

şacağına ve oyunlarına katılacağına dair söz verdi. Annabelle de onun elini tuttu ve çok geçmeden Cendrine yeni gelenlerle ilgili kötü düşüncelerini bıraktı. Hayat yeniden yüzüne gülebilirdi.

Üç çocuk, Cendrine'in birinci kattaki odasında buluştu, sohbet ettiler, oynadılar ve birlikte yaşayacakları günleri planladılar. Eğlence ve mutluluk vaatleri birbiri ardına sıralanıyordu. Cendrine'in yaralı ve yası kalbine merhem oldular.

Bu böyle üç gün sürdü. Üç harika gün. Uzun siyah saçlarında örgülerle en güzel kıyafetleri giyiyordu. Bir prenses olmuştu, bugünlerini kutluyordu. Carmen olağanüstü yemekler yapıyordu, babası yeniden mutluydu, yüzünden âşık olduğu görülebiliyordu. Bu Cendrine'i çok rahatsız etmedi çünkü babasını ağlarken görmek yerine gülerken görmeyi tercih ediyordu. Hep beraber arabayla bölgeyi geziyorlar, yolda durup dondurma alıyorlar, alışveriş yapıyorlar, ördekleri besliyorlar ve gölde yüzüyorlardı...

Sonra babası bir iş seyahati için ayrılmak zorunda olduğunu söyledi. Dört gün boyunca evde olmayacaktı. Krematoryum sahipleri toplantısının zamanı gelmişti. Bölgede faaliyet göstermesine rağmen, yeni açılan işletmenin yönetimi zordu ve Denis Monceau'nun yardıma ihtiyacı vardı. Bu toplantı ona, işletme yöneticisi olarak ihtiyaç duyduğu araçları ve kurulması elzem olan bağlan-

tıları sağlayacaktı. Cendrine yeni ailesiyle çok mutluydu, o yüzden babasının gidişini çok önemsemedi.

Ertesi gün, sabahın kör saatinde kolundan sarsılıp uyandırılana kadar, her şey yolundaydı. Cendrine gözlerini açtı ve perdelerden sızan güneş ışığının keyfine vararak gülümsedi. Carmen ona sessizce bakıyordu. Yüzündeki ifade Cendrine'i biraz endişelendirdi. Kadın gülmüyordu, sert bir havası vardı, hatta öfkeli. Küçük kız bir hata yapıp yapmadığını sorguladı ama düşünmeye bile fırsatı olmadan Carmen onu kolundan tuttu ve bağırmaya başladı.

"Kalk artık, kurbağa surat!"

Genç kız şok içindeydi, şaşırmıştı ve ne olduğunu anlamıyordu. Kolunu bir türlü bırakmayan yetişkinin tüm dediklerini yaptı. Kadının kemikli parmakları kolundaki kasları ezip kan dolaşımını durdururken tırnakları da derisine batıyordu. Küçük kızın vücuduna bir acı yayıldı, Carmen ensesine bir tokat patlattı.

"Kapat çeneni!"

Cendrine konuşmaya yeltenmemişti bile ve kendisinin odanın dışına sürüklenmesine göz yumdu. Neler oluyordu? Geçen günlerde bu kadar tatlı ve iyi olan bir kadın nasıl bu kadar şeytani ve kaba olabiliyordu? Aklına dehşet verici bir hipotez geldi. Babasının gidişi bu değişikliğin sebebi olabilirdi.

Carmen, yüzü solmuş küçük kızı kolundan tutup ittirerek odadan çıkarttı. Cendrine'in üzerinde pembe bir

pijama vardı ve terliklerini giymek için bile vakit bulamamıştı, buz gibi soğuk ahşap zemin üzerinde yürümek zorunda kalmıştı. Kadın ona çok kötü davranıyordu. Cendrine, Carmen'in bu değişen tavrı karşısında şaşkınlık içerisindeydi. Önce merdivenlere kadar sürüklendi, sonra da giriş kata doğru.

Devasa antika bir avizenin durduğu zemin katta bir kova, bir fırça, bir süpürge, bir şişe temizleyici ve bezler duruyordu. Kadın genç kızı bunlara doğru ittirdi, neredeyse içerisinde dumanı üzerinde kaynar su bulunan kovayı deviriyordu. Cendrine'in dizi acımişti, avuçları yaralanmıştı. Küçük kız, üvey annesine korku içinde baktı.

"Burayı temizleyeceksin. İyi iş çıkarman senin yararına olur. Anlaşıldı mı?"

Cendrine başını salladı, ardından bakışlarını yerde önünde duran malzemelere çevirdi. Ebeveynleri daha önce temizlik yapması gerektiğiyle ilgili en ufak bir şey söylememişti, bu yeni gelen kadın onu rahatsız etmişti. Neden onu böyle çalışmaya zorluyordu? Babasının bundan haberi var mıydı?

"Baban ona ne dersem onu yapacak. Boşuna şikâyet etmeye kalkma."

Küçük kız, Carmen'in içinden geçenleri okuduğunu düşündü. Gözünde yaşlarla süpürgeye yaklaştı, o sırada kadın geri çekilmişti, kollarını kavuşturmuş, yüzündeki tüm güzellik yerini kötülük ve sertliğe bırakmıştı. Küçük kız önce yerleri süpürdü sonra fırçayla sildi. Carmen gidip

geliyordu, temizlediği yerleri inceleyip emirler veriyordu, zaten temiz olan birkaç yeri yeniden temizlemek zorunda kalmıştı. Bu onun birkaç saatine mal oldu. Temizlik bittiğinde alnı ter içinde kalmıştı, o an bu zorlu görevin son bulduğuna inanmıştı. Her şey eski hâline dönebilirdi.

Yanılmıştı. Carmen ensesine yeniden bir tokat patlatmıştı.

“Gün daha yeni başlıyor, benim çirkin suratlım.”

Babasının yeni keşfi sözünde durmuştu. Cendrine önce ilk kata çıkan merdivenleri elektrikli süpürgeyle geçmeye zorlanmış, sonra da koridordaki halıyı. Her geçen saatte Carmen biraz daha kötüleşiyor ve sebepsiz yere ona vuruyordu. Eğer küçük kız ağzını açacak olursa ona bakmaya kalkarsa ya da en ufak bir nefeslenirse kadın agresifleşiyor ya yüzüne elinin tersiyle çarpıyor ya da ensesine bir tane indiriyordu. Sadece çişini yapması için izin verilmişti ama onda da kapıyı açık tutuyordu Carmen görebilsin diye.

Gözyaşları kuruyup tükendiğinde, kız kardeşleri daha yeni uyanmıştı. Öğlen saat biri geçmiş olmalıydı. Onların geldiğini görünce Cendrine gözlerini, yardım çılgılığıyla, cevap bulma ve rahatlama umuduyla iki yeni arkadaşına doğru kaldırdı. Ama beklentisinin tam tersi olmuştu. Anastasia ve Annabelle onunla dalga geçmişler, hakaret edip cellat rolündeki annelerine katılmışlardı. Üst kattaki tuvaletleri temizleyip, iki tembel kızın yataklarını toplayıp, çamaşırlarını yıkayan Cendrine’i büyük bir hayal

kırıklığına uğratarak görevlerini büyük bir coşkuyla tamamlamışlardı.

Cendrine'in yaşadığı şok kısa sürede yerini boyun eğmeye bıraktı. Bu belki bir gün sürecekti, belki de sadece babasının yokluğunda olacaktı. Ama işin en kötü tarafı bu iyi kadının bir canavara, iki kız kardeşin de işkenceciye dönüşmesiydi. Üç günlük mutluluk birkaç saatte silinmişti ve Cendrine bunun sadece bir başlangıç olduğunu tahmin edebiliyordu.

Akşam yemeği saati yaklaştığında eve sinen hoş kokuyu duydu. Acıkmıştı, sabahın köründe uyandırıldığından beri hiçbir şey yemediğini fark etti. Bir bardak su bile içmemişti. Mutfakta Carmen lazanya hazırlıyordu. İki kız kardeş çoktan sofradaki yerlerini almışlardı. Cendrine odaya girmeye niyetlendi, midesi bu durumu gürültüyle protesto ediyordu. Her tarafı ağrıyan vücuduna kabarmış ellerine ve yorgun ayaklarına bakarak masada yerini almak üzereyken Carmen bağırdı: "Sakın! Yemek yerken suratını görmek istemiyorum!"

Carmen ona tiksinererek bakıyordu ve Cendrine bunu hak edecek ne yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu. Bu merak tamamen duruma anlam verememekten kaynaklanıyordu, kadını sorguladığından değil.

"Neden böyle yapıyorsunuz? Acıktım!"

Carmen hızlıca kalktı ve Cendrine'in suratına okkalı bir tokat patlattı. Parmağındaki büyük gümüş yüzük küçük kızın yanağına çarptı ve geniş bir şekilde yanağı çiz-

di. Gözyaşları ve şaşkınlık içerisinde kalan Cendrine geri çekildi. Önlerinde dolu tabaklarla masada oturan iki kız kardeş gülmeye başladı. Anneleri onlara ciddiyetle baktı, sustular. Carmen cüssesiyle ve gücüyle küçük kızı korkuttu. Kollarından tuttuğu gibi Cendrine'i yandaki odaya sürükledi.

"Bekle burada, sana yiyeceğin şeyi getireceğim."

Cendrine itaatle başını salladı, burnunu çekti ve bir elini yanağına bastırdı. Yanağındaki yara çoktan şişip kırmıştı. Yaşlı kadın elinde bir parça ekmek ve bir bardak suyla hemen geri geldi. Elindeki saçma sapan şeylerin hepsini, onlara üzüntüyle bakan kıza uzattı.

"Beni bir daha asla sorgulamayacaksın! Anladın mı beni?"

Cendrine yine başını sallayarak onayladı. Başka ne yapabilirdi ki? Babasının dönüşünü beklemek zorundaydı. Sadece o, kıza yardım edebilirdi. Bu süreçte sabırlı olmasıydı. Carmen, kızlarıyla akşam yemeğine katılmak için odayı terk etti. Cendrine yere oturdu, sırtını duvara dayadı. Tereyağsız ekmeğinin tadına baktı, asla susuzluğunu gidermeyecek bir bardak suyunu içti. Sonra bekledi ve diğerlerinin gülüştüğünü duydu, tabaklara çarpan çatal, bıçakların ve kız kardeşlerinin geğirme seslerini dinledi.

Uyuyakalmak üzereydi, ölü gibi yorgundu, o sırada Carmen hızla odaya girdi. Gelişini duymuştu, hızlı adımları zemini titretip Cendrine'i sıçrattı. Üvey annesi önünde dikiliyordu.

KÜLKEDİSİ

“Bugünlük bu kadar ama yarın için sana yeni görevler hazırladım.”

Cendrine ayağa kalktı ve koridora doğru yöneldi. Oda-sına çıkmak için merdivenlere doğru yürürken Carmen seslendi.

“Bekle, sen çok üstte uyuyorsun.”

Bu sürpriz küçük kızı allak bullak etti, anlamaz gözlerle kadına baktı.

“Benimle gel,” diye emir verdi patroniçe.

Cendrine, onu takip etti ve bodrum kata açılan kapıya doğru yürüdüler. Burası Cendrine’in küçük bir ziyareti bile reddettiği bir yerdi. Çünkü ölülerin tabutlarını ve krematoryumun fırınını buraya yerleştirmişti. Kafası karışık bir şekilde Cendrine kapıyı açıp ona doğru dönen kadına baktı.

“Eşyalarımı aşağıya fırlattım. Burası senin yeni odan.”

Bu herhâlde şaka olmalıydı. Cendrine, Carmen’in kahkahasını bekliyordu, ona ağzı açık bir şekilde, büyük bir şaşkınlıkla bakakaldı. Şaka bitti, diyecek ve her şey eski hâline dönecekti... Ama bunların hiçbirini yapmadı.

“Hadi, aşağıya!”

Cendrine geri adım attı. Hayır, bunu yapamazdı, bodrum katın karanlığına inemezdi. Orada cesetler vardı, içride ölüler vardı!

“İkinci defa söylemeyeceğim!”

Gözleri yaşlarla dolan Cendrine üzerine çöken bu korkuyu kaldıramıyordu, kaçmaya hazırlandı. Carmen onun ne yapmak istediğini anladı, saçlarından hiddetle tutup çekti. Cendrine dizlerinin üstüne düştü, sağlam bir yumruk yedi. Saçlı derisi acıdan kavruluyordu.

“Bak kızım, bana itaat etmeyi öğreneceksin.”

Koridorun epey uzağında, koro hâlinde kahkaha atan iki silüet görünüyordu. Carmen başını oraya çevirdiğinde koşarak kaçtılar. Carmen’in suratı Cendrine’e doğru yaklaştı, sarımsak kokan nefesi yüzünde gezindi, dehşet saçan gözleri korku saldı. Kısık sesi gök gürültüsü gibi gürledi, bir sürü acı dolu vaatte bulundu.

“Ben de sana bana meydan okumak neymiş göstereceğim...”

Carmen’in sözlerine kararlı hareketleri eşlik etti. Genç kızın tüm itirazlarma, bağırımlarına ve karşı koyuşlarına rağmen onu merdivenlere doğru sürükledi. Cendrine kapıyı yakaladı ve ona tutundu ama kadın onu öyle güçlü çekiyordu ki saçlarının kopmaması için teslim olmak zorunda kaldı. Kendisini merdivenlerde, babasının yeni sevgilisinin önünde buldu. Aşağısı çok karanlıktı! Havasında garip bir koku vardı.

Carmen onu aşağı inmeye zorladı, indiklerinde kafasına bir seri tokat attıktan sonra saçlarını bıraktı. Cendrine yere düştü, kollarıyla kendini sardı. Tokat yağmuru kesildi ama işkence devam etti. Güçlü elleriyle Carmen onu ayağa kaldırdı ve ensesinden sürükleyerek odanın ortası-

na getirdi. Büyümüş gözleriyle ve panik içinde küçük kız duvara dayalı fırını gördü.

Bütün dikkati sağında duran üç tane tabutun üstünde toplandı. Ölü kişileri, kadavraları taşıyan kutular. Korkuyla yeniden bağırdı ama ensesine yediği yumruk onu güçsüzleştirdi. Dizindeki yaralara aldırmadan dizlerinin üzerine kendini bıraktı. Ardından Carmen onu metal fırına doğru tüm gücüyle itti. Kafası en yakındaki duvara çarptı ve çarpma sesi duyuldu.

Cendrine bayıldı.

Zalimin beklediğinden daha hızlı bir sürede kendine gelmişti. Carmen'in nefes alışverişini duydu ve onu hareket ettirdiğini hissetti. Karanlığın uçurumuyla yüz yüzeydi. Kalçası metal bir parçanın üzerindeydi, Carmen onu arkasından ittiriyordu. Cendrine neler olup bittiğini anlamlandırabilmek için birkaç saniyeye ihtiyaç duydu. Kadın, kendinden geçmesinden faydalanarak onu fırının içine koymuştu.

Kendisini birden fırının içinde buldu!

Cendrine çığlık attı, ellerini karşı koymak için kullandı, ayaklarıyla kadına vurarak umutla mücadele verdi. Ama kadın tüm darbeleri savuşturdu. Odadaki koku küçük kızın midesini bulandırdı, parmaklarına kuru bir toz bulaştı, topak topak parçalarla karşılaştı. Bunların kemik olduğunu fark etmedi önce. Carmen, onu hâlâ bacaklarından içeriye doğru ittiriyordu. Sonunda amacına ulaşmak için küçük bedeni hızla içeri itti. Cendrine küllerin içine düştü

ve bir toz bulutu havaya kalktı. Kadın sonra akla gelmeyecek bir harekette bulundu.

Fırının kapağını kapattı.

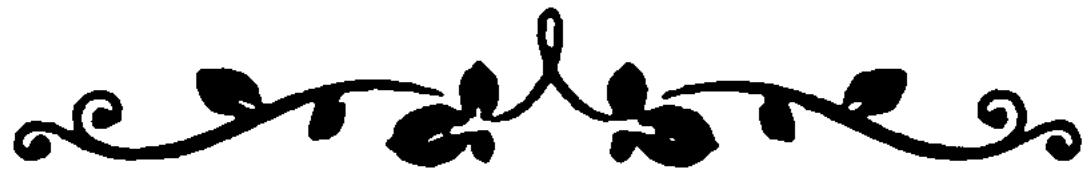
Cendrine sıkışmış bir şekilde çığlık attı, duvarları tekliyor, korkusunu ve öfkesini etrafa saçıyordu. Kendisini rahat nefes alıp verebileceği bir köşeye attı. Çok zor nefes alıyordu, öksürüyordu ve ölmüş insanların yanmış parçalarının burnuna ve ağzına girip acı bir tada dönüştüğünü hissediyordu.

Sonradan *Külkedisi*'ne dönüşecek kişinin bütün geceyi burada geçirmesi gerekiyordu. Bitmeyecek bir serinin ilki, ta ki fırın onun evi oluncaya dek... İnsanoğlunun inanılmaz bir adaptasyon kapasitesi vardı.

Cendrine o gece, derin bir şaşkınlık ve yorgunluk içinde, tetikte ve aralıklarla uyudu. Her uyanışında daha da çıldırmış gibi oluyordu, karanlıktaki tanınmadık sesler ve hareketler onu ürkütüyordu. O gece hayatının en uzun gecesiydi.

Sabah, fırının kapağı açıldığında, Cendrine'in ruhunda bir şeyler kopup gitmişti. O artık eski Cendrine değildi. Bakışları, davranışları değişmişti. Annesinin ölümüne rağmen mutlu ve güler yüzlü küçük kız artık yoktu. Onun yerine zavallı, itaatkâr, sessiz bir şey gelmişti. Carmen'in tatmin olmuş bakışları altında fırından çıktı.

BÖLÜM XIII

Forges Ceza İnfaz Kurumu,
Kadınlar Hapishanesi,
Trois-Rivières
2018

Vikingli Gloria'nın yaralanmasının üzerinden beş gün geçmişti. Cendrine ve Murielle, kadının intikam almak için bir şeyler planlayacağını tahmin etmişti ama tehditkâr bakışlar ve hakaretler dışında, şimdiye kadar elle tutulur bir olay yaşanmamıştı. Hâlâ *Külkedisi*'nden korkuyorlar mıydı yoksa? Bu iki arkadaşı korkutmak için harekete geçmek yerine korku salmaya mı güveniyorlardı? Olabilir.

Peri ve Cendrine'in fiziksel yakınlaşması hücre arkadaşları olarak ikisinin arasındaki dinamiği değiştirmemiş-

ti. Her gün rutin olarak sevişmeleri dışında. Oynaşmaları bittiğinde Murielle yatağına geçip gözlerini kapatmak, hücredeki sesleri duymamak için kafasını yastığa gömmek zorundaydı. Dişçi söylenmeleri, fısıldaşmaları, yakınlarda bir şeylerin hareket ettiğini, bazen de yatağına bir şeylerin sürtündüğünü duyabiliyordu. Onlarla birlikte biri yaşıyordu sanki. *Peri* bu konuda arkadaşını sorgulamaya cesaret edemiyordu, çok korkuyordu.

Her sabah olduğu gibi bu sabah da iki kadın duşların bulunduğu bölüme gitmiş ve temizlenmek için nispeten daha sakın olan bölümün tadını çıkarmışlardı. Bir önceki gecenin terini üstlerinden atmaları gerekiyordu. O gün duşta başka bir mahkûm daha vardı ama onlar gelince kaçmıştı.

Cendrine sabunlanırken bu sabah telefonda güzel haberler alan *Peri*'nin neşe dolu cümlelerini dinliyordu. Avukatı dişçi kliniğinin satışının onaylandığını söylemişti. Meblağ etkileyiciydi, ofisin tamamen yapılı ve geniş olduğunu hesaba katmış olmalıydılar. Murielle her şeyden sonra birkaç yıl içinde bankada en azından biraz parası olarak buradan çıkacaktı.

"Gaspé Yarımadası'nda bir ev alıp oraya yerleşeceğim," diye neşeyle duyurdu Murielle.

"Gaspé Yarımadası'ndan mı?" diye sordu Cendrine karını sabunlarken yüzünde yarı hafif bir gülümsemeyle.

"Evet," diye onayladı *Peri*. "Her zaman Percé Kayağı'nı görmek istemişimdir. Her şeyden öte, orada beni kimse tanımaz."

Cendrine, hücre arkadaşının gizli kalma ihtiyacını anlayabiliyordu. Davasının haberlere çıkmasından sonra burada diğer mahkûmların maskarası hâline gelmişti. Vajinanı bilinçsiz ve uyuşturulmuş adamların suratına sürdüğün için yakalanmak... Bundan daha muhteşem bir şey olamazdı. Son haberlere göre, altı adam şikâyetinde bulunmuştu.

“Ya sen, sen buradan çıktığında nereye gideceksin?” diye sordu Murielle kulaklarının arkasını kaşırken.

Cenaze işleri işletmecisinin kızı bu soruya yanıt veremedi. Nadia ile olan görüşmesinden hiçbir şey anlatmamıştı, esrarengiz gazeteci ona enteresan bilgiler vermişti. Bu bilgileri kendisi için saklayacaktı. Cendrine silkindi ve tuvaletini yapmaya devam etti. Sıcak suyun çıkışı onu çok rahatlatmıştı.

Murielle, onu zorlamamayı ve ona saygı göstermeyi öğrenmişti. *Külkedisi* kötü bir üne sahipti; bir canavar, bir ısırıkta boğazınızı koparabilecek bir çılgın ama gerçekte o da diğerleri gibiydi. Kayıp bir kız. Terkedilmiş. Yaralı. *Peri*, onun garip renk teni ve deli deli bakan gözlerini bir süredir görmüyordu, hatta her gece duyduğu gizemli sesleri ve gece hareketliliğini de duymuyordu...

Nedendi acaba?

Ayak sesleri ikisinin de dikkatini çekti. Birisi bulundukları bölüme giriyordu. Buraya iki yerden de giriş vardı, kapısız açık bir alandı. Duvarlarla birbirinden ayrılmış on iki adet duş vardı, duşları ayıran duvarlar mahremi-

yeti sağlamak konusunda yetersizdi, yükseklikleri ancak boyları kadardı ama en azından mahkûmları birbirinden ayırabiliyordu. İki arkadaş, Gloria'nın yaklaştığını gördü. Kadın soyunmadan önce onlara gülümsedi ve iki duvar uzaklığa kadar yaklaştı. Vücudu yuvarlak bir kadın anıtı gibiydi, televizyonlardan yayılan güzellik standartlarından çok uzaktı. Vücut yağları, fazlalıkları, bacaklarındaki varisleri ve cömert hatlarıyla insanlığın gerçek hâlini temsil ediyordu.

Gloria, iki arkadaşına bakmaya devam ederek bulunduğu duşun suyunu açtı. Cendrine şüphelenmeye başladı. *Vikingli'*nin alaycı havası iyi şeylere işaret etmiyordu. Endişelendi. Murielle de konuşmayı ve gülmeyi kesti, hemen durulandı.

Birkaç saniye sonra, *Delik Deşik* göründü. Bu, iki sorunlu mahkûmun yeni bir harekette bulunmasını önlemek için basit bir önlem olabilirdi ama Cendrine şüphelenmeye devam ediyordu. Bir şeyler dönüyordu. Aklından geçenleri doğrularcasına Ti-Guy geldi diğer kapıdan. İki gardiyan coplarını tutarak çıkışları kapattı.

Bu sefer gardiyanlar tarafından organize edilen ve kontrol edilen bir dövüşme sahnesi kaçınılmaz görünüyordu. En azından Gloria'nın çetesinden başka bir mahkûm yoktu. Hapishane görevlisi Pierre gelip Ti-Guy'un yanında yerini aldığı anda Cendrine ürperdi ve çok kötü bir hisse kapıldı. Murielle hemen duşunu bitirdi ve suyu kapattı, bir havlu alıp *Külkedisi'*ne korku dolu bir bakış attıktan

sonra çıkışa doğru yöneldi. *Delik Deşik* silahıyla ve yüzündeki gülümsemeyle kadının önünü kesti.

“Nereye gidiyorsun, benim tombulum?”

“Eee... duşumu bitirdim,” diye yanıtladı Murielle havlusuna sarılı bir şekilde.

Kıyafetleri bitişikteki küçük odada bir kabinde duruyordu. *Delik Deşik* konuşmadan önce başını salladı.

“Boynunda hâlâ sabun var. Onu durulaman gerek.”

Murielle boynuna dokundu, hiçbir şey yoktu elbette ki. İtiraz edecekti ki ama adam ısrar etti.

“Git bunu temizle, teninin üzerinde sabun kalması iyi değil.”

Peri geri çekildi. Anladı ki bu üç adam olası bir çatışmayı önlemek için değil, başlatmak için buradaydı. Murielle geldiği gibi geri dönerek suyu yeni kapatmış Cendrine’in yanına gitti. Sıradan bir mahkûm duşların girişinde duruyordu ama gitmesi gerektiğini haykıran Ti-Guy tarafından hızlıca savuşturuldu. Kadın, ezeli düşmanları orada görünce korkuyla hızlıca uzaklaştı.

Cendrine, Gloria’ya dönmeden önce, havlusunu aldı ve kurulandı. Savaş isteniyordu, o zaman bu duruma bir son vermeliydi.

“Hadi!” diye bağırdı bıkkınlıkla.

Cendrine, *Vikingli*’ye bakışlarını dikti ama *Vikingli* pek oralı değildi. O sırada *Delik Deşik*, arkasından sessizce

yaklaştı ve ensesine copla vurup onu etkisiz hâle getirdi. Sürpriz! Cendrine kendisini savunamadı ve sinir bozucu bir hâlde, gardiyan tarafından felç edilmiş gibi hareketsiz kaldı. Karşı koymayı denedi ama gırtlığına dayanan nesne onun tüm direnişini kırıyordu. Boğuluyordu, arkasındaki gardiyanın vücudu onu tiksindiriyordu. Özellikle sertleşmiş hâlde olması.

Murielle, arkadaşının olduğu yere sabitlendiğini görünce Gloria'nın Cendrine için değil, kendisi için geldiğini anladı ve endişeli bir şekilde mırıldandı. Pierre, *Külkedisi*'ne yaklaştı ve onu acıdan kıvrandırmak için karnına doğru vurdu. Bu durumdan keyif aldığı görülüyordu.

Gloria hareket etti, *Peri*'ye doğru birkaç adım yaklaştı. *Peri* sırtını soğuk duvara yasladı. Nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. *Vikingli*, onu başından ayağına kadar süzdü. Sular kapandı, zemin ıslaktı ve iki çıplak vücut arasında otuz santimetreden az bir mesafe vardı. Soluk soluğa, etkisiz kalan Cendrine, parmaklarını boynuna dolanmış kaslı kollara çivilemek ve olanları izlemek dışında bir şey yapamıyordu.

Murielle titriyor ve ağlıyordu. Gloria geniş bir şekilde sırtıyordu, omuzundaki bandaj ıslaktı. Pierre yüksek sesle bir yorumda bulundu.

“En azından güzel olsalardı bari...”

Gloria ona kötü bir bakış atmakla yetindi, bir şey söylemedi, durumu kötüleştirmemesi gerektiğini biliyordu.

Tüm dikkatini acması bir hâlde olan Murielle'e yöneltti. Kadın tam bir pısırıktı.

"Sen ve ben, çok eğleneceğiz," diye açıkladı Gloria.

Peri başını salladı, onu bırakmaları ve gitmesine izin vermeleri için yalvarmak istedi ama nafile bir çaba olacaktı. Bu an yaşanması kaçınılmaz bir andı, bir sonraki seviyeye geçmek için bunu atlatmak gerekiyordu.

Hiçbir uyarı yapmadan Gloria elinin tersiyle Murielle'in suratına okkalı bir tokat attı, Murielle şaşkınlık ve acıyla haykırdı. Cendrine kıpırdandı ama kurtulmayı başaramadı, bir darbe daha almamak için öfkeyle dolup taşarken olacakları izlemek zorundaydı.

"Amımı yiyeceksin, benim tombulum!" diye bağırdı *Vikingli* korkuyla dolu dişçiye.

Murielle başını sallamakla yetindi, gözyaşları ve sümükleri yüzünü ve dudaklarını kapladı. İtaat etmeyi reddetti, bunu yapamazdı. Gloria elini *Peri*'nin omuzlarına koydu, onu eğilmeye zorladı ama Murielle direndi.

"Olmaz!"

Cendrine gözyaşlarını tuttu çünkü insanoğlunun zalimliğini iyi biliyordu. Bunu yapmak acımasız yağ tulumu Gloria için bir oyundan ibaretti.

Murielle kendini kurtarmaya çalıştı, ne yazık ki geniş vücudu omuzlarından bastıran Gloria tarafından sıkıştırılmıştı. Tırnakları saçlı deriyle iç içeydi.

“Sana dediğimi yapacaksın, yoksa seni bir güzel pataklarım.”

Cendrine, *Delik Deşik*’in güçlü ereksiyonunu, kalçasındaki hareketlerini, poposunu ovuşunu hissediyordu. Görünüşü, kül rengi teni ve sıskalığına rağmen birilerini tatmin edici bir vücuda sahipti. Gardiyan ortamın heyecanından ve muhtemelen ebedi lezbiyen fantezisinden beslenerek sert kalan organının tadını çıkarıyordu.

Murielle kendini bir kenara attı ve kollarını havaya kaldırarak bir manevrayla onu tutan kollardan kurtulmaya çalıştı. Orada bulunanların şaşkın tezahüratları altında neredeyse başarılı oluyordu ama Gloria onu saçlarından yakaladı ve güçlü bir şekilde çekti. Murielle geriye doğru savruldu, duvara kolunu çarptı. Aynı anda Gloria yumruklarını Murielle’in suratına indirmeye başlamıştı. Üç hızlı darbe. İlki çeneye, diğeri dudaklara ve üçüncüsü de burnuna. Kanamayı başlatan üç etkili darbe, acı dolu karşı çıkışlar ve gardiyanların kahkahaları. Cendrine içinden şiddetli bir nefretin akıp gittiğini hissetti ve çok yakında ölümcül bir intikama dönüşebilecek bir düşmanlığın.

Murielle elleri ve kollarıyla yüzünü korumak için eğilerek kendini kapattı ama çok geçti. *Vikingli* diziyle karnını tekmeliyordu. Darbeleri dişçiyi yere düşürdü. Gloria yine kadının saçlarından yakalamıştı.

“Hadi, amımı ye dedim sana!”

Yerdeki su damlacıklarıyla akan kan damlaları birbirine karışıyorken Murielle kendinde başını sallayabilme

gücü buldu. Gloria, *Peri*'nin suratına kasıklarını yaklaştı-
rıp bacaklarını hafifçe ayırdı. Kan aynı zamanda kadının
alt karnına ve üst bacaklarına damlıyordu. Pierre cep tele-
fonuyla fotoğraf çekiyordu. Gloria zafer dolu ve meydan
okuyan bakışlarını Cendrine'e kaydırdı. Düşmanın sevgi-
lisini beceriyordu. Hapishanedeki en büyük zaferiydi.

En azından Murielle harekete geçmeye karar verene ka-
dar. Murielle yüzünü Gloria'nın özel bölgelerine gömdü,
Gloria bacaklarını daha da iterek onu rahatsız bir pozis-
yona soktu. *Peri*'nin elleri saldırganının poposunu kavra-
dı ve onu tam karşısında hizaladı. Ardından tüm gücüyle
çatı kemiği ve vajinasını kaplayan tüylü kısım arasındaki
kabarık et parçasını ısırdı. İyi, çok iyi bir ısırıktı. Glori-
a'nın çılgılığı ve şaşkınlığı, ne olduğunu anlayan adamları
yerinden zıplattı. Murielle ağzında kemiği olan bir köpek
gibi hırlıyordu ve eti asla bırakmıyordu. *Vikingli*, *Peri*'yi
saçından çekerek uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı.
Dişçi iyi kavramıştı.

Kanla dolu ağzı yerinden oynatmak için Murielle'in
şakağına güçlü bir yumruk darbesi gerekti ve kadını yere
fırlatmak için de bir başka darbe. Son darbe de dudaklara
indi ve dişlerini söktü. Murielle kalçasının üstüne düştü.
Gloria geri çekildi, öfkeyle yarasına dokundu ve aklını
kaybetti. Murielle'in üstüne atladı; dizleriyle, yumrukla-
rıyla, ayaklarıyla ona vurdu, görgü tanıklarının şaşkın ve
etkilenmiş bakışları altında öfkeyle stresini attı. Cendrine
eğer *Vikingli*'yi durdurmazlarsa *Peri*'nin ölme riski oldu-
ğunu anladı.

Külkedisi kurtulmak için savaşıyordu ama daha büyük bir güçle engelleniyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. *Delik Deşik* sürekli ona sürtünüyor, boynunda nefes alıp veriyordu. Copunu tutmak zorunda olmasaydı muhtemelen memelerini okşamaya başlardı. Pierre, Cendrine'i durdurmak için iki kez vurmak zorunda kaldı. Kaybolmuş bakışlarının önünde gözyaşları bir perde oluşturdu.

Gloria savaş mahallindeki bir savaşçı gibi çığlık atıyordu, hiç utanç duymadan stresini atmaya devam ediyordu. Murielle yere yapışmıştı, tüm vücudu kanla kaplıydı, kan birikintisi gittikçe büyüyordu ve duşlara doğru yayılmaya başlamıştı. Yüzü lapa gibiydi, *Peri* şimdi de tekrarlayan tekmelerin hedefindeydi. Artık hareket etmiyordu, yavaşça cansız ve gevşek bir kütleye dönüştü.

Gloria vurmayı bıraktığında herkes sessizdi, Cendrine bile. *Vikingli* geri çekildi, nefes nefeseydi, bilekleri ve ayakları kıpkırmızı kanla kaplıydı. Gardiyanları gözlemledi sonra Cendrine'e baktı. Kızgınlık, meydan okuma ama aynı zamanda biraz korku vardı gözlerinde. Hapishanede çok ciddi bir suça karışmıştı.

Ti-Guy, Murielle'in bileğine ve boynundaki nabza bakmak için ona dokundu. Başını salladı ve meslektaşlarını bilgilendirdi.

"Öldü."

Delik Deşik sürtünmeyi kesti, ereksiyonu hızlıca tüm coşkusunu yitirdi.

KÜLKEDİSİ

“Kahretsin!” diye bağırdı Pierre.

Sonra Gloria’ya yaklaştı ve endişeyle bakışlarını ona dikti.

“Çok hızlı bir şekilde buradan gidiyorsun ve tek kelime etmiyorsun, anlaşıldı mı?”

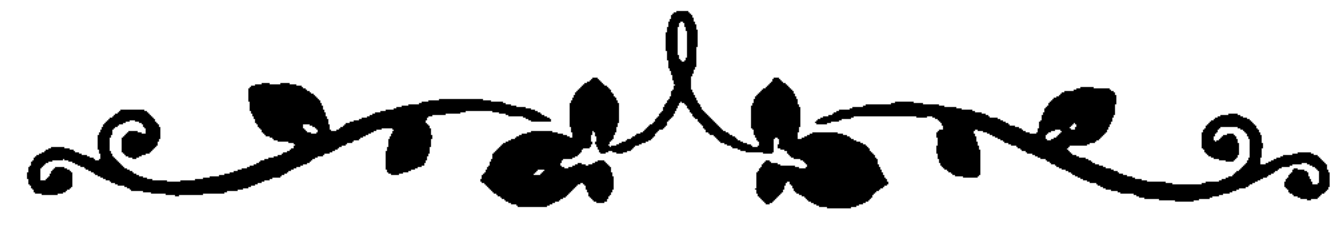
Gloria’ya yalvarmaya gerek yoktu. En hızlı şekilde temizlenmeden, kurulanmadan duşların bulunduğu salonu terk etti. *Delik Deşik*, Cendrine’i serbest bıraktı, kadın dizlerinin üstüne düştü. Nefes alması gerekiyordu, boyundaki cop izi uzun süre duracaktı. Ayağa kalkabildiği an, kendini *Peri*’nin cansız bedeninin üzerine attı. Artık ağlamıyordu, Murielle’in alnına dokundu, ellerini tuttu... Aniden gelen kötü bir önseziyle ayağa kalktı ve donakaldı. Parmaklarında Murielle’in kanı vardı ve o an ayak seslerini işitti. Ne olacağını anlamak sadece bir saniyesini almıştı, yine de çok geçti.

Ti-Guy’un copu kafatasmda patladı, gözlerine karanlık bir perde indi.

Yine de cinayetten kendisinin sorumlu tutulacağım düşünebiliyordu. Cinayetle suçlanacak, iki mahkûm ya da iki âşık arasındaki tutku cinayetinden şüphelenilecekti.

Zorunlu uykusunun belirsizliği onu kollarını açarak karşıladı.

BÖLÜM XIV

Forges Ceza İnfaz Kurumu,

Kadınlar Hapishanesi,

Trois-Rivières

2018

Tecrit cezası. Çok dar bir alan, birbiri ardına gelen soğuk ve pürüzsüz dört duvar. Kapının ortasında çoğunlukla kapalı duran, ihtiyaç hâlinde gardiyanların mahkûmu gözetlemesine yarayan bir açıklık. Bu hapishanede belki diğer hapishanelerde olmayan şey, tecrit odasının hiçbir mobilyasının, yatağının ya da yorganının olmamasıydı. Mahkûmun acı çekmesi isteniyordu. Aynı zamanda oda zifiri karanlık bırakılıyor, sadece yiyecek getirildiği ya da içerdeki yiyece-

ğın durumuna bakılacağı zaman bu karanlığa ara veriliyordu.

Cendrine ceza denilen bu şeyden çok da rahatsız olmuyordu. Onu yaralayan şey, tam tersine, düzeni ve kanunu temsil etmesi gereken hapishane görevlilerinin ihanetiydi, *Peri*'nin ölümüydü, aşkının, arkadaşının ölümü. Aynı zamanda yeniden suçlanacağını bilmesi, *Külkedisi*'nin işlediği suçlar listesine yeni bir suç eklenmesiydi. Durumun adaletsizliği dehşet vericiydi. Gloria artık hapishane hiyerarşisinin en tepesinde, tüm özgürlüğüyle avluda volta atıyordu...

Carmen tarafından firma kapatıldığı ilk geceden sonra Cendrine tamamen değişmişti. Davranışları, karakteri, tüm hayatı son derece umutsuz bir dönüşüme uğramıştı. Carmen ve iki şeytani kızı ona çok kötü muamele etmiş, sabahdan akşama kadar çalıştırmış, masada kalan artıklarla beslemiş ve etrafta dolanırlarken hakaretler etmişlerdi. Babasının dönüşü hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ya da çok az şeyi değiştirmişti. Genç kızın yaşadıklarından haberdar olan babası önce partneriyle yüzleşme cesaretini bulabilmişti. Patroniçenin kazandığı korkunç bir kavga çıkmıştı akabinde çünkü babasının aşktan gözleri kör olmuştu. Onu terk etmekle tehdit eden kadına boyun eğmiş ve onu memnun etme ihtiyacı içinde sağduyusu yok olmuştu. Cenaze evinin sahibi evdeyken iki kız kardeş bile biraz daha normal davranırdı. Ama bu rahatlama çok kısa sürerdi çünkü babası sürekli seyahat ederdi. Üstelik Cendrine'in her şikâyeti ona daha sonra ceza olarak geri dönü-

yordu. Bu yüzden sessiz kalmayı, yumuşak ve etkisiz bir şeye dönüşen babasından uzaklaşmayı öğrenmişti. Küçük kız tüm gecelerini ya fırının içinde ya da zemine serilen bir yatağın üzerinde geçirmişti.

Bugün, gündüz mü gece mi olduğunu bilmeden, Cendrine herkes tarafından terk edildiğini fark etmişti. Önce annesinin ölümü, sonra tanımadıkları bir kadının peşinde kendi kanını inkâr eden babası. En acı gerçek de bunların sürekli tekrar etmesiydi. Bu duvarların arasında yaşayan kaç mahkûm babası tarafından terk edildiğini itiraf edebilir? Yarısı? Daha fazlası?

Cendrine koridorda yaklaşan ayak seslerini işitti. Köşesine geçip yere çöktü, kollarıyla bacaklarını sardı. Bakışlarını birazdan açılacak ve ziyaretçisinin yüzünü az da olsa görebileceği küçük dikdörtgen aralığa dikti. Aynı anda ayaklarında bir gıdıklanma hissetti, sanki böcekler bacaklarına doğru tırmanıyordu. Bu özel hissi çok iyi biliyordu, o yüzden panik yapmasına gerek yoktu. Fareler geri dönmüştü, hücrelerinde dolanıyorlar ve çoğalıyorlardı, birazdan hücreyi tamamen işgal edeceklerdi. Kendini karanlıkta gülümserken buldu. Farelerin ayakları üstündeki ağırlığı fazla gelmeye başlayınca pozisyonunu değiştirdi, kayarak zemine uzandı. Sırtüstü. *Külkedisi* zaman ve mekân kavramını yitirmişti, vücudunda dolananlar sayesinde hissettiği şey bir trans hâliydi. Kapıyı görebiliyordu, kapının arkasındaki kişinin ayak seslerini duyabiliyordu. Küçük dikdörtgen aralık gıcırdayarak kaydı, bir çift göz ona doğru baktı. Dışarının aydınlığı, hücrenin içinde bir

ışık banyosu oluşturmıştu, Cendrine'in hareketsiz bedenini aydınlatıyordu.

Bir tereddüt anı yaşandı, sürgü sesi duvarlarda yankılandı ve aralık dikkatli bir şekilde açıldı.

Güzel Olivia, bir adım öne attı ama içeriye girmedi. Bir elinde copu diğer elindeyse bir anahtarlık takımı vardı. Endişeli minyon yüzü, yerde uzanmış Cendrine'i görünce bembeyaz oldu ve gözleri kocaman açıldı. Katilin şu an içinde olduğu durumu tahmin etmekte zorlanıyordu. Konuşmadan önce yutkundu.

"Cendrine? İyi misin?"

Hafif bir kıpırdanma onu yerinden sıçrattı. Ama bu hareketi yerde yatan kadın yapmamıştı...

Olivia tüm dikkatini Cendrine'e yöneltti. Hareketsizliği, boş bakışları, açık ağzı onu en kötüsü olduğu yönünde şüpheyi düşürdü. Arkasına bir göz attı, ne yapacağını düşündü. Kurtarma ekiplerini mi çağırmalıydı? Bu personel eksikliği yaşanan zor gecede meslektaşlarını çağırmadan önce mahkûmun durumundan emin olmaya çalıştı. Elinde copuyla soğuk hücrenin içine doğru bir adım daha attı. Anahtar takımını kemerine taktı ve yeniden seslendi.

"Cendrine? Bana cevap ver! Ne oluyor?"

Cendrine her şeyi görüyor ve duyuyordu, içi mutlak bir huzurla dolup taşmıştı. Olivia nöbeti sırasında bir mahkûmun ölmüş olduğu fikriyle rahatsız oldu ve alçak sesle küfretti. Evrak işleri, daha da kötüsü hapishane müdürü

ve diğer soruşturmacılarla yapılacak görüşmeler, uzun bir geceye sebep olacaktı. Tecrit cezasındaki bir mahkûmun ölümünden sessizce sıvışamazdı. Kamuoyu bu tür skandallara bayılırdı, ayrıca mahkûmların haklarını koruyan ve savunan örgütler yaygara koparmaya başlardı hemen.

Olivia bir adım daha attı, artık odanın içine tamamen girmişti. Cendrine ne kadar da küçük ve zayıf görünüyordu! Cendrine'in suratındaki sakinlik onu korkuttu... Hastalıklı bir sakinlik. Fırtına öncesi sakinlik gibi. Meşhur genç kadın ölürken bile korku salıyordu. Onun ölmüş olduğu hayali bile harikaydı, Cendrine bu şekilde kendi ebeveynlerini bile kandırabilirdi.

Cendrine zeminde, farelerin titrediğini ve kıpırdadığını hissetti. Aniden zindanın kapısı çarparak kapandı. Çıkan ses görevliyi ürküttü ve küçük bir çığlık sesi duyuldu. Aynı anda hücredeki bütün ışık kayboldu.

"Kahretsın!"

Olivia bağırdı ve kapıya doğru geri adım attı, copunu kendine siper etmişti. Boş eli kemerine gitti ve orada olan cep fenerini aradı. Uyuşmuş parmakları titriyordu, aradığı şeyi bulmakta güçlük çekiyordu. Karanlık perdesiyle kör olmuş bir şekilde Cendrine'in üzerine atlayacağından korkuyordu. Ama neden korkuyordu ki? Cendrine ölü değil miydi?

Yüksek sesli bir kahkaha kanını dondurdu, öldü diye düşündüğü mahkûmun önünde bir şey hareket ediyordu. Bu yakınlık onu çıldırtıyordu. Hareketsiz ve dehşete

düşmüş bir hâlde suratında bir nefes hissetti, sıcak ve ko-
kuşmuş bir nefes; sanki bir insan nefesi gibi değil de kanlı
bir canavarın dişsiz uçurumu gibi. Yüzüne güçlü, soğuk
ve yapışkan bir yumruk yediğinde tüm gücüyle bağırdı.
Görünmez bir varlık onun ağzını kapattı ve yere fırlattı.
Karşı koymak istiyordu ama sanki güçlü kolları olan bir
sürü ahtapot tarafından esir alınmış gibiydi.

Olivia kahkahayı yeniden duydu. Bu kesinlikle Cend-
rine'di. Yaşıyordu ve ayaktaydı. Onu göremiyordu ama
hissediyordu. Panik ve acıyla nefesi kesildi, sanki binlerce
hançerle delik deşik olmuş gibi.

Fareler tüm öfkesini Olivia'dan çıkarıyordu, gözlerini
oydu, dudaklarını parçaladı, derisini yüzdü. Her yerin-
den kan fışkırıyordu, sanki bir grup pirana beslenme sa-
atindeydi.

Bu durum yalnızca birkaç saniye sürdü. Karanlığa alış-
mış gözleri sayesinde Cendrine sahneyi rahatlıkla izleye-
biliyordu. Çok geçmeden, şekilsiz bir yığından, bir anah-
tar takımından, bir manyetik karttan, Olivia'nın taşıdığı
tüm metal nesnelerden başka bir şey kalmamıştı.

Mahkûm trans durumunun sona ermesine üzülüyor-
du. Kan ve deri yığınının basmadan kapıya doğru iki adım
attı. Anahtar takımını ve gümüş kol saatini alıp sadık fare-
lerinin geri çekilişini bekledi.

Sessizlik ve hareketsizlik hücreyi hâkimiyeti altına al-
dığında Cendrine döndü ve kapıyı açtı. İç tarafta bulunan

KÜLKEDİSİ

bir kilit kapının yanlışlıkla kapanmasını ve içeride kilitli kalmayı önlemişti.

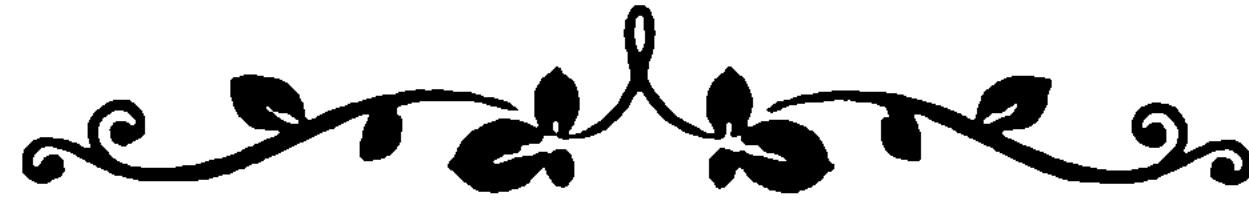
Önündeki koridor ıssız bir çöl gibiydi.

Cendrine buradan çıkabilirdi, ait olmadığı bu cehennemden. Tecrit odasından yüzünde bir gülümsemeyele çıktı.

Fareler ona özgürlük arayışında önderlik ettiler.

Ve intikam arayışında.

BÖLÜM XV

Forges Ceza İnfaz Kurumu,
Kadınlar Hapishanesi,
Trois-Rivières
2018

Tecrit odasında bulunmanın avantajlarından biri de çöp yakma fırınının bulunduğu kanada yakın olmaktı.

Dışarda gece olmalıydı: Bir Montréal kilisesinin sakinliği hapishanedeki pazar gününü hâkimiyeti altına almıştı. Gecenin karanlığı Cendrine'e yardım edecek, planını yürürlüğe koymak için gereken zamanı verecekti. Şansına, tecrit odasının bulunduğu koridorda kimseyle karşılaşmamıştı. Olivia personel sıkıntısı sebebiyle o gece yalnız çalışıyordu.

Cendrine hücrelerinden çıkmıştı. Hızlı, hareketli, kanatsız ama kollarla, bacaklarla, burunla ve dokunaçlarla donatılmış, ağzı dişsiz koruyucu meleklerin sessiz gölge-leri tarafından takip ediliyordu... Onların kim olduğunu görmezden gelse de varlıklarına müteşekkirdi. Olivia'nın anahtarlarıyla kapıları aralayıp fırının olduğu çalışma alanına gitmek onun için çok kolaydı. Orada, ilk açtığı konteynerin kapağının altında, onu bir sürpriz bekliyordu. Murielle'in bıraktığı üç kutu dolgu malzemesi ve basit ama işlevsel bir kıyafet. Bir kot ve bir kazak.

Peri, ona kıyafet bırakmıştı. Ne kadar düşünceliydi!

Gülümsedi. Cendrine çalışmalarının geçen ay hapishane görevlileri tarafından çok dikkate alınmadığına emindi. Fırını çalıştırırken kimse onu kontrol etmemiş, böylelikle kimyasal buharın fırından çıkmasını sağlayan tahliye borusunu ihtiyacına uygun şekilde düzeltebilmişti.

Üvey iki kız kardeşinin ve polis memurunun ölümünden birkaç ay önce aile krematoryumunun fırını bozulmuştu. Babası bir iş seyahati nedeniyle dışardaydı, yeni bir tedarikçiden tabut satın alma hikâyesi. Carmen bir tamirci çağırmıştı, Cendrine'e onu karşılaması ve bozuk aleti göstermesi için emir vermişti. Tamircinin bodrum kata inebilmesi için Cendrine'in tabutları düzenlemesi ve farelerini susturması gerekmişti. Cendrine karanlıkta çalışmaktan hoşlandığı için nadir olarak yakılan tavan lambasını da yakmıştı.

Adam beklenen saatte gelmiş, genç kızın ten rengi karşısında şaşkına dönerek onu bodrum kata kadar takip etmişti. Tamirci, yuvarlak göbekli, neşeli, sıcak bir adamdı, bodrum katta bulunduğu iki saat boyunca hiç susmamıştı. Belli ki işini seviyordu. Cendrine onu önce can sıkıntısı ve rahatsızlıkla dinlemişti ama anlattığı hikâyelerden bir tanesi ilgisini çekmişti. Amerika’da, muhtemelen Indiana ya da Kentucky eyaletinde bulunan bir krematoryumdan bahsediyordu. Ziyaretçiler krematoryumun bulunduğu yapının çeşitli yerlerine dağılmış cesetler bulmuşlardı: bodrum katta, terk edilmiş ve yakılmamış cesetler. Otoriteler olay yerini araştırması için oraya gönderilmiş ve çeşitli çürüme seviyelerinde yüzlerce kadavrayla karşılaşmışlardı.

Krematoryumun sahibi ve ailesi, ihmal –kutsal bir şeyi kirletmek– nedeniyle tutuklanmıştı. Neden bunu yaptıkları, neden bu cesetleri yakmak yerine çeşitli yerlere saçıkları konusunda bir açıklama yapılamamıştı. Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu:

Anlattıklarıyla Cendrine’i yakalayan tamirci, bu gizemli görünen olayı zehirli atık sisteminde oluşan bir arızaya bağlayarak açığa kavuşturdu. Krematoryum çalışanları her cesedi yaktıklarında, dumanların bir tahliye borusu içinden dışarı çıkması gerekirken arıza sebebiyle dumanlar havalandırma sistemine karışıyordu. Zaferle karışık bir sesle, “tamirci cıva zehirlenmesi!” diye bağırdı, sanki her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi.

Tamircinin ayrılmasından sonra, Cendrine bu hikâyeyi unutmuş görünüyordu. Çok yakın zamana kadar. Birkaç ay öncesine kadar aslında. Bu Amerikan krematoryum hikâyesi gerçektir, muhtemel bir cıva zehirlenmesi olduğu gerçeği gibi. Yakılan cesetlerin gümüş diş dolgularından yayılan bir madde sebebiyle. Elbette bazı bilim insanları böyle bir zehirlenmenin gerçekleşmesi için çok büyük bir miktarda cıva içeren madde gerektiğini açıklamışlardı.

Bu nedenle Cendrine, böylesi bir zarar verebilmek için bu maddeyi içeren tüm şeylerin listesini araştırıp buldu. Termometreleri, ampulleri, lambaları, pilleri ve gümüş takıları biriktirdi. Birkaç ay süren bu hasat ona önemli miktarda ganimet sağlamıştı. Tüm bunlar, ağzına kadar yakacak çöple dolu konteynerlerin içine güzelce gizlenmişti. Kimse onunla ilgilenmezken o, kolaylıkla, gözden uzak bir şekilde, bu objeleri toplayıp saklamıştı. Kapaklar kaldırıldığında önemsiz atıklardan başka bir şey görülüyordu.

Cendrine plastik konteynerlere doğru yaklaştı ve onları birazdan yakacağı fırının kapağının önüne doğru kaydırıldı. Sıcaklığın artması için zaman gerekiyordu ve bu zamanı da fırından çıkan dumanları emecek havalandırma sistemini açmak için kullanacaktı. Metal kanalın üzerine yerleştirilmiş ince bir halat vasıtasıyla içerideki dumanı hava sistemine yönlendiren panoyu döndürdü. Böylelikle tüm hapishane bu zehirli atığın tadına bakacaktı. Küllerin içinde uzun yıllar yaşaması, cıva dolu dumana uzun süre maruz kalmaya alışmış vücudu onun bu zehre karşı bağı-

şıklık geliştirmesini sağlamıştı. Küllerin içinde yaşamıştı, derisi bile renk değiştirmişti...

Fırın uygun sıcaklığa ulaştığında Cendrine konteynerleri açtı ve içerisindekileri çöp yakma fırınına boşalttı. Önce dolgu malzemeleri, sonra piller –pil yığınları–, floresan lambaları, ampuller, termometreler ve takı paketleri.

İçinden kendine yardım eden tüm mahkûmlara teşekkür etti, ne yazık ki onlar da bu zehri soluyacak ilk kişilerden olacaklardı. Bu kaçışın elbet bir bedeli olacaktı... Bu kadınların Cendrine için çok bir anlamı yoktu.

Hapishanenin bodrum katına yayılan koku çok güçlüydü, alevlerin rengi rahatsız ediciydi. Cendrine toplanan malzemeleri durmaksızın firma boşaltıyordu. Olivia'dan aldığı saate bakarak güneşin doğmasma daha beş saat olduğunu tahmin etti. Yeterli zamana sahip olacağını umut ediyordu.

Cendrine zehrin etkisini arttırmak için farelerinden yardım istedi: Her şey sessizce yapılacaktı. Onların düşüncelerini okuyabiliyordu. Hemen çevresinde bir esinti yükseldi, özgürce uğuldayan bir rüzgâr yerde kalan kâğıtları ve hafif atıkları savurdu. Zehirli bir esinti, ölümcül ve kokulu... Fırının içinden sızan cıvanın etkisini katlayan bir esinti. Alevler fırının iç duvarlarını gürleyerek sardı ve bodrumun bir bölümünü aydınlattı. *Külkedisi* ısıldıyordu, parlak gözleri umut doluydu.

Gölgeler ve hareket eden şeyler, yani fareleri, Cendrine'in etrafına doluştu, etrafında koruyucu bir kalkan ve dost birliği oluşturdular. Sabırla bekliyorlardı.

* * *

Cendrine, hapishaneden gelen çığlıkları –mahkûmların çaresiz çığlıklarını– işittiğinde, kaçma zamanının geldiğini biliyordu.. *Peri*'nin ona bıraktığı kıyafetler üstünde, güzel Olivia'nın anahtarları elinde, umut dolu bir hâlde, bodrum kattan ayrılarak hapishanenin merkez noktasına doğru ilerledi. Zehirli kokuya rağmen kata ulaştı, sorunsuz bir şekilde nefes alabiliyordu. İlk kata ulaştı. Karşılaştığı her kapı anahtarı bir tur çevirmeyle ya da manyetik kartı doğru yere bir kez okutmayla açılıyordu. Hiçbir uyarı almadı, hoparlörlerden ona bağırان hiçbir gardiyan sesi yoktu. Üstelik daha korunaklı olan bazı kapılar da o gece açıktı, normalde sadece kontrol odasından açılabilirlerdi. Bu, acil durum protokolünün devrede olduğuna dair bir işaretti. Acil bir durumda, katta bulunan gardiyanlara yardım etmek için devreye sokulan bir protokol. İsyan ya da yangın gibi durumlarda...

Cendrine kendi hücresinin bulunduğu kanada girdi ve zehirli dumanların etkilerini hemen gördü. Kadınlar ya yataklarında yatıyorlardı ya klozetin önünde diz çökmüşlerdi ya da yerde cansız bir hâldelerdi. Yerde hareket edenler kusuyorlardı, başlarını tutuyor ve görüşlerini kaybetmiş gibi duruyorlardı. Önemli sinir sistemi sorunları

KÜLKEDİSİ

yaşıyorlardı. Ağlıyorlar, hıçkırıyorlar, soluk soluğa feryat ediyorlardı, tıpkı kara veba hastalarıyla dolu bir Ortaçağ dispanserindeki gibi. Kimse Cendrine'e dikkat etmiyordu, ağlayarak yardım dilenenler bile. Yardım çığlıkları onları duyabilecek herkeseydi.

Cendrine bu zavallı mahkûmların korkunç bir acı içinde olmalarından gerçekten mutluluk duymuyordu, sevmeliklerini görünce bile. Bu onun karakteri değildi. Onları affetmişti.

Külkedisi, Gloria'nın hücresinin önünden geçti, kendi kusmuk birikintisinin üzerinde diz çökmüş kadını gördü.

Cendrine hapishanenin göbeğindeki yuvarlak, ortak salonla kendi kanadını ayıran parmaklıklı devasa kapıya ulaştı. Burada bulunan dört kanat, dört coğrafi yöne açılıyordu. Kapısı acil durum protokolünü devreye sokan gardiyan sayesinde aralıktı. Birkaç televizyon, sandalyeler, masalar, kanepeler ve kutu oyunlarının bulunduğu geniş salonda Cendrine kıyamet sonrası bir felaketin son savaşçısı gibi dolaşıyordu.

İlk gardiyan, Ti-Guy'ı gördü, bir masanın altına yığılmıştı. Yüzü yere bakıyordu, kıpırdamıyordu. Kafası ağzından ve burnundan çıkan kahverengimsi bir sıvının birikintisinde yüzüyordu. Bu görüntüye tamamen kayıtsız kaldı. Amaca ulaşmak için her yol mübahtı.

Ortak salon mahkûmların barındığı dört kanada, sonra kütüphanenin bulunduğu bir koridora, ardından hapishanenin idari departmanının bulunduğu başka bir ka-

nada açılıyordu. Orada, bir duvara yaslanmış *Delik Deşik* göründü. Elinde silahıyla, yüzü ebedi bir acı çekiyormuşçasına donup kalmıştı. Cendrine firarın verdiği hevesle yoluna devam etti. Başka bir kapı ve bir kontrol noktası ziyaretçi salonuna girişi sağlıyordu, Cendrine buraya hiç bakmadan yoluna devam etti. Onun ilgilendiği şey koridorun ucunda bulunuyordu: metal dedektörlü bir karşılama bankosu, içeriye kabul edilmeyen kişisel eşyaların konulduğu bir kutu ve bazen daha kapsamlı bir aramaya maruz kalınan yer.

Cendrine her şeyin önünde kolaylıkla açıldığını görüp hayretler içerisinde kalmıştı, anahtarları hâlâ kapalı olan bazı kapılar için iş görüyordu. Bir giriş bölümü onu karşıladı, geçen yüzyılın bir sanatçısı –muhtemelen kör ve zevksiz biri– tarafından dekore edilmiş geniş bir antre. Sanatı ziyaretçileri geri döndürmek ve morallerini bozmak için iyi iş görürdü. Saat çok erken olduğu için bu ziyaretçi salonu ıssız bir çöl gibiydi. Devasa cam kapı kayarak açıldı ve gözleri yaşlarla dolu *Külkedisi*'nin dışarıya ulaşmasını sağladı. Dışarıda, ekim ayının taze havası onu sardı ve gülümsetti. Hava güzeldi ve güneş uzakta henüz doğmuştu, karanlık çok yakında aydınlanacaktı.

Otoparktaki ve duvardaki lambalar, sıra sıra park edilmiş hapisane görevlilerinin araçlarının bazılarını aydınlatıyordu. Cendrine duvara dayandı ve toprağın üzerinde yükselen gözetleme kulelerini gördü. Hiçbir hareket yoktu. Cendrine, meslektaşları tarafından uyarılan gözetleme bekçilerinin, onları kurtarmak için görev yerlerini terk

KÜLKEDİSİ

ederek kendilerini genç kadının kurduğu ölüm tuzadıına attıklarını düşünödü.

Sirenlerin uzaktan gelen tiz seslerini işitti, kurtarma ekipleri yoldaydı. Polis, ambulanslar ve itfaiyeciler kitle-sel olarak yardıma koşuyorlardı. Muhtemelen bir gaz kaçığı olduğuna inanmışlardı. Acele etse iyi olacaktı. Cend-rine koşarak asfalt yüzeyden karşıya geçti ve onu içinde istemeyen topluluğa giden yola ulaştı.

Trois-Rivières yanan ışıkları, bacaları ve çatılarıyla uzaktan yükseliyordu.

Cendrine özgürdü.

BÖLÜM XVI

Trois-Rivières

2018

Mahkûm sabahtan beri firari durumdaydı, bu da onun iki şeyi keşfetmesine yardımcı oldu. İlki, Trifluvienler* kendi işlerine bakıyorlardı: Cendrine şehirde hiç rahatsız edilmeden elini kolunu sallayarak gezebilmişti. İkincisi, özgürlük paha biçilemezdi. Şehre geldiğinde birkaç saat boyunca polis arabalarından kaçınarak dolanmıştı. Bir elektronik eşya satan mağazanın vitrinindeki ekranlardan firarının haber olduğunu öğrenmişti. Ekrandan gö-

* Trifluvien, Kanada'nın Quebec eyaletinin Trois-Rivieres şehrinde yaşayan insanlara verilen addır. -ç.n

rebildiği ve okuyabildiği bilgilere göre, on iki mahkûm ve iki gardiyan ölmüştü. Diğerleri, şu anda Trois-Rivières'de bir hastanede tedavi altındaydılar. Mauricie* topraklarında bir insan avı başlatılmış, elbette ki, Cendrine'in Sainte-Thècle'ye gitmek isteyeceğinden şüphelenilmişti. Vatandaşların teyakkuz hâlinde olmaları ve kaçağı görürlerse hemen polisi haberdar etmeleri istenmişti.

Genç kadının vicdanında on dört yeni ölüm vardı... Hepsi bir aileye, anne babaya, eşe ve çocuğa sahipti... Bir başbakanın boş vaatler vermesi gibi herkese yas getirmişti.

Çok hızlı bir şekilde yüzünü saklaması gerektiğini anladı. Yüzünün tüm açılardan çizilmiş robot resmi her yere dağıtılmış, onu kolay tanınabilir bir hâle getirmişti. Bu yüzden bir çamaşırhane aramaya başladı, tesadüfen iki apartman arasında sıkışmış bir tane buldu. Aşırdığı yeni kıyafetleri giyip tekrar sokaklara döndü. Zayıf silüeti ve küçük bedeni sayesinde, yanından geçenler onu şehir merkezinde dalgın dalgın dolanan bir genç kızdan ibaret sandılar.

Cendrine on altı, on yedi yaşlarında bir genç erkek grubunun yanına yaklaştı. Kaykay meraklıları. Cendrine'i nazik bir sessizlik içinde karşıladılar, basit bir baş sallama hareketi işe yaramıştı. Onlardan yardım istediğinde kimse tereddüt etmemişti. Sesi anında cinsiyetini ele veriyordu ama gençler bunu önemsemediler. Umursamadılar. Oğ-

* Mauricie Bölgesi, Quebec eyaletine bağlı, Trois Rivières şehrini içinde barından idari ve turistik bir bölgenin adı. -ç.n.

lanlar, kızlar, translar; bu nesil farklılıkları daha kolay kabul ediyordu.

Cendrine, onlara hangi konuda yardım istediğini anlattı. Bir kadın hakkında, seri katiller hakkında kitapları olan Nadia Doucet hakkında bilgi topluyordu. Genç delikanlılardan bir tanesi ilgi gösterdi. Günümüzde seri katillerden daha havalı bir konu var mıydı ki? Kahramanlaştırılmışlardı. İnsanlar Dexter* ve diğer katillere bayılıyordu, insanı yönleri ağır basan katiller seçilerek sergilenen dehşetin boyutu hafifletiliyordu. Bu canavarlar zaten kaybolmuş bir neslin rol modelleri hâline gelmişti.

Hemen akıllı telefonlara başvurular ve yazarın hemen ertesi gün kendi yayınevinden diğer yazarlarla Poirier Kitabevi'nde bir imza etkinliğine katılacağı bilgisine ulaştılar. Cendrine mutlu bir şekilde gençleri selamladı, hatta gençlerden biri ona sigara teklif etti, reddetti ve neredeyse o an unutuldu. Bir yetişkin belki kapüşonun ve kasketin altında gizlenen bu suratı sorgulayabilirdi ama gençler gizlilik ihtiyacını anlayabiliyorlardı.

Kadın yerleşmek için çok da kötü olmayan bir dar sokak bulmadan önce şehirde dolandı. Bir sığınma evine gidemezdi, kimliğini sorabilirler ya da en azından yüzünü görmek isteyebilirlerdi. Ertesi güne kadar düşük profilde takılmak zorundaydı.

* *Dexter*, Jeff Lindsay'ın *Delirtici Düşlerin Dexter'i* adlı romandan James Manos Jr. tarafından ekrana uyarlanan bir Amerikan televizyon dizisidir. (Kaynak: Wikipedia)

İki kocaman metalik konteynerin arasında kendine bir yer bulmuştu, bir uyur bir uyanıktı. Gece uzundu, hem de çok uzun. Uzaktan bağırان insanlar, ona yaklaşان cesur sıçانlar ve serin hava... Cendrine sıcak bir banyo ve yatağı tercih ederdi... Özgürlük her şeyden öte ona iyi geliyordu, temiz havayı solumak –yakındaki çöpleri saymazsak–, dışarı çıkma yasağımn, uyanışların ve ortak duşların seslerini duymamak... Burada hiçbir şeyden korkmuyordu. Neredeyse hiçbir şeyden.

* * *

Ertesi gün yiyecek bir şeyler aramak için yola çıktı. İş yerinin önünü süpüren tatlı bir fırıncıyla karşılaştı. Adam ona seslendi. Muhtemelen ağır yürüyüşü, ihmal edilmiş ve afallamış görünümünü dikkat çekmişti. Ona bir kruvasan ve kahve ikram etti. Minyon yapısı ergen zannedilmesine sebep oluyordu. Sokakta yaşayan gençlere benziyor olmalıydı. Fırancı çok konuşup hiçbir şey söylemedi, Cendrine onu dinledi. Fırancı ona bir şişe su ikram etti ve dikkatli olmasını tavsiye etti. Başını üzgünce sallayarak uzaklaşan kadının arkasından baktı.

Kaçışının üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordu. Cendrine sonunda Trois-Rivières'deki Poirier Kitabevi'ne girdi. Üzerinde, Père-Daniel Sokağı'ndaki çamaşırhaneden aşırdığı, göbek tarafında cebi olan kapüşonlu lacivert bir

KÜLKEDİSİ

eşofman üstü ve bir *New England Patriots** kasketi vardı. Üstündeki kıyafetlerin sahibi, çamaşırhanedeki kanepelerden birinin üstünde, odadaki sıcaklık, çamaşır ve kurutma makinelerinin çalışırken çıkardığı ritmik ses sebebiyle uyuyakalmıştı. Kül yüzlü, sıska bir kadının yaklaştığını ve paha biçilemez kıyafetlerini çaldığını görmemişti.

Kitabevinde, Cendrine, yazarların işgal ettiği bir sürü masa gördü. Okuyucular sırada bekliyorlar, kitaplarını imzalıyorlar ya da yazarlara görmezden gelerek sakince kitap satın alıyorlardı. Cendrine, hemen odanın sonunda Nadia'yı gördü. *Külkedisi*, romanlarla dolu adacıkların etrafında dolanarak ona yaklaştı. Sağ tarafında insanlar bağırıyorlardı ve kahkaha atıyorlardı. Yedi yazar bir masada oturuyorlardı ve önlerinde duran genç bir kadın onların fotoğraflarını çekiyordu. Beş adam ve iki kadın yazar, bir kadın okuyucuyu karşıladı ve ardından soytarılık yapmaya başladılar. Önce yüzlerini buruşturdular, meslektaşlarının bacaklarını tutup kaldırdılar. Kel ve oldukça yakışıklı –göğüs cebinde ayı suratı resmi olan bir kazak giyiyordu– yazarlardan biri diğerinin sırtına çıktı.

Bu ilginç gösterinin şaşkınlığıyla Cendrine omuzlarını silkerek uzaklaştı ve bir genç kızın kitabını imzalayan Nadia'nın masasının önüne geçti. Genç kız ve Nadia bir süre konuştular, firari masanın üstündeki kitaplardan biriyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Sonunda Nadia'yı yalnız yakalayıp karşısına geçtiğinde Nadia onu hemen tanıdı.

* *New England Patriots* (Türkçe anlamıyla New England vatanseverleri) Boston bölgesinde yer alan bir profesyonel Amerikan futbol takımıdır. (Kaynak: Wikipedia) –ç.n.

“Cendrine! Ama... Ne... Ne yapıyorsun burada?”

Gazetecinin güzel yüzünden panik ve korku içinde olduğu okunabiliyordu. Onun zarafeti ve delici bakışları Cendrine’i kısa bir süre rahatsız etti. Silkindi ve arkasında dolanan kişileri görmezden gelerek:

“Seninle konuşmam lazım, yardımına ihtiyacım var,” dedi.

Nadia, kitabevindeki insanları süzüp kimsenin onları dinlemediğinden ve yeni gelenin farkına varmadıklarından emin olunca devam etti.

“Bütün şehrin seni aradığını biliyorsun, değil mi?”

Cendrine bundan daha iyi hiçbir şey bilmiyordu. Arkasından bağırışlar, kahkahalar, haykırışlar devam ederken kendisine yardım etmesi için Nadia’ya yalvardı. Yazarın gözlerine gözlerini dikmiş ve ellerini cebinde tutuyordu.

“Kesinlikle, bunu sensiz yapamam,” diye açıkladı Cendrine.

Nadia güzel kıvrıcık saçlarından bir tutam aldı ve başını hafifçe hareket ettirdi, bakışlarını önündeki kitaplara dikmişti. Düşünüyordu. Göğsünde rozet olan genç bir kadın onlara yaklaştı, kitabevinin görevlisiydi.

“Bayan Doucet”, iyi misiniz?

Görevli bir adım geri attı, Cendrine’den gelen kötü kokuyu duymuş olmalıydı. Tecritte geçirdiği zaman ve pis kokulu sokakta kalışı kokunun nedenini açıklıyordu. İyi bir duşa ihtiyacı vardı.

KÜLKEDİSİ

“Evet, evet, her şey yolunda. Teşekkür ederim,” diye gülümseyerek cevap verdi Nadia.

Görevli, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle sırtını dönüp uzaklaştığında Nadia başını salladı ve fısıldadı:

“Suç ortaklığından bahsediyoruz... İnanılmaz... Bunu yapamam...”

Cendrine yazarın tek taraflı konuşmasını kesti.

“Sana kariyerinin en önemli hikâyesini verebilirim.”

Kadının yüzünden sadece yaşadığı tereddüt değil, risk alma korkusu da okunabiliyordu. *Külkedisi* firariydi. Cinayetle suçlanan bir firariye yardım etmek ona çok pahalıya patlayabilirdi. Cendrine, Nadia’nın tereddüdünü anlıyordu ama ona gerçekten ihtiyacı vardı. Dikkatleri başka yöne çekmek için Nadia kitaplardan birini açtı ve Julie adına imzaladı. Cendrine’in kapüşonuyla sakladığı yüzünün üç kitabevi çalışanının ilgisini çektiğini fark etmişti.

Arkasından iki genç kız geçti ve kahkahaların yükseldiği yazar masasına doğru yöneldiler. Genç kızlardan birinin konuşmasını duydu.

“Ceketli çocuk bir şair!”

Nadia imzaladığı kitabı firariye verdi, derin bir nefes aldı. Cendrine’in son cümleleri amacına ulaşmıştı. Nadia gergin bir şekilde, fark etmeden, alt dudağını ısırды. Sonunda seri katil uzmanı cesareti kırılmış bir şekilde başını salladı.

“Bunu yapacağıma inanamıyorum...”

Eğildi ve masanın altındaki el çantasından ucunda plastik bir kafatası olan bir anahtarlık çıkardı. Cendrine'e uzattı ve talimatları verdi.

"Beni arabamda bekle. Siyah bir Hyundai, arkadaki otoparkta."

"Teşekkür ederim," dedi Cendrine içten bir gülümsemeyle.

"Açsan arka koltukta içinde meyve salatası olan bir Tupperware* kabı var."

Cendrine anahtarları aldı, başıyla onayladı ve tek bir kelime daha etmeden arkasını döndü. Tüm müşterilerin onu izlediği fikrine kapılarak kitabevinin içinden yürüdü. Çıkışa yakın bir masada duran kitapları neredeyse deviriyordu, zikzaklar çizerek kapıya ulaştı. Dışarı çıktığında ancak derin bir nefes alabildi.

Nadia'mın arabasında meyve salatasım yerken yaptığı hareketlerin olası sonuçlarının farkına vardı. Hiçbir zaman özgürlüğün tadına varamayacaktı. Güvenlik güçleri ve adalet sistemi her zaman onun için işleri karmaşıktırılıyordu. Sisteme saldırmıştı ve sistem onu asla affetmeyecekti. On dört ölü de vicdanında kocaman bir yükü.

Ne garip, *Peri*'yi kendi ailesinden daha çok özliyordu.

* Tupperware 1942 yılında Earl Tupper tarafından kurulan, plastik saklama, servis ve hazırlık kapları üreten bir marka. (Kaynak: Wikipedia) –ç.n.

BÖLÜM XVII

Trois-Rivières

2018

Nadia, Chenaux Bölgesi'nde güzel, müstakil bir evde yaşıyordu. İki kapılı bir garajı olan bu büyük, modern, tek katlı evde, normal ve varlıklı bir ailenin isteyebileceği her şey vardı. Havuzu olan bir avlu, terasta bir jakuzi ve arkadaşlar arasında geçirilecek bir akşam için devasa bir barbekü... Cendrine hayatı boyunca krematoryum ve hapisane dışında hiçbir yerde kalmamıştı. Yapının güzelliği ve içindeki lüks onu büyüledi. Her şey tertemizdi, güzel kokuyordu; neredeyse eksiksiz bir düzen içerisindeydi burası.

Nadia, firariyi bir odaya götürdü ve ona temiz kıyafetler verdi. Duş almasını önerdi.

“Ben de bu sırada ne yiyebileceğimize bir bakarım.”

Saldırıya uğrama korkusu olmadan ve gardiyanların alaycı bakışlarına maruz kalmadan temizlenebilmek ne büyük zevkti! Ama ne yazık ki duş ona aynı zamanda arkadaşının yakın zamandaki ölümünü de hatırlatıyordu ve bu sebeple aceleye gelen firarını. Sıcak suyun altında her yerini sabunlarken hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etti. Bu ona iyi gelmişti.

Sonunda temizdi, ev sahibine ait bir kot ve genişçe bir gömlek giymişti. Hoş kokular yayılan salona doğru ilerledi, ağzı sulanmıştı. Nadia gülümsüyordu, elinde bir kırmızı şarap kadehi vardı, arka planda klasik müzik duyuluyordu. Firariye de bir kadeh uzattı, Cendrine kadehten büyük bir yudum aldı. Önemli konuları gündeme getirmeden önce insanlığın temel ihtiyacını karşılamalıydı. Cendrine’in daha önce hiç tatmadığı *fettucini alfredo* şu ana kadar yediği en iyi şeydi. İki tabak yerken ona anaç bir gülümsemeyle bakan aşçıyı da övmeyi hiç ihmal etmedi. Cendrine, yemek sırasında ev sahibinin zor bir ilişkiden çıktığını ve bekârlığının tadını çıkardığını öğrendi. Çok yakında Ortadoğu’daki ailesini ziyaret etmeyi düşünüyordu.

Yemek biter bitmez hızlıca masayı, tezgâhı temizleyip bulaşıkları yıkadıktan sonra salona geçtiler. Devasa bir televizyon ve etkileyici bir müzik setinin bulunduğu dinlenme alanında duran bir kanepede rahatlamaya geç-

tiler. Cendrine birkaç fotoğrafa bakarak oyalandı. Nadia fotoğrafları farklı insanlarla, farklı farklı yerlerde çekilmişti. Her fotoğrafta mutlu görünüyordu. Güzel, sağlıklı ve normal bir insan gibi... Böyle biri neden seri katillerle uğraşıyordu? Bunu sormaya cesaret edemedi.

Cendrine ipeksi kanepeye uzanırken Nadia yutkundu ve boş kadehini sehpanın üzerine koydu. Konuşmadan önce bacak bacak üstüne attı.

“Ne öneriyorsun?”

Cendrine şu anda hayatıyla oynadığını, geleceğinin – belki de olmayan geleceğinin– ağzından çıkacak sözlere bağlı olduğunu biliyordu. Kapüşonu, kasketi ve hapishane kıyafetleri üstünde değilken gazetecinin aldırılmaz bakışlarına maruz kalarak kendini çıplak hissediyordu. Gazeteci onun anormal ten rengine ve korkunç görünümüne alışmış görünüyordu.

“Sana her şeyi anlatmak istiyorum, sansürsüz bir şekilde tüm hikâyemi.”

Nadia kanepenin üstünde kıpırdandı. Sessizliğine rağmen bakışlarında bir kıvılcım çakıyordu, bu birçok farklı şekilde yorumlanabilirdi ama Cendrine için bu arzuyu ifade ediyordu. Firari konuşmaya devam etti.

“Sana hiçbir sosyal hizmet görevlisinin bana anlattıramadığı şeyleri anlatacağım.”

Nadia ilgilenmiş görünüyordu, böyle bir teklifin avantajlarını ve dezavantajlarını tartıyordu. Cendrine’in hikâ-

yesi hiç yazılmamıştı, motivasyonu ve ruh hâli kamuoyu tarafından bilinmiyordu. Mahkeme sürecinde medya onun duygularından çok fiziki görünümüyle ilgilenmişti.

Bundan harika bir kitap olurdu!

“Peki, bunun için ne yapmam gerekiyor?” diye dikkatle sordu Nadia, heyecanını dizginleyerek.

Cendrine güldü. Gazeteci, çok kısa saçları, gri teni ve hastalıklı siskalığıyla bu ünlü firarinin kayıp, genç bir kızdan başkası olmadığını düşünüyordu.

* * *

Cendrine’in Nadia’nın evine sığınmasının üstünden iki gün geçmişti. Sainte-Thècle’ye dönüşünü planladıkları iki uzun gün. Krematoryuma akıl almaz bir ziyaret. Aynı sabah, iki kadın, Trois-Rivières ile firarinin köyü arasındaki yolu yaparken çok şey konuşup hiçbir şey söylememişlerdi. Nadia, Cendrine’in köyün yollarından geçerken tanınmaması için siyah camlı bir araba kiralamıştı, birçok yerde polis arabası olmasına rağmen hiçbir durdurma noktası yoktu.

Külkedisi siyah, kumaş bir pantolon ve koyu renkli, önü cepli, logosuz bir eşofman üstü giymişti. Oraya görünmez bir şekilde gitmesi gerekiyordu. Nadia ise, gazeteci rolüne sadık kalarak koyu renkli bir kıyafet giymişti.

Nadia, krematoryumdaki Carmen’le iletişim kurmuştu. Kadın telefon aramasına cevap vermişti. Gazeteci ken-

dini tanıtmişti ve büyük bir televizyon kanalına röportaj yapmak için görüşmek istediğini söylemişti. Üvey annesini tanıyan Cendrine, onun dikkat çekme ve ünlü olma arzusunu biliyordu. Kadının onların malikâneye girişine olanak sağlayacak olan böyle bir teklifi kesinlikle kabul edeceğine emindi. Carmen durmadan bir sinema yıldızı olmak istediğini söylerdi, aynanın önünde sık sık poz verirdi, fotoğraf çektirmeye hiç ara vermezdi. Duvarlar kadının çektiği fotoğrafların negatifleriyle doluydu.

Taktikleri meyvesini vermişti. Carmen, Nadia'yı aynı gün akşam sekizde eve davet etmişti.

Patroniçe tüm bu olayların asıl kurbanı gözü yaşlı, zavallı anne imajı çizmek için hiç vakit kaybetmemişti. Aynı zamanda Cendrine'e acıdığını, bütün suçlarını affettiğini ve küçük kızı kendi kızı gibi gördüğünü bile söylemişti. Carmen ve kızlarına yönelik tüm asılsız suçlamaların onu yaraladığından da bahsetmişti.

Cendrine bu yalanları dinlerken haykırmamak için telefondan uzaklaşmıştı.

Krematoryumun batı tarafında çalılar arasında pusuya yatmış Cendrine zamanının gelmesini bekliyordu. Nadia içeri gireli üç saat olmuştu, arabasını garajın girişine çok yakın bir yerde park etmişti. Malikânenin dış alanı hiç değişmemişti, girişteki dev *Cadillac* dışında her şey aynıydı. Carmen işletmeyi ve babasının parasmı üzerine geçirmişti, aynı zamanda binlerce dolarlık hayat sigortasını da.

Akşam hava oldukça serindi, gece çıkan böcekler o akşam sessizdi. Malikâne ile çalılıkların arasında bulunan asfalt bir yolla kesilen yolun ortasında, alaca karanlıkta, Quebec Eyalet Polisi'nin devriye arabası duruyordu. Dışarıda hiç ışık yoktu ama bir memurun cep telefonu ışığı orada birinin olduğunu ortaya koyuyordu.

Nadia'nın içerde oluşu Cendrine'in içeriye girmesini kolaylaştıracaktı, ancak gazeteci krematoryumun gülünün hikâyesini yazmayı gerçekten istiyordu; o yüzden üvey annenin tanıklığını dinlemek son derece önemliydi. Yazar malikânenin yeni sahibinin cezasını çekmeyeceği yalanlar söylediğini biliyordu ama Carmen'in gerçek kişiliğini tam olarak anlatabilmek için bu görüşme gerekiyordu. Nadia her zaman araştırmasını derinlemesine yapardı.

Soğuktan donmaya başlamışken Cendrine, Nadia'nın sonunda malikânedenden çıktığını gördü. Gazeteci hemen telefonuna sarıldı ve bir numara çevirdi. Firarinin cebindeki telefon titredi ve Cendrine cevap verdi.

"Cendrine, beni iyi dinle."

"Tamam..." diye yanıtladı Cendrine güçsüz ama ilgili bir sesle.

"Arabada bir polis var. Evde de başka biri var. Mutfağın kapısının kilidini açık bıraktım."

Nadia malikânenin tuğla duvarına takılı bir lambadan gelen ışığın tam kalbinde duruyordu. Kıyafetiyle, uzun ve hoş bacaklarıyla, beli ve kıvrımlarıyla aynasızın hemen

dikkatini cezbetmişti. Cendrine polis arabasındaki ışığın kapandığını ve adamın genç kadına daha rahat bakabilmek için zemin hazırladığını gördü. Tipik. Ayrıca Nadia çekiciliğini gözler önüne sergilemekten de geri durmuyordu. Arabaya doğru yürümeye başladı. Köy lokantasından aldığı yağlı yemek torbasını koltuğunun altına saklayan memurun nefesine tazelik katmaya çalıştığı görülebiliyordu.

“Gece yarısına kadar vaktin var,” diyerek telefon konuşmasına devam etti gazeteci. Carmen, Quebec Eyalet Polisi’nin gece nöbetçilerinin o vakit geleceğini söyledi.

“Gece yarısına kadar vaktim var... Tamam.”

Cendrine, Nadia’nın bu hikâyede mutlu bir son olmayacağını bilip bilmediğinden şüphe etti. Eğer bu bir intihar görevi olacaksa mesela. Muhtemelen, her ihtimale karşı, yine de aynı şekilde rolünü oynardı. Krematoryumun gülü, kendisine yardım ederek çok büyük bir risk alan bu kadına sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Nadia konuşmasına yeniden döndüğünde, evle araba arasındaki yolun yarısına varmıştı. Cendrine onun asfaltta çıkardığı ayak seslerini duyabiliyor ve nefesinin gittikçe hızlandığını tahmin edebiliyordu.

“İyi şanslar.”

Cendrine tek kelime etmeden telefonu kapattı, gözyaşları akmak üzereydi. Nadia’nın telefonunu cebine attığını ve arabadan çıkan polise iyice yaklaştığını gördü. Adam

dev gibiydi, tam bir kas yığını. Hilton Kardeşler'den* birine, bir boksöre benziyordu. Cendrine, Nadia'nın tavırlarının değişmesini izledi; kadın hafifledi, gülümsedi ve baştan çıkarma niyetiyle hareket etti. Kolay orospu rolünü oynuyordu ve polisin koluna dokunarak rolünün repliklerini tekrar ediyordu. Bir erkeği nasıl aptala ve itaatkâra dönüştürebileceğini bilen bir kadından daha güzel hiçbir şey olamazdı. Adamm ilkel içgüdülerini uyandırmış ve o andan itibaren, artık adamı lobiciler ve büyük petrol şirketlerinin karşısındaki bir politikacı gibi manipüle edebilirdi.

Cendrine için harekete geçme vakti gelmişti. Nadia dikkatleri dağıtırken o çalılık boyunca yürümüş ve malikânenin diğer kısmına geçebilmişti. Uzun otlar ve çalılar arasındaki kaçamağı üstünün yapraklar, dallar ve tozlarla kaplanmasına sebep olmuştu, onları temizlemeye çalıştı.

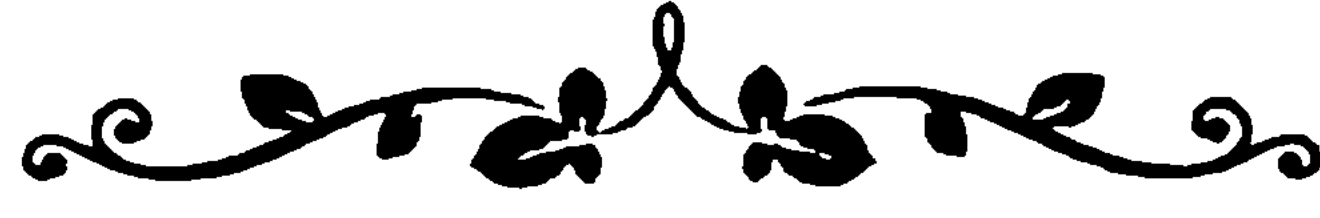
Krematoryumun dış yüzeyi karanlık içindeydi. Bu tarafta mutfak, misafir odaları ve kütüphane bulunuyordu. Carmen ya salonda olmalıydı ya da birinci kattaki kendi odasında. Harika. Firarinin koşarak katetmesi gereken maksimum yirmi metre kadar mesafesi vardı. Görülme için dua ederek tuğla duvara doğru fırladı, oraya yaslanıp nefesini toparladı.

Malikâneye girmeyi başarmıştı. En kolay kısım geride kalmıştı.

Cendrine'in aklından o an onu çok erken terk eden annesi ve babasıyla ilgili bir düşünce geçiyordu.

* Hilton ailesi Quebec'te ünlü bir boksör ailesidir. -ç.n.

BÖLÜM XVIII

Sainte-Th  cle
2018

Cendrine kilidi açık bırakılmış mutfak kapısından içeri girdi. Kapıyı kapatıp karanlık mutfakta ilerledi. Saat sekiz bu uktu. Onu bir kıztırma kokusu karşıladı, oradan ayrılı ından beri çok az şey değişmişti: Yeni alınmış mutfak aletleri ve daha koyu bir renkte yeni yapılmış badana. Oyalanmadan koridora doğru ilerledi ve malikânenin i  kısımlarına doğru yöneldi. Carmen'i kendi odasında bulacağım tahmin eden Cendrine birinci kata çıkan büyük merdivenlere doğru yürüdü.

Uzaktan gelen bir sesle koridorda irkildi. Bir kadın sesi, Carmen'in sesi. Yüksek sesle konuşuyordu, telefonda

olduğuna emindi. Onun sesini işitmek kanını dondurdu, intikam ve öfke duygusunu uyandırdı. Cezalandırma serüveninden önce harika bir motivasyondur. O an tek problem, sesin nereden geldiğiyle alakalıydı. Bodrum kattan geliyor gibi duruyordu.

Cendrine ölülerin depolandığı ve yakma fırınının durduğu bölgesine inen kapının önünde durdu. Kapı açıktı. Aşağı kattan üst katı aydınlatan bir ışık huzmesi yayılıyordu. Carmen sesinin tonunu yükseltti ve firari o an donup kaldı.

“Gel, buradayım Cendrine. Seni bekliyorum!”

Külkedisi hiçbir şey anlamamıştı. Nasıl bilebilirdi? Gizli bir güvenlik kamerasının ekranında mı görmüştü? Çok fazla gürültü mü yapmıştı? Firari hareket etmedi, sürprizinin etkisini kaybettiğini anladı.

“Geleceğini biliyordum, diye sözlerine devam etti Carmen. Aslında firarının konuşulduğunu duyduğumdan beri kendimi buna hazırladım.”

Asla terk etmediği otoritesi dışında ses tonu hiçbir duygusunu ele vermiyordu. Kaçmak için çok geçti ya da vazgeçmek için. Cendrine’in başka bir fırsatı olmayacaktı. Uzun yıllar yaşadığı bodrum kata inen merdivenlerde ilerledi. Kalbi hızla çarpıyordu, geri dönme ve tuzadığı düşme duygusu onu canlı tutuyordu.

Bu sürpriz midesini düğümlemişti.

KÜLKEDİSİ

Carmen bütün tabutların boşaltıldığı odanın tam ortasında duruyordu. Duvarlar, zemin ve tavan yenilenmiş, odaya kör edici bir beyazlık ve temizlik gelmişti. Carmen'in arkasında, daha önce kullandıkları başka bir yüzyıla ait eski fırının yerini iki yeni fırın almıştı. Bu yeni makineler bir servete mal olmuş olmalıydı, sessiz çalışıyorlardı ve yaptıkları enerji tasarrufu sayesinde masrafları azaltıyorlardı. En azından Cendrine böyle hayal etmişti.

Genç kadının yüzündeki şaşkınlığı gören Carmen açıklama yapmanın gerekli olduğunu düşündü.

"Eski fırını atıp odayı yeniledim. Şimdi isteyen aileler gelip yakma odasını ziyaret edebiliyorlar."

Cendrine bodrum kata yaklaştıkça temizlik malzemelerinin kimyasal kokusunu hissedebiliyordu.

"Artık dağıtılacak kül yok küçük kız, her şey otomatik olarak toparlanıyor ve sızdırmaz bir kaba dolduruluyor," diye gururla açıkladı mülk sahibi.

Külkedisi merdivenlerin sonuna doğru durdu. Yumrukları sıkılı bir şekilde bekledi ve patroniçenin boğazına atlama arzusunu bastırdı. Ebeveynlerinin ölüm emrini veren kadının boğazına. Aile şirketini çalan kadınınkine. Yine de Carmen'in söyleyeceklerini merak ediyordu.

Carmen hareketlendi ve en yakınındaki duvara doğru yanaştı, duyduğu bir gürültü Cendrine'i titretti. Merdivene doğru yaklaşan ayak sesleri vardı, biri onların yanına doğru geliyordu. Öfkeli bir şekilde, silah getirmediği için

kendini çok aptal hissetti, gözlerini koridora ve dikdörtgen kapıya dikti, tabii sırtını tamamen üvey annesine dönmeyen. Bir çift güzel bacak gördü. Nadia gelmişti, onların yanına inmek için merdivenlere doğru ilerliyordu. Yani ihanet eden o muydu? Hepsi bir oyun muydu? Cendrine umutlarının tükendiğini ve öfkesinin katlandığını hissetti. Üzüntüsü gözlerini yaşlarla doldurdu.

Nadia yalnız değildi, kaslı dev polis de tehditkâr bir havayla onu takip ediyordu. Yeni gelen iki kişi de alt kata vardığında Quebec Eyalet Polisi memuru, Nadia'yı Cendrine'e doğru itti. Gazeteciye aldığı darbenin üzerine dengesini kaybederek dizlerinin üstüne düştü, çorabı yırtılmıştı, acı içinde bağırdı. Adam gerçek bir sadist gibi gülüyordu. Carmen kıkırdıyordu, Cendrine ise tüm düşmanlarını şaşkınlık içerisinde izliyordu.

Merdivenlere girişi bloke eden, steroidden patlamak üzere olan adam bağırdı.

“Aşırı çirkin olduğu kesinlikle doğru.”

Nadia üzgün bir suratla Cendrine'e doğru baktı, sonunda nefes alabilmişti, gazeteci ihanet etmemişti. Carmen gülerek onlardan nasıl faydalandığını açıkladı.

“Bu güzel kadın, seni hapishanede ziyaret ettiğini söyledi. Beni aradığında seninle birlikte geleceğinden kuşku landım...”

Polis hâlâ dizleri üstünde olan Nadia'ya yaklaştı, onu saçlarından kaldırarak suratını ortaya çıkardı ve kendisi-

KÜLKEDİSİ

ne bakmaya zorladı. Gazeteci karşı koydu, elleriyle acıyı azaltmaya çalıştı. Hatta adama tükürdü. Bundan eğlenen adam konuştu:

“Mücadele eden sürtükleri çok severim.”

Sonra genç kadını bıraktı ve hiçbir uyarı yapmadan belinden copunu çıkardı. Nadia’ya şakağından bir darbe indirdi doğrudan. Acısına karışan dayanılmaz şok, kadının dengesini bozdu ve yere kapaklandı. Suratı, yüzleri karanlıktaki iki kadına döndü, gözleri kaydı. Bayıldı. Carmen sırtıyordu.

“Cendrine, seni Mathieu Carignan ile tanıştırayım,” dedi patroniçe.

Annesi ve babasını öldüren adam!

Yozlaşmış bir adalet sistemi tarafından çok yakın zamanda salıverilmiş bir katil. Masum insanlar sürekli olarak hayatları mahvolup itibarları yok edilirken, ağır suçlar işlemiş olanlar bağışlanıyor ve kısa cezalara çarptırılıyorlardı. İşte sonuç, bu oydu! Cendrine kapana kısılmıştı. Çift bu durumdan çok zevk alıyordu, neşe içinde kahkahalara boğulmuşlardı.

Polis elinde copuyla Cendrine’e doğru yanaştı. Gözleri parlıyordu, boynu ve iğrenç yüzü bir Rus haltercinin heykeline benzeyen adamın ön kollarındaki kasları belirginleşmişti. Silahını kaldırdı. Firari geri çekildi, uzaklaşmaya çalıştı ama kapana kısılmıştı. Carmen üstüne atladı, onu boynundan yakaladı ve kollarını boynuna doladı. Cendri-

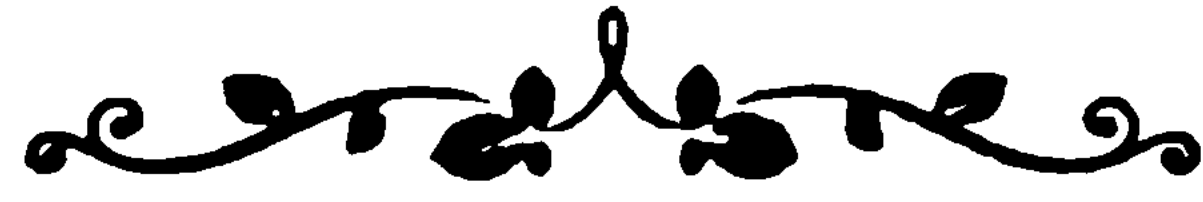
ne bağırdı, tırmalamaya, ayaklarıyla tekme atmaya çalıştı ama Carmen çok güçlüydü, üstüne boca ettiği parfümün kokusuyla ve yumruğuyla onu boğuyordu.

Carignan koştu ve Carmen, *Külkedisi*'ni bıraktığı anda durumu devraldı. Cendrine kafasına inen cop sebebiyle bir adım dahi atamadı. Kör edici ve felç eden bir şok dalgası içinden geçti. Cendrine yere yığıldı.

Gözleri kararıp bayılmadan önce gördüğü son görüntü çiftin kucaklaşmasıydı. Carignan elini Carmen'in kalçasına koymuştu, öpüşüyorlardı.

Sonra zorunlu rüyalar dünyasında Nadia'ya eşlik etti.

BÖLÜM XIX

Sainte-Th  cle

2018

Cendrine acı içinde gözlerini açtı. Akut bir ağrı ba ının içinde dolanıyordu ve kafasını patlatmakta tehdit ediyordu. Firari istemsiz bir şekilde inledi, bir çeşit hırlama gibiydi. Bakışlarıyla odayı taradı.

H    bodrum kattaydılar. Nadia gözleri kapalı bir h  de yerde yatıyordu. Cendrine el ve ayak bileklerinin hatlarla basit bir mutfak sandalyesine bağlı olduğunu fark etti. Hareket etmesi imkânsızdı.   n ndeki son teknoloji iki yeni fırın tıpkı mek na yayılan beyazlık ve aydınlık gibi ona meydan okurcasına bakıyordu. Sirtına yediği bir

darbeyle odada Nadia ile yalnız olmadıklarının farkına vardı. Görüş alanında bir silüet belirdi.

Carmen çok şık bir gece elbisesi giyyordu.

“Sonunda uyandın, kurbağa surat.”

“Defol git!”

Konuşmak Cendrine’in başındaki ağrıyı daha da azdırmıştı, sanki bir festivalin korkunç ertesi gününde olduğu gibi. Saatin kaç olduğunu tahmin edemiyordu, hâlâ akşam mıydı yoksa gece miydi umursamadı. Nöbet değişimi için yeni polisler meslektaşının yerini almaya geldiğinde ne olacaktı? Devriye arabasında olması gereken asıl polis memuru neredeydi?

Carmen makyajlıydı ve bir sürü parlak mücevher takıyordu. Gülüşü bir yumrukla ezilmeyi hak ediyordu.

Patroniçe hâlâ sisler içinde olan Nadia’nın ayaklarını itekledi. Fırın ve Cendrine’in ortasında duran Carmen bakışlarını üvey kızına doğru çevirdi.

“İşte burası, yollarımızın kalıcı olarak ayrıldığı yer.”

Boyuna posuna rağmen şu ana kadar sessiz bir şekilde beklemiş başka bir silüet ortaya çıktı ve kadınların arasına katıldı. Carignan artık polis üniforması giymiyordu, onun yerine basit bir kot ve göğsünde *Harley-Davidson* logosu olan siyah bir kazak giyyordu. Ağzını şaplata şaplata sakız çiğniyordu. İşte o anda Cendrine acı ve akıl karışıklığı nedeniyle daha önce fark etmediği bazı detaylara hâkim

oldu. İki fırının arasında bir sürü benzin bidonu duruyordu. Bunların dolu olduğunu tahmin etti. Ayrıca sağdaki fırının aralık kapağından bir çift kılı bacak görölüyordu. Polis olabilir miydi?

Carmen, Cendrine'in bakışlarını izledi ve keyifli bir şekilde açıklamalarına devam etti.

"Başka seçeneğim yok. İpucu bırakamam. Burayı özeleyeceğim ama sigortanın parası yeni bir krematoryum açmamıza yeter. Başka bir yerde."

Carmen'in kahkahaları altında Cendrine öfkeyle mücadele ediyordu, ancak el ve ayak bileklerini kaşıyabilmişti.

"Hâlâ mücadelecisi! Bu çok yararsız, benim çirkin kızım... Senin için her şey bitti ve böylesi daha iyi."

"Bu şekilde kurtulamayacaksın!"

"Ah, öyle mi?" diye sordu Carmen yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Ne yapacaksın tam olarak?"

Külkedisi öfkesini kustu.

"Polis birazdan burada olur."

"Polis mi?" diye sordu patroniçe neşeyle.

Carmen'in yüzü ışıldıyordu. Sevgilisine döndü ve ekledi: "Sanırım ona Eyalet Polisi arabasını ödünç aldığımızı söylemek zorundayız, aynı senin üniformaların gibi. İnsanın her yerde arkadaşlarının olması çok işe yarıyor."

Külkedisi sessiz kaldı, kurtulmak için sarf ettiği nafile çabalarına son verdi. Bu bilgiyle tüm motivasyonunu yok olmuştı. Carmen, sevgilisine doğru döndü.

“Bizi annesi ve babasından kurtardın, aynı şeyi kızlarına da yapman çok normal.”

Canavar neşe içinde yüzünü buruşturdu, ellerini ovuşturdu. Cendrine’in sabrı tükenmek üzereydi, bir çözüm arıyor ama bulamıyordu. Belki de Carmen gerçekten kazanmıştı?

Patroniçe şunları söyleyerek merdivenlere doğru ilerledi:

“Montréal Kumarhanesi’ne gidene kadar bitir şunun işini...”

“En hızlı şekilde yapacağım,” diye yanıtladı Carignan coşkulu bir neşe içinde. Kalın bariton sesi bodrum katta yankılanıyordu.

Carmen durdu ve önce sevgilisini izledi, ardından bağlı iki kıza baktı.

“Söz veriyorum onunla çok eğleneceksin. Ama dikkatli ol. Ben hazırlanıp seni arabada bekleyeceğim.”

Yaşlı kadın merdivenlere doğru yöneldi ve Cendrine’in görüş alanından çıktı. Onu Carignan ile yalnız bırakmıştı, firari en kötüsünden korkuyordu. Eğlenmek mi? Erkeklerin beyninde bu tek bir şeye işaret ederdi genelde: Göt.

KÜLKEDİSİ

Carignan heyecanlanarak kıkırdadı ve onu sandalyeye bağlayan ipleri çözmek için Nadia'ya yanaştı. Önce onu sırtüstü yere yatırdı. Cendrine'e bir bakış atınca kadının insanlığının delilikle yer değiştirdiğini gördü.

"Böyle iki güzel küçük götü doldurma şansını kaçırmam söz konusu bile olamaz!"

Nadia'nın ayakkabılarını çıkardı, gazetecinin bilinci hâlâ yerine gelmemişti, sonra da dizinden yırtılmış külotlu çoraplarını sıyırdı. Uzun ve pürüzsüz bacaklar ortaya çıktı, adam azgın cümleler mırıldanmaya başlamıştı bir taraftan. Büyüyen penisi pantolonundan görölüyordu. Cendrine bir sonraki etapta korkmaya başlamıştı, böyle bir gösteri sırasında güçsüz ve etkisiz bir şekilde kalmak istemiyordu, kalamazdı. Ne trajedi! Nadia önce inlemeye sonra da kıpırdamaya başladı. Uyanıyordu. Ceketini fırlatıp gömleğinin düğmelerini koparan yaratık için bu uyanma hâli hiçbir önem teşkil etmiyordu. Bu kez, Nadia tamamen bağırarak uyandı ve üzerine salya akıtan bu pisliğin soyunduğunu fark etti. Carignan kadının güçsüz ataklarını bloke etti ve onu yere yapıştırıp kocaman yumruğuyla boynunu kavradı.

Nadia nefret ve kızgınlıkla bağırdı.

"Bana bir kez daha tecavüz etmene izin vermeyeceğim!"

Bir sessizlik, hareketsizlik ve şaşkınlık anı yaşandı. Cendrine her şeyin farkına vardı. Nadia ona yardım etmişti ancak Cendrine'in tahmin ettiğinden daha güçlü bir motivasyonu vardı. Adam Nadia'mn saçından tutup hat-

larını daha iyi incelemek için suratını yana çevirdi. Tanıdık gelmiyordu.

“Sen kimsin? Sen...”

Nadia salyaların ve küfürlerin bir alt formu olan bir zehir tükürdü suratına ve ekledi:

“12 yaşındaydım...”

Gülmeye başlayan Carignan onun sözünü kesti.

“Kaç tane orospuyu siktiğimi bir bilseydin... Sen sadece onlardan birisin.”

Cendrine, Nadia'nın derdini anlamıştı. Masumiyetini çalan Carignan'dan intikam almak istiyordu, uzak geçmişte yaşanan ve hayatında belirleyici rol oynayan bir olay sebebiyle. Suçlulara karşı olan hastalıklı hayranlığı bu olaydan sonra başlamış olmalıydı... Nadia için Cendrine'e yardım etmek ellerini kirletmeden, hapis riski olmadan işkencecisini cezalandırma fırsatıydı.

Cendrine bir şey yapmak zorundaydı, ama ne?

“Hey, Carignan! Beni dinle!” diye girişti Cendrine.

Adam Nadia'yı tekrar yere ittikten sonra durdu. Boşta kalan eliyle, fiziksel gücünün bir göstergesi olarak kolaylıkla kadının eteğini yırttı. Hapishanedeki günleri onun antrenman yapmasına olanak sağlamış olmalıydı. Cendrine'e doğru kafasını çevirdi, o da Nadia gibi ağlıyordu. Panik tüm yüz hatlarını ele geçirmişti. Gazetecinin sütyeni, dümdüz karnı, bacakları ve tangası görülebiliyordu.

KÜLKEDİSİ

“Gerçekten çok güzel bir kadın,” diye mırıldandı firari. Zeytin renkli teni, Akdeniz kökeni ona egzotik bir hava veriyordu.

“Ne?” diye bağırdı canavar.

Cendrine yarım yamalak bir şey uydurdu.

“En azından, ışıkları kapat...”

Adam bir süre ona bakıp kaldı, şaşırmıştı. Sonra onu görmezden gelip altındaki kadına döndü, sütyenini çıkardı. Askılarından biri kurbanının derisine çarptı. Yuvarlak ve taş gibi memeler adamı bir an hipnotize etti. Onları okşamaya, eline almaya, incelemeye ve uçlarıyla oynamaya başladı. Nadia itiraz etti, karşı koydu ama nafileydi. Adam çok güçlüydü. Tecavüze uğrama düşüncesi kanını dondurdu, buna izin veremezdi.

“Carmen’i sikmek nasıl bir his?” diye sordu Cendrine. “Al-
dığın tüm steroidlerden sonra hâlâ sertleşebiliyor musun?”

Göğüsleri elinden bırakmadan Carignan yeniden kafasını Cendrine’e doğru çevirdi. Heyecanının ve eğlencesinin yerini biraz öfke almıştı. Yüksek sesle bağırdı.

“Kapa çenen! Senin sıran da hemen gelecek...”

Domuz herif, memeleri bırakıp gazetecinin tangasını kavradı, gazeteci tiz bir çığlık attı ve bacaklarıyla iterek adamdan kurtulmaya çalıştı ama adam ağırlığıyla onu ezerek canını yaktı. İç çamaşırını yırttı ve dizleriyle bacaklarını ayırmaya çalıştı.

“Hapishanedeyken kaç kez arkadan verdin?” diye araya girdi Cendrine. “Hâlâ bundan hoşlanıyor musun?”

Cendrine, adamın kendisine yeniden döndüğünü ve genç kadının bacakları arasından kendine yol açma çabalarını bıraktığını gördüğünde adamın rahatsız olduğunu anladı. Öfkeliydi ve firarinin sözlerini görmezden gelemedi. Tam isabet.

“Bir kelime daha edersen sana bir çakarım.”

“Hapishanedeyken kaç siki yaladın?”

Carignan, Nadia’ya şiddetli bir tokat patlattı; yüzünün derisinde şaplayan tokat bodrum katta bir silah sesi gibi yankılandı. Genç kadın yüksek sesle bağırdı, ardından dev adam tarafından serbest bırakıldı ve bir eli yüzünde duvara yaslandı. Dudaklarındaki kan damlaları parlıyordu.

Şişkin kaslı canavar ayağa kalktı. Sertliğini kaybetmişti. Nadia’ya bir bakış atarak: “Hareket etmiyorsun, edersen tüm kemiklerini kırarım”, diye emretti.

Ardından Cendrine’e dönerek genç kadının şu ana kadar gördüğü en korkunç bakışı attı. Onu fena yapacaktı, hem de çok fena. Öfkesi Cendrine’in yönelttiği bazı imaların gerçek olmasıyla ilgili gibiydi. Belki de cezaevinde şiddete uğramıştı ve bu onu antrenman yapmaya, kaslarını güçlendirmeye ve maço davranmaya itmişti? Carignan yumruklarını kapadı, çenesini sıktı ve Cendrine’e doğru ilerledi. Cendrine tepkisiz kaldı ama yine de tepeden tırnağa titriyordu.

KÜLKEDİSİ

Cendrine bağırmadan önce adamın yolun yarısına kadar gelmesini bekledi.

“Nadia, ışıkları kapat!”

Gazeteci bakışlarını Cendrine’e doğru yaklaşan Carignan’a doğru kaldırdı. Tam o sırada odanın diğer ucundaki elektrik düğmesini gördü. Hızla birkaç geniş adım atmak istedi ama adamın onu durdurma ihtimali yüksekti. Adam durup arkasını döndü ve parmağını Nadia’ya doğru salladı.

“Kıpırdama, sürtük!”

Nadia titredi. *Sürtük mü?* Ona çok kez saygısızlık edilmişti çünkü insanlar her şeye izni olduğunu düşünüyordu. Bazen bir ısıklık, bazen telefon numarası isteme ya da bir kadeh bir şeyler içmeye davet... Bütün bu hadsiz istekler onu kızdırırdı. Herkes güzelliği sebebiyle bunlardan hoşlandığını, siki çalışan tüm erkeklerin onu davet etmeye ve becermeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Bu sadece öfkelen diren bir şey değil aynı zamanda rencide eden bir şeydi. *Sürtük?* Bu şekilde çağırılmaktan nefret ediyordu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Kaba bir adamın ona bu şekilde davranmasını kabul edemezdi. Hele ki ona tekrar tecavüz etmeye kalkışan, sadist ve egoist bir domuzun. Hele ki çocukluğunu, okulun yakınındaki bir çalılıkta kalça darbeleri ve pis meniyle çalan bir adamın.

Cendrine, Carignan’a yeniden hakaret etti.

“İlk seferin acı verdiği doğru mu? Yoksa boşaldın mı?”

Carignan ağızından köpükler saçarak Cendrine'e döndü. Cendrine'in olduğu tarafa doğru öyle hızlı gelmişti ki Cendrine bir sonraki darbeyi hesap edemedi. Adamın yumruğu doğrudan ağızına indi. Arkasına doğru sendeledi ve ağızından fışkıran kanın tadını ve kırılan diş parçalarını hissetti.

Sandalye yere düştü, neyse ki başını çarpmaktan kurtarabilmişti.

Aynı anda Nadia kalktı, çıplaktı ve ışık düğmesine doğru hızla ilerliyordu. Carignan onun bunu yapacağını tahmin etmişti ve hemen arkasından gitti. Nadia'nın bir avantajı vardı; gençliğinin ve fiziksel olarak formda oluşunun yanı sıra düzenli olarak futbol oynuyordu ve her gün koşuyordu.

Nadia, adamdan önce düğmeye yetişti, bu hareketinin neyi değiştireceğini bilmese de Cendrine'e itaat etti, ona güveni tamdı. Eliyle hedefe dokundu ve o an oda karanlığa gömüldü. Carignan onu yakalamıştı, saçından çekerek güçle arkasına itti. Gazeteci kendi etrafında dönerek soğuk zemine hızlı bir iniş yaptı. Adam ışıkları bile açmadan Nadia'nın üzerine atladı ve onu yere yapıştırdı.

Nefes nefese bir hâlde, Nadia'yı yüzüstü yere yatırmayı başardı.

"İlk seferin acıtıp acıtmadığını göreceksin, sürtük!" diye bağırdı Carignan.

KÜLKEDİSİ

Sahte polis pantolonunun düğmelerini açtı ve yeniden sertleşmiş uzvunu dışarı çıkardı. Anormal boyutları sebebiyle diğer mahkûmlar tarafından kiskanılması olası bir alet. Elinde damarlı uzvu tutarak dizlerini acı içinde inleyen Nadia'nın bacaklarının üstüne yerleştirdi. Diğer eli kalçasının üzerindeydi ve zorla içeri girmeye çalışırken Cendrine'in kahkahası odada çınladı. Bu hastalıklı, endişe verici, en psikopat seri katilleri bile ürpertecek mezarın içinden çıkmış bir kahkahaydı.

Carignan hareket etmeyi kesti, Nadia da haykırmayı.

İkisi de Cendrine'in olduğu yere doğru döndüler ama karanlıkta ne olduğunu göremediler. Cendrine'in hareket ettiğini duydular ve bir sandalyenin devrilmesine benzer bir gürültü işittiler. Önlerine düşen bir ışık huzmesi, insansı bir varlığa benzeyen şeyi aydınlattı, endişe verici doğaüstü bir varlık. *Külkedisi*'nin silüetini gördüler, kolları iki yana uzanmış ve vücuduyla bir haç oluşturur şekilde dikiliyordu. Sandalye çözülen iplerle birlikte yere düşmüştü. Cendrine'in kanlı suratının bir kısmıyla ürkütücü gülüşü seçilebiliyordu. Sesiyle odayı doldurdu.

“Farelerime hoş geldin deyin!”

Artık sessizlik yoktu. Her yerde hareketler, ısıklar, sürtünme sesleri, tırmalama sesleri duyuluyordu. Her bir köşeden sesler yükseliyor, beklenmeyen esintiler onları sarıyor, binlerce yıllık mezarların ve çürümenin kokuları burun deliklerine ulaşıyordu. Carignan inanılmaz bir hız-

da yumuşayan organını bıraktı ve Nadia'dan kurtuldu. Nadia ayağa kalkabilmişti.

Sonra onları gördüler, ışıklar huzmesinin aydınlattığı Cendrine'in dört bir tarafından geliyorlardı, hevesle hareket eden gölgeler gibiydiler; duvarlarda, tavanda, zeminde dolanıyorlardı. Siyah varlıklar Carignan'a yaklaşıp önce onu geri çekilmeye zorladı, sonra da etrafını sardılar. Nadia, adamdan uzaklaşmak için hareket etti. Hareket eden şeylerin ne olduğunu kestiremiyorlardı, çok hızlıydılar. Nadia, korku içinde titreyerek Cendrine'e baktı. Genç kadın demir bir çubuk gibi dimdik duruyordu, sahte bir gülümseme yüzünün şeklini bozuyordu. Canlı, hayvani ve ilkel bir güç taşıyor gibiydi.

Cendrine farelere döndü: "Öldürün onu!"

Carignan çığlık çığlığa yerinden kalkmak istedi ama başaramadı. Gölgele onun üzerine doğru atlıyorlardı, etrafında dönüyorlar, ilerliyorlar, dans ediyorlar ve her geçişlerinde bir tutam saç ve et parçası söküp çıkarıyorlardı... Bir gözün havada hızla döndüğü, ardından Nadia'nın ayaklarına düştüğü görüldü. Carignan acıyla inliyordu, el kol hareketleriyle nafil bir çaba gösteriyordu, kendisini acımasızca soyan bir acı girdabında hapsolmuştu. Her yere deri parçaları saçıldı. Parçalanan etlerin ıslak ve mide bulandırıcı sesi Nadia'yı kulaklarını kapatmaya zorlamıştı. Cendrine için, bu güzel bir melodi, çılgınlığından kurulu orkestranın bir acı çekme konçertosu gibiydi.

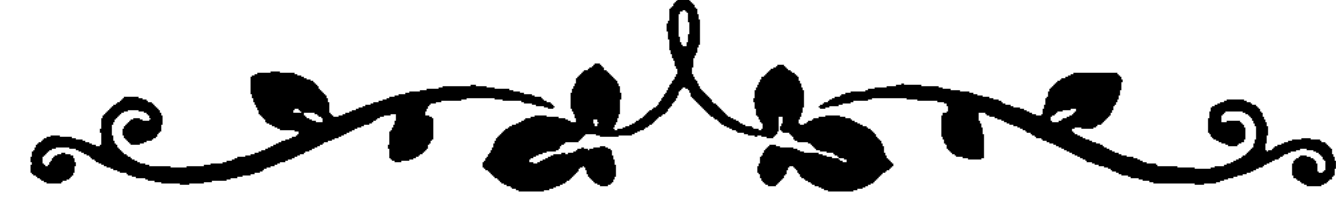
KÜLKEDİSİ

Kanın ve vücut parçalarının saçıldığı zeminde, Carignan'ın vücudundan kalan parçalar hareketsiz bir şekilde yere süzölmüştü. Şeyler yıkım eserlerine devam ettiler, ta ki kırmızı lekeli bir iskeletten başka bir şey kalmayana kadar. Ardından odaya mutlak bir sessizlik çöktü ve gölgeler geri çekildi.

Nadia omuzlarına dokunan bir el hissetti, şaşkınlıkla bağırdı, büzülmüş ve şok içindeydi. Onu gerçeğe döndürmek için bir okkalı bir tokat gerekiyordu. Cendrine'i gördü, kadın karanlığa yeniden dalmadan önce gülümsüyordu.

Krematoryumun gülü gazeteciye kollarına aldı ve ağlamasına izin verdi.

BÖLÜM XX

Sainte-Th  cle

2018

Cendrine çalılıkların içinde, arabaya sadece on metre uzaklıktaydı. Gece olmuştu. Biraz bekledi ve Carmen'in kafasının hareket ettiğini gördü. Carignan'ı beklediği malikâneye doğru dönüp dönüp bakmaktan kendini alamıyordu. Patroniçe neyin bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor olmalıydı. Nadia da ormanın içinde saklanmış, neler olacağını gözlemliyordu. Onun rolü Carmen malikâneye girdiği anda arabasına girmekti. Gazeteci hâlâ çok h lindeydi.

Carmen sonunda arabadan  ıktı. Söyleniyordu, alçak sesle küfürler ediyordu. Kadın kolundaki saate baktı ve

sıkıntıyla alnı kırıştırdı. Elinde kapağı buruşturulmuş bir kitap tutuyordu. Cendrine bodrumda ne kadar zaman geçirdiklerine aldırmadı ama çok iyi biliyordu ki adamın oradan çıkma ihtimali yoktu. Patroniçe arabaya yaslanarak bir sigara yaktı, etrafı gözlemleyerek öfkeli bir şekilde sigarasını içmeye başladı.

Cendrine karanlık çalılığın içinde duruyordu, yaprakları ve dalları iterek yavaş yavaş yaklaşıyordu, yerdeki dallar üstüne bastığında yüksek sesle çatırdıyor ve ölü yapraklardan oluşan halı hışırdıyordu. Carmen irkildi, karanlık doğaya doğru şüpheyle baktı. Gençliği ve doğallığı dışında Nadia'yı kıskanmayacak kadar güzeldi.

"Kim var orada? Çık ortaya, burası benim evim!" diye seslendi Carmen otoriter bir sesle.

Cendrine aldırış etmedi, gittikçe daha da yaklaşıyordu. Kadın yeniden küfretti ve arabaya dayandı, bir şeyler arıyordu. Bunun bir silah olabileceği fikriyle *Külkedisi* risk almadan hızla çalılıklardan çıktı. Çimenlerin üzerindeki ayak sesleri durdu, etkili ve dengeli bir şekilde ilerleyerek sonunda arabamın arka tarafına geçti. Carmen torpidoyu karıştırıyordu, içindekileri arabanın koltuğuna boşaltmıştı. Küfürlerle dolu şikâyetleri duyuluyordu.

"Burada bir cep feneri olacaktı!"

Çok geç, diye düşündü Cendrine kadının tam arkasında durarak. Sırtını görebiliyordu ve arkasından gelebilecek herhangi bir hamleyi tahmin edemeyecek kadının sırtına ayağını koymaya karar verdi. Carmen çığlık attı ve yolcu

KÜLKEDİSİ

koltuğuna yapıştı, Cendrine o sırada kapıyı iki eliyle tutarak tüm gücüyle kadının üstüne çullandı. Carmen kalçasından darbe almıştı, çığlık atarak arabadan çıkmaya çalıştı. Cendrine ona zaman tanımadı ve kapıyı tekrar çarparak kadını içeri itti. Darbelerini tekrarladı; iki, üç, dört belki de on kere, ta ki Carmen yere doğru kayana kadar.

Cendrine geri çekildi ve patroniçenin dönüp oturması için onu serbest bıraktı. Carmen bakışlarını önünde duran kıza kaldırdı.

“Nasıl?..” Cendrine kadının ayaklarını tutmak için üzerine atılmadan önce Carmen’in ağzından çıkan tek kelime bu oldu.

Krematoryumun gülü tırnaklarını Carmen’in ayak bileklerine ve baldırlarına geçirdi, stilettolarını çıkardı ve onu tüm gücüyle dışarı çekti. Patroniçe bağırarak karşı koydu, sırtı asfalta sürtünüyordu ve ayağa kalkamıyordu. Sıska fiziğine rağmen gri yüzlü kızın enerjisi nefret duygusuyla katlanmıştı.

Etraflarında mistik bir sakinlik geceye hüküm sürüyordu, kuşlar ve gece hayvanları sessizdi. Belki de fındıkların ya da sıcak bir solucanın tadına bakarken gösterinin tadını çıkarıyorlardı? Cendrine, Nadia’nın planladıkları şekilde kaçtığını umut ediyordu.

Tüm çabalarının karşılığını almıştı, Carmen’in mücadele etmeye çalışan gövdesini çalılıklara kadar çekebilmişti. Kadın, üvey kızına hakaretler ediyordu ve onu tehdit ediyordu ama Cendrine duymayı reddediyor, yükünü

merdivenlerin başlangıcına kadar taşımaya çalışıyordu. Mâlikanenin giriş katındaki kapıya değil, bodruma açılan yatay dar küçük kapıya doğru. Geçmişte terk edilen bu giriş kapısı bugün kullanılabilir gözüküyordu.

Cendrine, Carmen'i altı basamak kadar aşağı betona itti. Kadın yuvarlandı ve sağır edici bir çarpma sesiyle ahşap yüzeye çarptı. *Külkedisi* nefes nefese kalmıştı, gözlerini kan bürümüştü. Patroniçenin alnındaki, kırık tırnaklarındaki, taşınma sırasında yırtılan elbisesinin üstündeki kanlara karşı kayıtsızdı. Sırtı acı dolu sıyrıklarla kaplı olmalıydı.

Carmen ayağa kalkmak istedi, bodrum katın merdivenlerini ayıran kapıya güçlkle tutundu ama genç kadın suratına bir tekme indirdi, onu sert duvara doğru itti. Üvey kız hemen aşağıya doğru indi ve işkencecisinin tam arkasına yerleşti. Onu saçlarından kavradı, saçlarının hoş olmayan dokusu çok fazla şekillendirme ürününün kullanıldığını gösteriyordu. Sırtına aldığı bir diz darbesiyle kadın büküldü ve Cendrine serbest eliyle kapının kolunu çevirdi. Ardından Carmen'i karanlık uçuruma doğru ittirdi.

Artık içerdelerdi, Cendrine elleri ve ayakları üzerinde duran Carmen'i yaklaşık on metre kadar sürükleyerek iki fırının olduğu yere kadar getirdi. Fırınlardan biri açılmıştı, ısınıyordu. Aletin içerisindeki sıcaklığı gösteren ekranda sayılar dönüyordu. Fırın öldürmek için yeterli sıcaklığa ulaşmıştı, çok geçmeden bir insan burada parçalarına ayrılabilirdi.

KÜLKEDİSİ

Cendrine, Carmen'i düşmesi için bıraktı ve kötü durumdaki düşmanını gözetlemek için bir adım geri çekildi. Kadının saçlarına dolanan yapraklar ve dallar, yüzünün her tarafına bulaşan sümük ve gözyaşları çirkin bir maske oluşturuyordu. Bu insan kalıntısında Carmen'in eski günlerindeki gücünün esamesi okunmuyordu.

Carmen önünde duran kızı gözlemledi, bakışlarındaki korku bir anlığına başka bir şeyle yer değiştirmiş gibiydi. Kin gibi. Kadın bir elini yüzüne götürdü ve burnundan sı-zan kanı sildi. Alaca karanlığa rağmen doğrudan gözlerini Cendrine'e dikmiş kibirli bir şekilde gülüyordu.

"Gerçekten bilmediğimi mi düşünüyorsun, sırrını?"

Carmen histerik bir şekilde gülerек çıldırmış bir yaratığa dönüştü. Gerçek doğası üstün gelmişti. Güzelliği ve artık pek de genç olmayan vücudu içindeki çirkinliği saklayamıyordu.

Cendrine kıpırdamadan patroniçeyi izledi. Düzenlenmiş ve temizlenmiş odaya fırının sıcaklığı yayılıyordu, fırındaki alevler fark ettirmeden gürlüyordu. Carmen devam etti: "Seni bu lanet olası bodrumda konuşurken ve hareket ederken dinledim... Biliyordum, tamamen yalnız olmadığını!"

Carmen histerik bir gülüşle yere oturdu. Hatta eteğini toplar toplamaz bacak bacak üstüne attı. İç çamaşırı yoktu. Cendrine hiçbir zaman birinin onun farelerinden haberi olabileceğinden şüphelenmemişti. Hikâyenin devamını merak etti.

“Kızlarımı öldürdün!”

Cendrine bunu yapmış olmaktan hiç pişman değildi, babasının ölümü sebebiyle polis gelmeseydi o gece bu kadının işine de son verecekti. O kaderlerini belirleyen gecede, iki kadın da büyük kayıplar vermişti. Göze göz, diş diş. Carmen devam etti, her kelimesinde zehirli bir salya çenesine damlıyordu.

“Tek başımaydım! Kaybolmuş! İşte o zaman anladım. Evet, *senin farelerin...*”

Krematoryumun gülü bu konuşmanın gidişatından pek hoşlanmadı. Carmen ne ima ediyordu? Odada yalnız olduklarından emin olmak için etrafı gözleriyle kolaçan etti. Nadia’nın kaçıp arabaya gitmesini umut ediyordu gerçekten.

“Carignan’ın hapisten çıkmasını bekledim. Uzun zamandan beri birbirimizi seviyoruz. Onu kızlarımı bulması ve mezardan çıkarması için ikna ettim,” diye yakındı Carmen.

Acı çekiyordu. Deli bakışları ve çarpık yüz hatlarıyla onu dinleyen kişiyi tiksindiriyordu.

“Ölü bedenlerini buraya taşıdı. Toprak altında geçirdikleri o kadar uzun süreden sonra pek de güzel görünmüyorlardı.”

Carmen bir kahkaha patlattı, bu gösteriyi hıçkırıklar takip etti. Başını yana eğerek yanaklarını okşadı.

KÜLKEDİSİ

“Onları tam burada toprağa verdim!” diye devam etti yaşlı kadın. “Geri geleceklerini düşündüm.”

Cendrine bakışlarını ayaklarına doğru kaydırды ve ilk kez, yerdeki bir deliğı gizlemek –iki cesedi almak için yeterince büyük bir delik– ve önemli bir yarığı kapatmak için dökülmüş taze betonu fark etti.

“Hiçbir zaman geri gelmediler, duydun mu beni? Hiçbir zaman! Neden?!” diye hırladı Carmen.

Kadının çektiğı acı anlaşılabilirdi, Cendrine de iki sevdiğini kaybetmişti. Aynı gece değil belki ama aynı hayatta. Boş ve düzeni bozulmuş bir yaşam, insanlığın ve ruhun hapsinde mahkûm bir hayat. Acısını ölene kadar çekecekti.

Carmen ayaklandı. Bocalıyordu. Aniden katı bir sesle sordu: “Neden?”

Cendrine bir adım attı, kollarını kocaman açtı, misafirperver ve tatlı bir karşılama yapmak istiyordu. Kadının kızı, arkadaşı, güvendiğı ve kız kardeşi olmak istiyordu. Carmen’i kendine çekti, donup kaldığını, gerildiğini hissedebiliyordu. *Külkedisi*’nin ağzından üvey annesinin kulaklarına bazı sözler döküldü.

“Her şey bitti.”

Carmen hıçkırıklara boğuldu, duygularını serbest bırakmak amacıyla genç kadına tutundu, uzun süredir sakladığı duygularını. En korkunç rakipler, en canavar düşmanlar bile yenilgiyi kabul etmek zorundaydı. Car-

men yasını her gün yaşıyordu, acı ve yanılsama içerisinde delirmeyi deneyimliyordu. Kızları ona bir daha hiç dönmeyecekti. 2012’de bir akşam bütün yaşam amacını yitirmişti. Aşkını, parasını... Artık kimse ona mutluluk veremeyecekti.

Cendrine onun sırtını okşadı, ona sonsuz gelen bir süre kadar yakınlaştılar, gözyaşları titremelerle yer değiştirdi. Cendrine de yasım ve kederini her gün içinde yaşıyordu, bu acınası hâlini nezaketle taşıyor, yamlsamalar içinde hayatına devam ediyor ve geri dönmeyecek kayıpları tarafından tanımlanıyordu.

Cendrine, kadına göre, 2012’den çok daha önce zihinsel yabancılaşmanın ağırlığı altına girmişti.

Gri tenli genç kadın, huzursuz vücudu daha da sarmaladı. İçten bir sarılma gibi düşünülebilirdi ilk bakışta ama çok yakında kadının vücudu acımaya, sıska kolları ve elleri vücudunun yanlarına ve sırtına batmaya başladı. Carmen oradan kurtulmak ve geri çekilmek istedi, artık çok geçti. Cendrine hastalıklı ve zayıf sesiyle kadının kulağına fısıldadı.

“Şimdi kızlarını yeniden bulma zamanı.”

Carmen o an ölümünün yakınında olduğunu biliyordu, ölümün onu kucakladığını ve sonsuz acı çekme vadi-sinde geri dönüşü olmayan bir valse hazır olduğunu biliyordu. Cendrine hareketlendi, insani sorumluluklarının yükü sıska vücuduna ağır geliyordu. Fırına doğru yöneldi. Carmen feryat etti, onu tutan güçlü ve soğuk şeye kar-

KÜLKEDİSİ

şı nafile saldırılarda bulunmaya başladı. Kaçınılmazı er-
telemeye çalışıyordu, tüm çabalarına rağmen kendilerini
içi sıcak aletin yanında buldular. Omuzları parlak metale
dokundu ve aletin titreşimlerini hissetti.

Cendrine, kadının yüzüne bir dirsek darbesi indire-
rek kısa bir süreliğine avını serbest bıraktı, ardından bir
düğmeye dokunarak fırının kapağını açtı. Ejderhanın ağzı
serbest kalmıştı, cehennem ateşine layık bir uçurum or-
taya çıktı. İçerde alevler ve tabutların yerleştirildiği bant
görülebiliyordu. Carmen panikledi. Cendrine onu kolları-
na aldı ve Matta'nın Yeni Ahiti'nden bir ayet seslendirdi:
"Ve onları kızgın firma atacaklar. Orada ağlamalar ve diş
gıcırtiları olacak."

Cendrine, Carmen'i kaldırdı, onu gürleyen banda atmak
için değil, onunla birlikte oraya tırmanmak için. Genç ka-
dın inledi, kolları arasındaki bedeni daha sıkı kavradı. Car-
men'in gözlerindeki endişeli parıltıyı umursamıyordu.

Öleceklerini biliyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Bandın üzerine çıkar çıkmaz, bant dönmeye başladı.
Sıcaklık onları sardı, saçları tutuştu, tenleri ve kıyafetleri
alevler içinde kaldı.

Cendrine kahkahalara boğulmuştu, Carmen inliyordu.
Büyük bir kısmı sudan oluşan bedenlerinin çılgılığı diğer
tüm gürültüleri bastırdı. Sonsuz bir yakınlıkla birbirine
dolanan iki vücut hızla tükendi.

* İncil, Matta, 13:42. -ç.n.

Cendrine günün erken saatlerinde yeni bir firarın nafi-
le olduğunu anlamıştı. On dört yeni ölümden sorumluy-
du. Bütün şehirde aranıyordu, firarı şok etkisi yaratmıştı,
intikamı fark edilecekti. Buradan nereye gidecekti? Ne
yapacaktı?

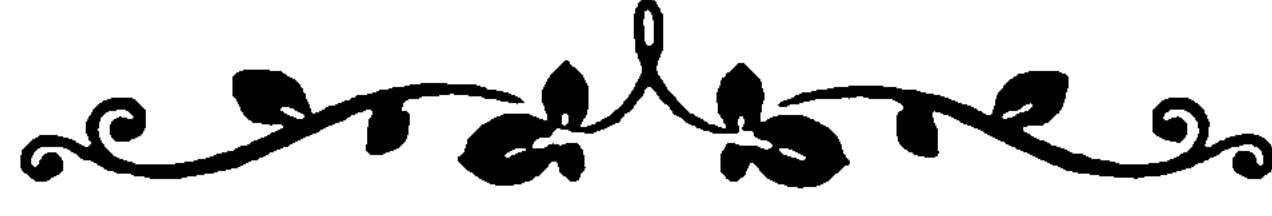
şimdi en azından ailesini bulmaya gidiyordu. *Peri*'ye
de aynı şekilde bir ziyarette bulunacaktı.

Alevler neşe içinde yayılıyordu. İki varlığın yok olması
yaklaşık bir saat alacaktı. Küllerden ve kemik kalıntıların-
dan başka hiçbir şey kalmayacaktı geriye. Polislerin bula-
cağı şeyler bunlar olacaktı. Diğer fırında da Carignan'dan
kalan parçalar bulunacaktı.

Cendrine küllerde doğmuştu, orada yaşadı ve sonsuza
kadar kendini orada kaybetti.

Ona göre, Nadia kurtulmuştu.

SONSÖZ

Trois-Rivières Kitap Fuarı

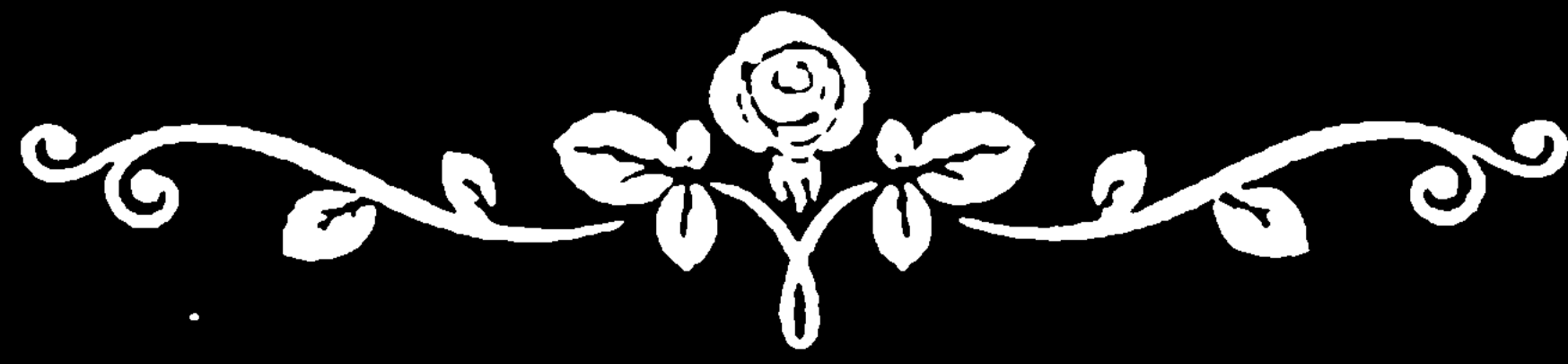
2019

Nadia bir mola verdi ve masasının önünde oluşan kuyruğu izledi. Yaklaşık on kişi *Krematoriumun Güllü* adlı yeni kitabım imzalatmak için bekliyorlardı. Cendrine'in hayat hikâyesi, hiçbir zaman anlatılmayan hikâyesi. Bu kitap anında ses getirmiş hem kamuoyunda hem de eleştirel dünyada büyük yankı bulmuştu.

Cendrine'in ölümünden dolayı duyduğu üzüntüyle geçen bir yıl. Verdiği her röportaj birlikte geçirdikleri gecelerin anısını canlandırmaya yetiyordu sadece. Mutlu olmak dışında bir şey istemeyen bu kül rengi yüzlü genç

kadının anısını... Nadia maceralarını hatırladıkça acı çekiyordu. Evet, Cendrine'in ona güvenmesi ve araştırmaları ona popüler bir roman kazandırmıştı, inanılmaz bir itibar. Ancak bunun üzerinden kazanılan her bir dolar insanların trajediye olan hayranlığının bir sonucuydu. Cendrine'in hayatı hakkında bir filmde bahsediliyordu, ünlü bir aktris başrol için çoktan seçilmişti bile.

Nadia derin bir iç çekti, kalemini eline aldı, bir yudum su içti ve en güzel gülümsemesiyle insanların karşısına çıktı. Bodrum kattaki şeyleri, Carignan'ı paramparça eden şeyleri rüyasında görmeden tek bir gece bile geçirmemişti. Edebi etkinlikler dışında artık evinden de pek çıkmıyordu. Arkadaşı *Külkedisi*'nin ruhunun huzur içinde uyması için dua ediyordu.

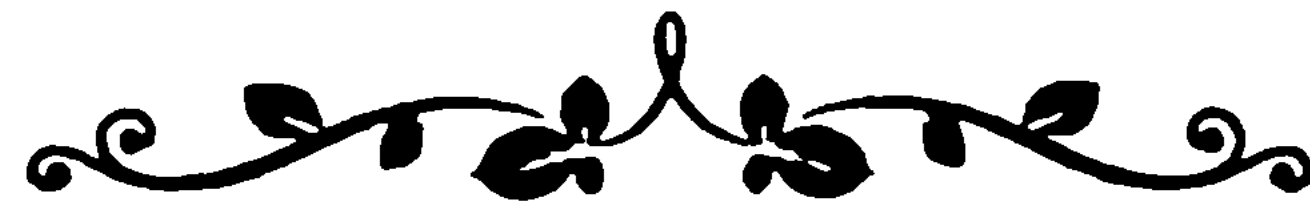

KREMATORYUMUN GÜLÜ

— NADIA DOUCET —

ALINTI 1

Krematoryumun Gülü,
Nadia Doucet, s.125

Cendrine, Carmen ve iki canavar kızının gidişini fırsat bilerek krematoryumdan çıkarak bir maceraya atılmıştı. Uzun süre dışarda kalamazdı, malikânedeki işler ejderha dönmeden bitmek zorundaydı. Yoksa sonuçlarının cezasını çekerdi. Bir tokat ya da gün içinde yemek yeme hakkının elinden alınması. Ama riske değerdı, ormanı çok özlemişti. Üç işkencecinin gelişinden önce, küçük kız kelebekleri kovalayarak, çayır-larda koşarak, etrafı keşfederek uzun zaman geçirmişti.

Hava soğuktu, gökyüzünü kaplayan gri bulutlar ormanı günün tatlı aydınlığından mahrum bırakıyordu. Sonbahar gümbür gümbür geliyordu. Yazın bitişı ölümlerin ar-

tışının ve krematoryumun yoğunluğunun da başlangıcına denk geliyordu, yaşlı insanlar soğuk mevsimlerde ölmeyi tercih ediyorlardı. Bozuk ısıtma sisteminden meydana gelen sık yangınlar, kötü yol koşulları sebebiyle meydana gelen araba ve kar motosikleti kazaları da cabasıydı.

Cendrine krematoryumun arkasındaki ormanda keyifle eğleniyordu. Basit bir yürüyüş, başka kayıp bir ruhla tanışma arzusuyla dolu gizli bir gezi, belki de bir arkadaş edinme isteği. Uzun zamandır hayali olan şeyler. Bir aldanış. Onu kim isterdi ki? Geçen yıllar boyunca teninin rengi değişmişti, ona korkunç bir görünüm getiren grimsi bir teni vardı. Sıskalığı ona hastalıklı bir görünüm veriyordu. Nadir olarak aynaya baktığı zamanlarda da Cendrine artık Carmen gelmeden önceki küçük kız hâlini bulamıyordu.

Malikânenin arkasından başlayan patika Croche Gölü'ne kadar uzanıyordu, bu eğimli bölge Cendrine'in cesetlerden kalan sıvıları döktüğü gölün çevresiydi. Sert toprağa kazınmış, el arabasının lastik izlerini -iki oyuk izini- görebiliyordu. Dikkatini ağaçlara, yapraklara ve kuşlara yönlendirmeyi tercih etti. Güçsüz serin esintinin altında dans eden çalılıklara yönlendirmeyi. Nefes almak, yürümek, sessiz ve huzurlu olmak ona iyi hissettirmişti.

Cendrine, ona yapılan işkencelerden, annesinin ölümünden, babasının sayısı artan seyahatlerinden ve hem kızıyla hem de şirketle ilgilenmesi için onları Carmen'e emanet etmesinden, bu düşüncelerden bir türlü soyutla-

namıyordu. Daha doğrusu, mutlak bir cezasızlık içinde ona işkence edilmesini kabullenemiyordu. Genç kız babasıyla çok nadir yalnız zaman geçirebiliyordu, sürekli patroniçe tarafından bulunan bir bahaneyle bu özel anlar sekteye uğruyordu.

Cendrine bir an hareketsiz kaldı. Önünde, iki ağacın arasında, enteresan bir şey fark etti. Siyah ve hareketsiz bir şey. Aslında, bir insan silüetine benziyordu. Tereddüt etmeden, bu yöne doğru meraklı ve dikkatli adımlarla ilerledi. Yol çatallandı, çalılıklar yoğunlaştı, etrafında yapraklarla örülü bir duvar oluşmuştu. Bu da orada kimin olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu.

Krematoryumun Güülü, onu patikanın çatalına getiren yirmi adım attı. Sonunda bu küçük yolun sonunda kim olduğunu seçebiliyordu. Ayakkabılarının yerde çıkardığı ses yabancının onu fark etmesine neden oldu, yabancı ona dönmek yerine bakışlarını kaldırıp gülümsemekle yetindi. Sonra bakışlarını indirdi, bir şeylerle meşgul olduğu tahmin edilebiliyordu. Cendrine fırsattan istifade ederek daha fazla ilerledi. Dizlerinin üzerinde duran yabancından gelen bir ses duydu. Bir sürtünme sesini takiben kolayca ayırt edilebilen bir ıslık sesi. Ses tahta kibritlerin kutucuğa sürtünmesiyle oluşan alevlerden geliyordu. Genç kadın, ormanda ateşle oynanmasını tehlike bulsa da hiçbir şey söylememeyi tercih etti. İlk olarak yabancının kim olduğunu ve ne yaptığını keşfetmek istiyordu.

Adımları onu yaptığı işe son veren yabancı genç kadına doğru yaklaştırdı. Kadının üstündeki kıyafetler eski püsküydü, ihmal ettiği hijyeni ortaya koyan bir vücut kokusu yayıyordu. Karmakarışık saçlarının iyi bir şampuanlanmaya ve kesime ihtiyacı vardı. Bunlara rağmen sahip olduğu genç güzel yüzüyle Krematoryumun Gülü'ne doğru döndü. Yuvarlak ve anlamlı gözleri vardı, pembe dudakları gülümsüyordu. Gamzeleri ve narin bir burnu vardı. Dizlerinin üstünde duran kadın arkadaşça bir ses tonuyla sessizliği bozdu.

“Merhaba, ne haber?”

Cendrine düz, çekingen, görünüşüyle ilgili yapılacak yorumlara hazır bir şekilde duruyordu. Diğer, hiçbir olumsuz yorumda bulunmadan ona bakıyordu.

“İyi”, diye yanıtladı kısaca.

Sonra yabancıнын ne yaptığını gördü. Genç kadın bir kibrit ve bir kutu aldı. Ayaklarının önünde, bir yığın sönmüş çubuk duruyordu. Bir kükürt kokusu dalgası havada yayıldı. Diz çökmüş kadın kalm bir kazak giymesine rağmen, çıplak kolları görünüyordu, kazağın kolları kıvrıktı. Yabancı genişçe gülümseyerek:

“Denemek ister misin?” diye sordu.

Cendrine yanıklar ve kesiklerle kaplı kolları görünce ürküp bir adım geri çekildi. Bazı yara izleri yakın zamana aitti, diğerleri zar zor seçilebilen izlerdi. Yabancı doğruldu ve ayağa kalktı, Cendrine'e kıyasla biraz daha uzundu. Te-

KÜLKEDİSİ

miz, düzgün bir elbiseyle gerçekten çok güzel görünürdü. Bununla birlikte bakışları titriyordu ve muhatabını içeride hapsedilen, yıkıcı bir bela gibi özgür kalmaya hazır, zararlı bir delilik konusunda uyarıyordu. Üzerinize atlayacağı korkusuyla yaklaşımdan çekineceğiniz bir tür.

Cendrine kafasını sallamak dışında bir şey yapmaya cesaret edememişti. Kadın yeni bir kibrit aldı ve çaktı. Çıkan alevin parlaklığı gözlerine yansıyor, sesi aniden tüyler ürpertici şekilde gürleştirdi.

“Ateş, nihai arınmadır. Görüyorsun, ne zaman yalnız, üzgün ve kötü olsam kendimi arındırırım. “

Bu sözlerle nasıl cevap verilebilirdi ki? Cendrine kaçmaya hazır bekliyordu. Artık bu acayip şeyden şüpheleniyordu ama aynı zamanda ışığın parıltısından da büyülenmiş gibiydi. Ancak kadının yanan kibriti çıplak koluna ve beyaz tenine yaklaştırdığını gördüğünde dehşete düştü. Cendrine müdahale etmek istedi ama buna cesareti yoktu, gösteriyi dehşet içinde izlemekle yetindi. Evsiz kadının parmakları arasında yanan küçük çubuk deriye değdi. Yabancı aşırı mutlu bir havayla alevi orada bekletti. Havaya çok kötü bir koku yayıldı. Acısı dayanılmaz olmalıydı.

Yüzeyde ciddi bir yanık izi ve su kabarcıkları bırakarak alevler sonunda yaralı uzuvdan uzaklaştı ve Cendrine yeniden nefes alabildi.

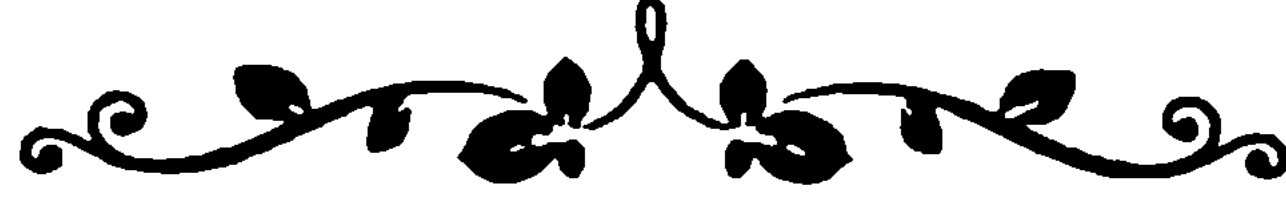
“Görüyorsun, kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum!” dedi kadın anlamsız bir neşeyle.

Yabancı, Cendrine'e doğru yaklaştı. Cendrine iki adım geri attı.

“Acı, benim küçüğüm... İşte arınma ancak bu şekilde olur. Gerçek bir arınma.”

Yabancı daha sonra hastalıklı, yüksek sesli bir kahkaha attı. Cendrine vakit kaybetmeden, yabancıнын peşinden gelmeyeceğini tahmin ederek patika üzerinden koşar adım kaçtı. Malikâneye kendini kapattı ve çalışmaya başlamadan önce ellerindeki titremenin geçmesini bekledi.

ALINTI 2

Krematoryumun Gülü,
Nadia Doucet, s.192

Cendrine acı dolu, sefil bir gün geçirmişti. Carmen, onun imkânsız talepleri ve iki şeytan kız kardeşi arasında kalıyor, artık daha fazla dayanamıyordu. Taburcu olur olmaz tükenmiş ve morali bozulmuş bir şekilde bodrum kattaki karanlık bölgesine geri dönmüştü. Her tarafı ağrıyan vücuduyla yüzünü buruşturarak yatakta savaş veriyordu. Cendrine, başını yastığa gömmüş, üst kattan gelen seslere dikkat kesilerek Carmen'in onu tekrar rahatsız etmek için geleceğinden korkarak uzun bir süre ağlamıştı.

Birkaç saat sonra karnında bir ağrı ve kalbinde bir kaygıyla uyandı. Karanlıkta, yatağında doğruldu ve düşün-

meye başladı. Günlük hayatı onu küçük düşürmek, rencide etmek ve acı çektirmekten başka bir işe yaramıyordu. Var olması dışında bir yaşam amacı yoktu. Hemen sonra, öfkesi tüm benliğini sardı. Cendrine kibritçi kızın ona birkaç hafta önce söylediklerini düşünüyordu.

Ateşle arınma.

Bakışları fırına doğru kayd, başını salladı, kendisini yakmak söz konusu bile olamazdı! Bunu yapmaya gücü yoktu. Ama ruhunu acıyla arındırma fikri gittikçe daha ilginç bir hâle geliyordu onun için. Cendrine yatağından çıkıp bu deneyim için gerekli aletleri bulmak için odayı araştırdı.

Dolabındaki küçük bir cep çakısı dikkatini çekti. Güzel günlerden, diğer hayatından kalan, babasının bir hediyesi. Katlanmış bıçağın üstünde beyaz renkte krematoryum logosu basılıydı, birkaç yıl önce reklam için dağıttıkları bir eşantiyondur. Cendrine alaca karanlıkta çok da parlama-yan ama varlığı endişe verici bir çekim yaratan bıçağı açtı. Aslında onu kendine çeken şey keskin bıçağın kendisi değil, daha çok acı verme ve ölüme neden olma kapasitesi ve gücüydü. Böylesi küçük, basit ama bir o kadar da yıkıcı bir güce sahip bir parça...

Cendrine üstüne temiz pijamalar giymek için soyundu, nevresimlerinin kirlenmesini istemiyordu. Kullanmasına izin verilen soğuk suyla dolu bir leğende yıkanabiliyor, eski püskü, bodrum kattan hiç çıkmayan bir havluyla kurulatabiliyordu. Ona özel bir banyo vererek Carmen ne

kadar da şefkat göstermişti! Cendrine bıçağı önüne aldı, transa geçmiş bir şekilde bıçağa dikti gözlerini. Evet, ruhu acılar içindeydi, zihni bulanıktı ve gözyaşları hiçbir işe yaramıyordu, istediği konforu yeniden sağlayamıyordu. Bıçağı koluna yaklaştırdı. Eli titriyordu, gerginliği mide-sinde bir krampa neden oldu. Ama aklındaki fikirle öyle büyülenmişti ki bu fikrin hissettirdikleri ağrısından güçlüydü. Nesnenin ucu tenine değdi. Biraz baskı uyguladı, ta ki bıçak deriye nüfuz edip bir damla kan çıkana kadar.

Teninin griliği ile parlak kırmızının oluşturduğu kontrast, çok güzel sanatsal bir şey ortaya çıkarmıştı. Kesiği derinleştirdi, acıyı umursamıyordu, yara gittikçe yayılıyordu. Daha hareketine bir son vermeden, ön kolunda en azından üç santimetrelilik bir kesik açıldı. Bıçağı çekti, havluyla kana bastırdı.

Cendrine yaranın ve acının ona rahatlık sunduğunu kabul etmek zorundaydı. Çünkü acı çekmenin derecesini ayarlamak kendi ellerindeydi ve kendi kendine eziyet ediyordu, tek seferde. Gergin bir kahkaha işitti ve şaşkınlıkla bu gülüşün kendinden geldiğini fark etti.

Bu arındırma işlemi gerçekten işe yarıyor muydu? Çünkü azami birkaç saniye içerisinde gözyaşları kahkahaya dönüşmüştü!

Üst kattan gelen bir gürültüyle irkildi. Bir gıcırtı, ardından üst kata çıkan kapı yavaşça açıldı. Cendrine şiltesinin altına bıçağını hızlıca sakladı ve yatağındaki yerini aldı. Kanamayı durdurmak için havluyla koluna tampon yapı-

yordu ve hangi anda daha iyi hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Küçük kibritçi kız o hâlde ona gerçeği söylemişti!

Ayak sesleri bir yabancının geldiğini gösteriyordu, Cendrine kimin geldiğini biliyordu. Babasının nadir ziyaretlerinden biri. Büyük bir neşe içinde bekledi ve beklenen kişinin varlığından büyük bir memnuniyet duydu. Babası yatağa doğru yaklaştı; babasının, annesinin ölümünden sonraki yeni alışkanlığı olarak sıktağı tıraş kolonyasının kokusunu tanıdı.

“Selam, tatlım!” diye fısıldadı babası şefkatle.

Cendrine sırtüstü uzanıyordu, saçları gittikçe grileşen babasına dikkatle baktı. Nefesindeki bira kokusunu aldı. Babası elini uzattı ve Cendrine onun elini tuttu. Bu temasla biraz ürperdi. Çatıları altında yaşayan bu üç şeytan olmadan, annesinin de olduğu, eski hayatlarına dönebilmek için her şeyini verirdi.

“Nasılsın? Seni sık sık görmeye gelemediğim için üzgünüm.”

“İyiyim...”

Ne diyebilirdi? Babası alnını okşadı, gülümsemesi kızı sakinleştirmişti. Cendrine gözlerini kapattı ve çok nadir yaşanan bu andan elinden geldiği kadar faydalandı. Bütün gücüyle babasının elini sıkı.

“Sen de yat, baba,” diye teklif etti Cendrine her zamankinden daha çocuksu bir sesle.

KÜLKEDİSİ

Adam tereddüt ederek koridora doğru baktı, Cendrine onun üst kata çıkmak için sabırsızlandığı hissetti, Carmen'in onun bodrum kata ziyaretini öğrenmesini istemediğinden şüphelendi.

"Lütfen?" diye yalvardı Cendrine, babasına boyun eğdiren bir tonda.

Babası yatak yaylarını gıcırdatarak sırtüstü uzandı. Cendrine hemen ona yaslandı. Sıcak ve güçlü vücudunu hissedebiliyordu. Bu yakınlığın verdiği şefkat ona çok iyi hissettirdi.

"Beni görmeye daha sık gelmelisin."

"Biliyorum," diye onayladı babası yutkunarak.

Cendrine bir bacağı babasınıninkinin üstüne attı, kollarını göğsüne kaydırды. Adam huzursuzlandı ve kızın üstündeki bacağı geri indirdi. Sürpriz, küçük kız gözlerini açtı. Babasının davranışlarında bir şey değişmişti.

"Eskiden olduğu gibi, baba, çok istiyorum..." diye fısıldadı Cendrine. Babası ona baktı ve ardından yataktan kalktı.

"Artık bunu yapamayız, yavrum. Biliyorsun!"

Cendrine de ayaklandı, aniden çok üzülmüş, kaygılanmış ve kafası karışmıştı. Babası yatağın hemen yanı başında duruyordu ve Cendrine şilteden inip ona yaklaştı. Kemerini aldı ve çözmeye başladı. Babası ellerini hızla itti ve sesini yükseltti.

“Hayır, bitti, bu kadar.”

Yaralanmış bir hâlde Cendrine geri çekildi. Daha önce buluştukları anları hatırlattı babasına; annesi yan odada uyurken, hatta bazen aynı yatakta uyurken. Genç kız artık anlayamıyordu. Çok küçük yaştan beri bu anları başlatan babası değil miydi? Carmen’in varlığı her şeyi değiştirmişti, artık babası ona bu yakınlık anlarını, sırları –bu ünlü buluşmalara babasının verdiği ad– yaşatmıyordu. Babası yeniden yutkundu ve sesini alçaltarak konuşmaya devam etti.

“Seni seviyorum, yavrum, ama bunu unutmaliyiz. Yapmamalıydım.”

Merdivenlere doğru uzaklaşırken Cendrine babasını izledi, babasının ona iyi geceler dediğini bile duymadı. Bu adam onun masumiyetini almıştı, karşılığında Cendrine’in aradığı şefkat anlarını sunmuştu ona, hareketlerinin geri döndürülemez çılgınlığına rağmen her şey yolunda gibiydi. Ve işte bugün, Cendrine bunu da kaybetmişti. Babasıyla vakit geçirme şansı tamamen elinden alınmıştı. Cendrine, babasının kendinden daha güzel olan Annabelle ve Anastasia ile daha fazla zaman geçirip geçirmediğini merak etti.

Buz gibi bir öfkeyle kuşandı, adam gözden kaybolur kaybolmaz şiltenin altına koyduğu bıçağı yeniden eline aldı. Uzun saçlarını güçlü bir kavramayla tuttu ve onları öfkeli bir şekilde hâlâ kendi kanıyla kaplı bıçağı tutarak kesti. Babasının çok beğendiği bu modeli tutam tutam

kesti. Ardından kesici aleti koluna bastırdı, hastalıklı bir öfke ve güç nöbeti geçirerek parçaladı. Acıdan inliyordu, babasıyla yaşadığı, babasının ona sahip olduğu o anlardan arınmak ve kendisini cezalandırmak maksadıyla kendine zarar veriyordu.

Amacı kesiklerin gerçek bir tapınağına dönüşmekti. Bir kolu bitince diğer sağlam uzvuna geçti. Ayaklarının üstünde sendeledi, bir tabuta çarpana kadar ne kadar kan kaybettiğinin farkına varmamıştı. Bıçak ellerinden düştü ve o an, yaptığı hareketin dehşetini gördü. Cendrine yere yığılarak, acı çekerek, utanç içinde ağladı.

Ne yapmıştı?

Cendrine gözlerini açtı. Bilincini kaybetmişti. Yaralı uzuvları kaşınıyordu, yaralarının çoktan kapandığını hatırlamadan önce onları kaşımaya kalktı. Ayağa kalkmak istedi ama başaramadı, hâlâ çok güçsüzdü. Zemini gördüğünde kanının aktığını ve küçük bir birikinti oluşturduğunu fark etti.

Arkasındaki tabut hareket ediyor gibiydi, sanki içinde bir şey kıpırdıyordu. İrkildi, yer değiştirdi ve sürünerek uzaklaştı. Cendrine biraz önce durduğu yere baktığında sıra dışı bir şey gördü. Kan birikintisi azalmıştı, sanki bir vampir tarafından emiliyormuş gibi yok oluyordu.

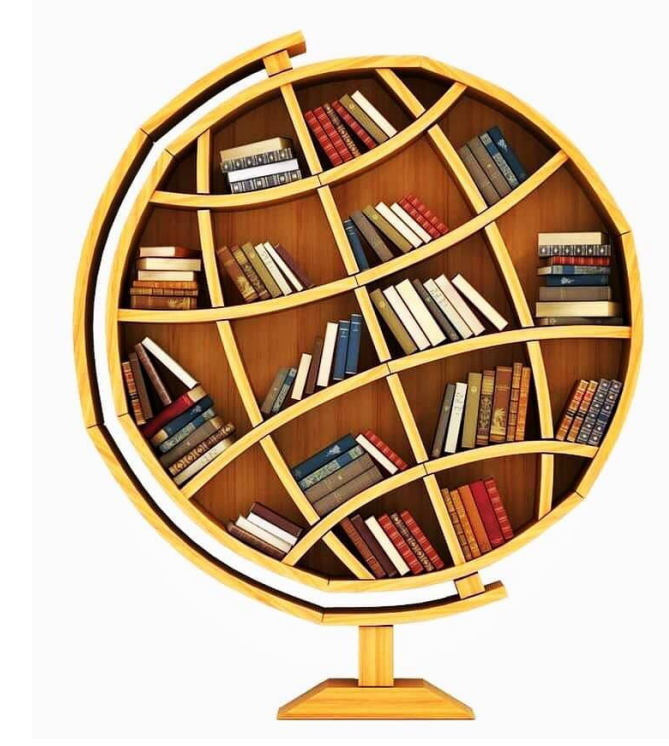
Kahkahalar ve hareketler duydu. Zemindeki sürtünmeleri...

Korku içindeydi, daha da önemlisi merak içindeydi.
Bir köşeden karanlıkta kalan yere baktı.

Acı çekme, terk edilme, utanç ve rencide edilme duyguları içinde fareler dünyaya geldi.

Bundan böyle onu asla bırakmayacaklardı.

SON

TEŞEKKÜRLER

Külkedisi (Sindirella) benim üçüncü yasaklanmış masalım.

Bir kez daha, yazmaktan büyük bir zevk duydum!

Fareli Köy'ün Kavalcısı ve *Küçük Deniz Kızı* gibi iki karanlık hikâyeden sonra, herkesin bildiği *Külkedisi* masalını seçtim. Öneri için çok teşekkürler Simon. Aklımdaki diğer fikir daha karışık bir yazım sürecine sebep olacaktı.

Simon Rousseau'nun adını anmadan bu teşekkür yazısına başlamak imkânsız. Kendisi sadece kitabımı ADA Yayınları altında çıkarmamı sağlamadı, aynı zamanda bu harika projenin de bir parçası oldu. Çok yetkin, anlayışlı, cömert ve dürüst bir yayın yönetmeni olduğunu gösterdi. Çılgın fikirlerimin bir kitap hâline gelmesi ve hatta tabletlerde ve kitap fuarlarında bulunması için çaba gösteren Doucet ailesine ve ADA Yayınları'na da ayrıca çok büyük bir teşekkür etmek istiyorum.

Grafiker Mathieu Caron Dandurand'a muhteşem kapak için, Marie Laporte'a gayretli çabaları için ve Sébastien'e düzenlemeleri için teşekkür ederim.

Yasaklanmış Masallar'ın tüm yazarlarının ne kadar iyi bir grup olduğunu anlatmam için kelimelerim yetersiz kalır. Zamanımı birlikte geçirmeye bayıldığım olağanüstü bir grup. Bu garip hikâyede Yvan Godbout'u destekleyen herkese kocaman bir teşekkür. Eğer hâlâ almadıysamz *Altın Saçlı Kız*'ı hemen alın. Bu çılgın macerada arkadaşımızı desteklemenin en güzel yolu bu olacaktır. Böylesi bir adaletsizliğe karşı sessiz kalmamalıyız.